HEMMETS SOLSKEN

INTERIÖRER UR SVENSKA FOLKLIFVET

AF

BETTY.

ANDRA UPPLAGAN.

KÖPING

J. A. LINDBLADS FÖRLAG
1905

Förord till den elektroniska utgåvan

Vi har publicerat andra upplagan. Första upplagan trycktes 1884 och en tredje upplaga 1919. Fotograferades under januari 2007 av Joakim.

KAP. I.

En liten solstråle i mörkret.

Tornuret i den gamla kyrkan slog fem på eftermiddagen, och det sakta bortdöende ljudet af de långsamma slagen hann omsider ner till den aflägsna Båthusgatan borta vid sjöstranden.

Denna föga besökta gata är glest bebygd med små gammaldags trähus, hvaraf de flestas yttre väl på sitt tysta språk berättar den gamla sorgliga historien om armod och brist, men hvaraf äfven några bära prägel af prydlighet och trefnad. En del af dem äro omgifna af små trädgårdstäppor med sina planteringsland och blomsterparterrer. Nu har dock frosten med obeveklig hand tryckt dödens stämpel på «Floras vackra barn«; och allt varmt, rörligt sommarlif har måst förblekna och dö för dess isiga andedräkt. Marken är tillfrusen och hård, och de stora gamla lönnarna, som under sommarens kvalm skänkt skugga och svalka åt mången glad barnskaras ystra lek, stå där kala och knotiga och liksom i vredesmod piska hvarandra med de nakna grenarne. De frusna löfven, förda af den bistra nordanvinden, tyckas vara stadda i kapplöpning utefter de frusna vägarne. Här och där i fönstren framtitta små runda barnansikten, nyfikna att se den första snön, som i lätta och skarpa flingor nedfaller från de gråa skyarne. Några barn, som varit djärfva nog att begifva sig ut, springa stojande och grälande efter hvarandra och synas icke så synnerligt känsliga för den skarpa vinden, som dock på ett tämligen synbart sätt satt färg på deras små ansikten. En liten flicka, åtföljd af en ännu mindre gosse, nalkas med snabba steg den lilla larmande skaran, och de båda små vandrarne synas hafva brådtom att hinna målet för sin vandring i den tilltagande skymningen. Flickan, som ser ut att vara omkring nio eller tio år, har ett rundt, rosigt litet ansikte, som, utan att vara egentligen vackert, dock ser ut att kunna vinna hjärtan genom det uttryck af hjärtats godhet och glad vänlighet, som hvilar däröfver. Gossen, som med odeladt intresse tyckes följa hvarje rörelse och ord af det stojande sällskapet på gatan, har starkt syskontycke af flickan, ehuru hans hår och hans tänkande ögon äro mörkare än hennes.

Att döma af de små vandrarnes klädsel och skick tyckas de tillhöra en högre samhällsklass än deras jämnåringar i

den aflägsna stadsdelen, där de nu befinna sig. Den lilla flickan får hafva mycket besvär med sitt ljusa hår, som af vinden oupphörligt föres öfver hennes hvita panna, och hennes vänstra hand, som måste vara i jämn rörelse för att hålla de oroliga lockarne i styr, får icke många ögonblick njuta af värmen i den lilla muffen, som hon bär i ett band öfver halsen. I högra handen bär hon försiktigt en liten grönmålad korg, hvars innehåll hon ägnar en synnerlig omsorg. Då de hunnit helt nära

intill den högljudda gruppen, som nu stormat in på en skräpig gård för att där fortsätta sina vilda upptåg, stannade gossen helt tvärt och afhörde med häpen uppmärksamhet de små ostyringarnes råa tillmälen. Då detta observerades af hans syster, sprang hon hastigt några steg tillbaka och ropade:

«Nej, men du, Julle! Hvarför stannar du? Vi hinna ej hem, innan det blir nedmörkt, och mamma sade, att Johanna ej hade tid att möta oss. Kom nu, så är Julle snäll gosse!«

«Hvarför skall du nödvändigt ha följe? Du, som är så stor, kunde allt gå ensam. Jag skall vänta dig här, tills du kommer tillbaka. Men kvickt får det lof att gå!«

«Åh, nej, snälle Julle, kom med mig! Tycker du ej det skall bli bra roligt att se, om den lilla sjuka flickan blir mycket glad åt äpplena och bullarne? ... Tänk — du, Julle — sådana saker får hon väl inte smaka så ofta. ...«

«Så tråkigt att det skall vara en flicka! Det passar icke alls att pojkar gå och titta till sjuka flickor — och där har jag ju varit en gång, fast hon sof. Om det vore en pojke i stället, så ...«

«Det är inte snällt af Julle att tala så«, sade systern allvarsamt och trutade ut sin lilla röda mun. «Det är väl lika synd om en sjuk flicka som om en sjuk gosse. Och så vet jag ju ej, hvar jag skall gå in, jag — som aldrig varit där förr.

Du skall gå in genom dörren, förstås! Det gjorde jag, när jag var med mamma«, svarade Julius litet retsamt.

«Det visste jag förut, att jag skall gå in genom dörren, blott jag visste, i hvilket hus«, svarade flickan. «Jag

ämnar visst icke krypa in genom fönstrets tillade hon med ett godmodigt leende. «Men skynda nu och visa mig, hvar lilla flickan bor! Eljes är Julle ingen snäll gosse!«

Julius, som alltjämt haft sina ögon efter de larmande småttingarne, fann ej längre nöje af att se på dem, sedan de alla skockat sig i en grupp och med så många fingrar som möjligt i sina respektive munnar nyfiket betraktade de nykomna, görande dessa till ett mål för sina oförsynta speglosor. Han vände sig därför långsamt efter sin syster, och snart voro de åter inne i den förra raska farten. «Jag tror inte, att Gud tyckte om, att Julle ville stanna hos de där barnen«, sade flickan efter en stunds tystnad. «Hörde du inte, hur de svuro och sade fula saker och kallade hvarandra allt möjligt ondt. Mamma säger alltid, att vi skola fly ondt sällskap. — Det står i bibeln.«

Lille Julius såg eftertänksam ut. «Edith«, sade han, «älskar Gud icke barnen vid denna gata?«

Nu blef det Ediths tur att se eftertänksam ut. Efter en stunds funderande svarade hon: «Gud älskar nog äfven dessa barn, fast de äro stygga, ty Jesus har dött på korset för alla syndare. Men det tror jag aldrig, att de fått veta, ty då kunde de väl ej vara så elaka...«

«Men hvarför talade du ej om för dem, att Jesus dött för dem? Om de finge veta det, så blefve de säkert snälla tvärt!«

Julius fäste sina tankfulla ögon frågande på sin syster.

Den lilla flickan saktade sina hastiga steg. Broderns fråga tycktes gå henne nära in på lifvet.

«Kanhända jag borde hafva gjort det!« sade hon

tvekande. «Men det käns så svårt att tala med dem jag aldrig sett förr — och så kanske de bara skrattat åt mig. ...«

«Skratta åt den, som talar om den käre Herren Jesus!« inföll Julius eldigt. «Nog har jag varit bra elak många gånger, men skratta åt talet om frälsaren — nej, vet du, Edith, så elak kan väl ingen liten gosse eller flicka vara!«

«Ja, du, som har hört om honom, allt se'n du icke var större än så ... men, ser du, dessa stackars barn hafva säkert aldrig hört, hur god Jesus är och hur mycket han älskar små barn.«

«Då är det synd om dem, tycker jag«, återtog Julius med en myndighet i tonen, som bjärt kontrasterade mot hans lilla korpus och det fina, barnsliga ansiktet. «De kunna väl icke hjälpa, att de äro elaka, då de ej ens veta, huru de skola blifva snälla. Kunde inte mamma eller moster Helene gå hit och tala vid dem, då du inte törs?«

De båda barnen nalkades nu målet för sin vandring. Gossen, hvilken fungerade som vägvisare, vek nu af gatan in på en liten brant gångstig, som slingrade sig upp mellan kala berghällar, hvaremellan några småväxta träd och buskar afbröto enformigheten. Här och där framskymtade i halfdunklet små stugor, somliga gråa, somliga röda, hvilka lågo spridda bland bergen utan symmetri.

Julius stannade slutligen framför ingången till en liten rödmålad stuga — en af de längst bort belägna — och ropade triumferande: «Nu, Edith!«

Denna bostad hade ett vackrare läge än de flesta i grannskapet. Man hade därifrån en ståtlig utsikt öfver sjön?

som om sommaren var så blå och vacker, men nu med ett vredgadt rytande vildt rullade sina kalla, hvitgråa böljor mot klippstranden där nedanför. Några större träd stodo skyddande omkring den lilla hyddan, och mången liten aflöfvad buske och frusen blomstängel därinom bar vittne om, att invånarne ej saknade skönhetssinne. Det hela, sedt på afstånd, tog sig rätt inbjudande ut, och man tyckte, att en målare här skulle finna ett tacksamt ämne för sin pensel. Men då man på närmare håll fick se de kring förstugutrappan utkastade soporna, de rännilar af smutsvatten, som från trappstenarne trögt letade sig väg ned för den branta gångstigen, samt de med smutsiga trasor igenstoppade söndriga fönsterrutorna, fann man, att allt detta skulle hafva bildat allt för mörka skuggor på den vackra taflan, och man insåg snart, att man här stod ansikte mot ansikte med ett par af mänsklighetens fulaste fiender: smuts och oordning.

Våra små vänner hade dock helt annat att bestyra än göra dylika observationer. Inkomna i den lilla mörka förstugan, öfverlade de lifligt fastän hviskande om, hvem af dem som först skulle våga lyfta upp dörrklinkan och träda in öfver den höga tröskeln.

«Du är störst, Edith, därför passar det bäst, att du går före«, sade Julius, i det han lät sina ögon mönstrande öfverfara de å väggarna uppklistrade fragmenten af modeplanscher, karrikatyrer ur «Fäderneslandet«, teckningar ur svenska historien m. m. dyl., som framskymtade i skymningens dunkel.

«Åh nej, snälle Julle, gå först du, som varit här förr!« bad Edith bevekande. «Om du går först bara denna gång, så skall jag ständigt gå före sedan.«

Julius lyfte sakta upp dörrklinkan, men som den

tunga dörren trotsade hans små krafter, måste systern fatta tag i grepen, och genom bådas förenade bemödanden gaf hon slutligen vika och slog upp på vid gafvel med ett gällt gnisslande.

«Är det du, Fina?« hördes en svag och späd barnstämma inifrån det halfmörka rummet.

«Det är bara vi — Edith och Julius —« sade lilla Edith brådskande och förlägen, i det hon med försiktiga steg närmade sig det ställe, hvarifrån hon hörde den svaga rösten.

«Mamma skickade oss hit med den här korgen — där är något godt åt dig, sade mamma.«

Edith hade hunnit fram till träsoffan, hvari det sjuka barnet låg. Ack, en sådan liten stackare! Knappt mera än skelettet af en mänsklig varelse. Edith fick dock icke mycket se af den sjuka, ty då hon närmade sig soffan, drog den lilla stackarn det trasiga täcket öfver sitt hufvud och höll ett säkert tag däri med sina små aftärda fingrar. Men Edith hade redan sett nog; hennes hjärta blödde af medlidande, och all hennes blyghet försvann i hast.

«Var inte rädd för oss, liten vän! Vi ha kommit för att sitta och språka med dig en stund. Vi äro så ledsna öfver, att du ständigt skall ligga sjuk, och vi ville gärna göra dig någon glädje, om vi kunde. Drag bort täcket nu, så får du se, hvad som finns i den här korgen!« sade hon med vänlighet och satte sig på soffkanten.

Det sjuka barnet sköt långsamt bort täcket och visade ett litet blekt, utmärgladt ansikte med ett par onaturligt stora, mörka ögon, som lyste underligt i halfdunklet.

Lilla Edith öppnade sin korg och framtog därutur några färska, doftande bullar samt ett par stora, röda äpplen och lade ofvanpå täcket, hvarunder den lilla sjuklingens stora ögon med begärlighet följde alla hennes rörelser. Hon vågade likväl ej taga något däraf, förr än Edith satte ett äpple i hennes ena hand och en bulle i den andra. Ett leende af outsäglig tillfredsställelse spred sig likt ett solsken öfver det lilla insjunkna anletet, och de mörka ögonen glänste af tacksamhet, ehuru ännu icke ett ord kom öfver hennes läppar.

«Smaka nu därpå och säg mig, hvar jag kan få lägga upp, hvad som ännu finnes kvar i min korg«, sade Edith och strök den sjukas mörka, tofviga hår.

«Vet inte!« ljöd det otydligt framhviskade svaret.

Edith såg forskande omkring i det skumma rummet. Midt emot den lilla sjuklingens bädd upptäckte hon ett stort, gammaldags skåp, hvars båda dörrar stodo halföppna. Men hon kände sig sakna dristighet att gå dit och se efter ett lämpligt kärl, och plockade därföre upp korgens rikliga innehåll på det breda slagbordet, som hade sin plats under fönstret å stugans gafvelvägg. Sedan satte hon sig åter på soffkanten och betraktade medlidsamt det sjuka barnet.

«Hur gammal är du, lilla vän?« frågade hon slutligen i afsikt att få ett samtal i gång.

Den lilla såg förstulet upp på sin unga välgörarinna, men svarade intet. Edith frågade åter:

«Vill du inte säga mig, hur gammal du är?«

«Vet inte.«

Edith kände sig litet modfälld och tänkte gå, men då kom hon ihåg sin moders ord: «Tala gladt och vänligt med den stackars sjuka och sök att upplifva henne

en smula! Sök äfven öfvervinna din blyghet, eljes blir den dig ett hinder, då du skall vara ett litet sändebud från den käre barnavännen! Och tänk nu, att vid denna sjukbädd är just den plats, där Gud vill, att ditt lilla ljus skall lysa och värma ett litet förmörkadt hjärta.« Lilla Edith, som mycket älskade sin frälsare och gärna ville göra något för honom, hade lagt dessa sin moders ord på sitt hjärta. Hon satte sig åter ned hos den sjuka, tog den lilla tärda handen mellan sina, smekte den ömt och sade:

«Nu skola vi inte leka främmande med hvarandra längre! Jag är bara en liten flicka, jag som du, och vi skola låtsa, som vi vore gamla bekanta. Så skall jag tala om för dig, att mitt namn är Edith W—, och nu skall du säga mig, hur du heter.«

Ediths mjuka röst tycktes leta sig väg till barnets hjärta. Hon fäste sina ögon med frimodighet på hennes ansikte och svarade med en munvighet, som man ej kunnat tro henne om:

«Jag heter Evelina Maria Bellin, men de kalla mig bara Nina, för se, jag kunde bara säga Nina, när jag var liten — och se'n ha allihop kallat mig Nina. Men pappa, han kallar mig sin lilla usling, för det att jag är sjuk, och då är han riktigt god, när han säger så!«

«Du har ju en stor syster, som sköter om dig? Hvar är hon nu, efter du ligger så ensam?«

«Fina är ute och letar efter pappa. Och hon grät och var så ledsen, när hon gick, så ...«

«Har din pappa varit länge borta då?«

«Åh nej, inte längre än se'n i går afton, då han följde med farbror Stor och några andra karlar till sjön. Men sedan har han inte varit inne en enda gång, heller.«

«Kanske de ha drunknat«, undrade Edith med bäfvan.

«Åh nej, det ha de inte! De ha allt kommit tillbaka och sålt fisken — de hade fått så vådligt mycket fisk — och

Lotten på Knatten sade, att hon såg dem gå in till Rotbergskan, och där äro de nog ännu«, sade lilla Nina betydelsefullt och suckade.

«Hvad gör han hos Rotbergskan så länge?« frågade Edith menlöst.

«Han köper brännvin och super sig full«, svarade Nina lugnt, liksom detta hade varit ett förhållande, som icke kunde vara annorlunda.

«Och då är du väl mycket rädd för honom?« frågade Edith med en lätt rysning.

Åh nej, mig slår han aldrig, men Fina och gossarne få allt sina modiga slängar ibland, då de reta honom — men han skriker och svär, så vi få inte sofva om nätterna, när han har varit ute länge på kvällen.«

«Stackars lilla Nina«, hviskade Edith full af medlidande och försjönk i tankar.

Julius, som vid spiseln slagit sig i sällskap med en vacker, hvit och svart kisse, vände sig nu hastigt till de båda flickorna. Han tyckte visst, att systern illa fullgjorde sitt uppdrag som missionär, ty han frågade henne i tillrättavisande ton:

«Edith, hvarför gör du inte, som mamma bad dig?«

Edith såg frågande på sin lille stränge broder. Plötsligt tycktes dock en ljus tanke uppgå för henne. Hon lutade sig ned öfver den sjuka och frågade halfhögt:

«Nina lilla, vet du, hvem Herren Jesus är?«

«Ja, det är frälsaren«, svarade Nina liknöjdt.

«Har någon talat med dig om den käre frälsaren?«

«Åh, gossarne läsa ju om honom i bibliskan och katekesen, vet jag.«

«Och det tycker väl lilla Nina är roligt?« fortsatte Edith.

«Roligt? Det tycker jag visst inte. De skrika så förfärligt, och det gör så ondt i mitt hufvud«, sade den lilla och förde den genomskinliga handen till pannan, liksom för att bekräfta hvad hon sagt.

«Men vet du om, att Jesus älskar dig och vill göra dig salig?« frågade Julius, som nu framträdde till bädden.

Nina fäste ett par förvånade ögon på honom.

«Det har aldrig någon sagt för mig«, sade hon slutligen.

«Jo, ser du, Jesus han älskar alla människor och barn med. Och vet du, Nina, när han var här nere på jorden, så tog han de små barnen i sin famn och så lade han händerna på dem, så här — och så välsignade han dem. Och det är riktigt sanning, för det står i bibeln«, försäkrade Julius ifrigt och drog efter andan.

«Men mig kan han väl inte älska, som är så sjuk och så smutsig. Fina har så sällan tid att tvätta och laga åt mig«, sade den lilla modfälld och sökte draga den slitna linntygsärmen öfver sin stackars utmärglade arm.

«Det bryr Jesus sig icke alls om, vet du, Nina! Han älskar oss inte därför, att vi äro friska och hafva vackra kläder, utan därför, att han har köpt oss med sitt blod!«

«Men mig har han då inte köpt, det jag vet«, invände Nina.

«Ja se, det minns du slätt inte, ty då var du inte född, Nina! Det är många, många hundra år, se'n Herren Jesus dog på korset för våra synder, och då köpte han alla människor med sitt blod, vet du, och om vi älska

honom, så få vi komma till honom i himlen, när vi dö. Vill inte du älska honom, Nina? Han dog för dig.«

«Men hur skall jag göra då?« frågade Nina sorgset.

«Du skall bara tycka om honom och bedja, att han tager dig till sitt barn 'för blodets skull'. Det är inte konstigt alls.«

Lilla Nina drog åter täcket öfver ansiktet, och då Edith med mildt våld drog det tillbaka, såg hon, att stackars Nina grät.

«Hvarför gråter du, lilla Nina?« frågade hon deltagande.

«Jag är rädd för Gud«, svarade Nina snyftande.

«Åh, Gud är inte alls farlig!« invände Julius med värme; «Gud är kärleken, och han vill, att alla människor skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap.«

«Men Fina säger, att Gud blir ond på mig, då jag inte är snäll, och jag orkar inte vara snäll, för att jag är så sjuk.«

«Tror du inte, att Gud ser, att du är sjuk och inte orkar vara snäll? Jo du, Nina, Gud ser och vet allting — och han kan göra dig snäll med, bara du beder honom.«

«Det kan jag inte!« fortfor Nina att snyfta.

«Men Jesus kan lära dig«, svarade Julius med tillförsikt. «Han är här hos dig, han står kanske tätt invid soffan här och tänker: 'Stackars lilla Nina, som är sjuk och inte kan vara snäll och inte kan bedja! Nu är jag här för att hjälpa henne och göra henne snäll!' Vet du, Nina, det tror jag bestämdt, att Jesus tänker, för se, han är kommen i världen att frälsa syndare.«

«Men då skulle jag väl se honom, då«, fortfor Nina

sorgset och såg sig omkring med vidöppna ögon, «men det gör jag inte.«

«Nej, ser du, han är osynlig, han! Men det gör aldrig ett dugg, att du inte ser honom, bara han ser dig, och det gör han bestämdt.«

«Gråt inte du, Nina lilla!« sade Edith ömt. «Jag skall lära dig en liten bön, som mamma lärde mig, när jag bara var på andra året. Säg nu efter, som jag säger före:

«Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta och gif i mig en ny viss ande; två mig, att jag må snöhvit varda — och Jesu Kristi, Guds sons, blod rene mig af alla synder!« föresade Edith med sin ljufva röst.

Nina eftersade de sköna orden, afbrutna af snyftningar, och då hon slutat, sade Julius:

«Nu får du nog ett rent hjärta, Nina, ty Gud gör alltid det vi bedja honom om.«

«Gör han mig frisk också, om jag ber honom?« frågade Nina lifligt och försökte resa sig upp i bädden.

«Det vet jag inte säkert«, svarade Julius tvekande. «Kanske Gud hellre vill låta dig dö snart!«

Denna för den lille troende gossen mest ljusa och sköna framtidsutsikt utöfvade dock på den sjuka en verkan alldeles motsatt den, han åsyftade. Utom sig af förskräckelse utropade hon:

«O, men jag vill inte dö! Jag törs inte dö! Jag är så rysligt, rysligt rädd, så.«

«Men om du fått ett nytt hjärta, då du dör, så kommer du till Jesus och till de vackra, hvitklädda änglarne i himlen — och där är så ljust och härligt — och där sjunga de och spela på guldharpor, och det får du göra med och i himlen blir du aldrig sjuk mera —

och aldrig dör du — och Gud skall torka bort alla tårar af dina ögon. — Är detta något att gråta öfver?« frågade Julius, ifrig att trösta den bedröfvade flickan.

«Jag skall sjunga en sång om himlen för dig«, sade Edith, fattad af en plötslig ingifvelse. Och hon började sjunga med sin melodiska barnröst:

Det blir något i himlen för barnen att få, För de barn, som i Herranom dö; De få kronor af guld, de få harpor också, De få kläder så hvita som snö. Det blir något att få, det blir något att få, Det blir något för barnen att få. I den himmelska stad, Där hvar tunga är glad, Där blir något för barnen att få.

De få vandra omkring på de gator af guld, De få sjunga med änglarne där, De få skåda Guds Lamm, som borttog

deras skuld. De få se honom, såsom han är. Det blir etc.

«Och nu, Julle«, sade Edith, sedan hon slutat sjunga, «få vi allt skynda oss hem, ty det är alldeles mörkt, och mamma är kanske orolig. Är du rädd att ligga ensam, om vi gå nu, Nina?«

«Bara inte Gud är ond på mig — och om Jesus är här för att göra mig snäll — och så, om jag får min lille Pip till mig, så är jag inte rädd«, sade den lilla, tröstad.

Edith tog katten från spishällen och lade honom till Nina. Han öfverhöljde henne med de ömmaste smekningar, hvarunder han lät höra ett högtidligt

spinnande. Därefter lade han sig på hennes arm, med sitt mjuka hufvud mot hennes kind.

En synlig vän, som med trogen ömhet slöt sig till henne, ägde dock den lilla ensamma sjuklingen i det ödsliga hemmet.

«God natt med dig nu, lilla Nina! Vi komma snart tillbaka! Bed din syster gifva dig ägg och smörgås till kvällen, och kom ihåg, att Gud är hos dig«, sade lilla Edith och tog sin korg.

«Och Edith och jag skola bedja Gud, att han gifver dig ett nytt hjärta, så att du älskar Jesus nästa gång vi komma hit«, tillade Julius allvarsamt.

Då de båda små missionärerna kommit ut på förstugutrappan, höllo de på att blifva omkullknuffade af tvenne pojkar, som stojande och larmande i alla möjliga och omöjliga tonarter rusade i kapp uppför gångstigen.

Strax nedanför hördes ljudet af tvenne röster, en manlig och en kvinnlig, hvilka tycktes vara i häftig ordväxling med hvarandra. Edith och Julius gingo några steg afsides från vägen för att ej möta de kommande. De sågo då en mansperson, som med raglande steg sökte taga sig uppför gångstigen, hvarvid han, under oupphörliga slingerbultar, på alla sätt bemödade sig att blifva kvitt en kvinna, som ej släppte sitt tag i honom, oaktadt de gräsliga eder, han utöste öfver «allt hvad kvinnfolk hette«.

«Skola vi ej bedja Gud gifva Ninas pappa ett nytt hjärta också, du Edith?« frågade Julius, då de lyckligt och obemärkt kommit förbi den rusige mannen och hans ihärdiga ledsagerska.

«Det finns allt bra många människor här i sta'n, som behöfva nya hjärtan«, suckade lilla Edith

Hemmets solsken. 2förnumstigt. «Men nu springa vi af alla krafter, så mamma slipper bli orolig!«

*

Sedan den stackars uttröttade dottern fört den berusade fadern till sängs, fick hon ögonen på Ediths gåfvor på det stora bordet. Hon vände sig frågande till Nina, men denna hade stilla inslumrat vid sin ludne väns sida. Hennes läppar rörde sig dock — och då Fina lutade sig öfver den stilla slumrerskan, hörde hon henne sakta hviska i afbrutna ord: «Kläder ... hvita som snö ... ett rent hjärta ... Skapa i mig ett rent hjärta ... två mig ... hvit som snö ... hvit som snö ...«

Fina lyssnade förundrad till barnets ord och betraktade den lilla uppmärksamt. Det lilla ansiktet hade fått ett helt lyckligt utseende under sömnen. Aldrig hade Fina sett ett sådant uttryck på detta bleka, lidande anlete förr. Icke heller hade hon hört sådana ord af barnets läppar.

«Aha — nu förstår jag — någon af de där gudsnådliga läsarne, som söka vända upp och ned på världen, ha väl varit inne hos Nina och satt i henne det där och fört med sig läckerheterna på bordet«, tänkte Fina mörk i hågen. «Säkerligen den här konstiga fru W., som varit här en gång förut, och som lär hafva mycket besvär och kostnad för att få namn af välgörande.«

Nu kommo pojkarne i vild fart inrusande och ropade i korus:

«Hvad få vi till kvällen, Fina? Har du någon mat åt oss? Vi äro så illa hungriga, så! Åh se — hvad är det för godt? Gif oss smaka! Gif mig smörgås på limpa! Får jag en bulle, Fina? Åh, sickna goa äpplen! Gif oss hvar sitt! Hvad är det, du? Se, så godt det

ser ut! Låt oss smaka på detta, du Fina!« ropade de om hvarandra och snodde omkring bordet, fingrande och luktande på allt, hvad de kunde komma öfver, under det att Fina med all makt sökte värna sina skatter för deras tillgrepp.

«Tyst med er, pojkar!« halfhviskade hon till dem i hvass ton. «Väck inte pappa och Nina! August, vill du låta bli äpplena! Om du rör puddingen, Wille, så tar jag och leder ut dig i mörkret, skall du få se! Se så, här har du! Här, August! Ät nu, och gå se'n och lägg er fort!«

Gossarne förtärde sina portioner, under det de fnittrade och fnöso och hade allehanda puts för sig, men på systerns i ännu skarpare ton förnyade uppmaning, läto de slutligen 'maten tysta munnen', och snart voro alla i stugan försänkta i djup sömn.

Men lilla Nina drömde vid sin väns sida om hvita kläder och ett rent hjärta.

KAP. II.

Ett hem utan solsken.

Morgonsolen gjorde allt, hvad hon kunde för att tränga sig in genom de små oklara rutorna i fiskare Bellins lilla stuga. De bleka strålarne spredo sig lekande öfver de sofvandes anleten, liksom för att väcka dem till den nya dagen och på sitt tysta men vältaliga språk påminna dem om, att 'Herrens nåd är hvarje morgon ny'. Men ännu hade detta icke lyckats för de små vänliga budbärarne — om icke med den enda vakna inne i det tysta rummet, nämligen lilla Nina, som redan länge af sin svaghet och sina krämpor hållits vaken.

Hennes mörka, drömmande ögon voro nu fästade på de underliga figurer, som takdroppet bildat i det fordom hvita, nu nedrökta taket. Det utgjorde den lillas yppersta, ja nästan enda förströelse att ligga och betrakta dessa oregelbundna droppfläckar. Huru många långa och glädjelösa dagar hade hon ej tillbragt på sitt hårda plågoläger, ofta ensam i den ruskiga stugan! Då var hennes enda sysselsättning den att ligga och stirra i taket och där, i fantasien, söka reda på de länder, städer, sjöar och berg, hvarom hon hörde sina bröder läsa i geografien, och som de äfven på hennes lifliga begäran någon gång visade henne på kartan. — Den stackars lilla hade icke sett mycket af Guds sköna värld, ty hon hade aldrig varit utom fiskarstugans väggar. Men hvad hon aldrig hade tillfälle att se i värkligheten, kunde hon stundom få höra talas eller läsas om, och genast var hennes lifliga fantasi i verksamhet för att gifva färg och gestalt åt det afhörda. Då hennes bröder med ljudelig röst lärde sina lexor, hade de i sin sjuka syster en uppmärksam åhörarinna, och hennes goda minne bevarade troget de skildringar, händelser, personer, namn och orter, som afhandlades i deras läroböcker. På så sätt hade Nina inhämtat ett fragmentariskt kunskapsförråd, som var henne en kär tankesysselsättning under de enformiga dagarne och de långa nätterna, då hon ej kunde få en blund i sina ögon eller ro för sin tärda utmattade kropp. Det stackars barnet hade aldrig smakat en moders kärlek och ömma vård. Hennes moder — en tänkande, själfull, men vek och sjuklig kvinna — hade genom sitt giftermål med Henrik Bellin fått en alltför tung börda att bära. Men då hon gifvit lifvet åt Nina, hade hon fått afkasta denna, för att frigjord och jublande ila i sin frälsares famn i den gyllne staden, där inga krossade hjärtan, inga svikna förhoppningar, ingen värk och inga tårar finnas. Nina fick då till vårdarinna den äldre systern, som vid modrens död endast var ett barn och hade mer än nog för sina svaga krafter af omsorgen om den supige fadren och de ostyriga gossarne jämte alla hussysslorna. Den lilla blef till följe häraf mycket lämnad åt sig själf, och hon hann ej blifva många månader gammal, innan hon blef offer för en sjukdom, som, tillföljd af fadrens liknöjdhet och Finas oförmåga, fick utveckla sig i förfärande grad, och blef så den lilla varelsen en krympling, för hvilken man tid efter annan väntade döden. Men ännu, då det arma barnet redan i åtta år varit bundet vid plågolägret, hade ej döden kommit och befriat henne från hennes vedermöda, hvarför man nöjde sig med att anse hennes sjukdom som ett

oundvikligt ondt och lät saken bero därmed, att man gaf henne nödtorftigt uppehälle och vård. Hon låg nu, som sagdt, ensam vaken och lät den tankfulla blicken enligt gammal vana irra omkring mellan fläckarne i taket, men tankarnes snabba flod hade lämnat den gamla strömfåran och lopp nu i en helt annan riktning än förut. Hvad brydde hon sig nu om 'Davids strid med Goliath, tåget öfver Bält, världsdelen Afrika, ögruppen Spetsbergen', och hvad de hette hennes gamla bekanta där uppe i taket? Nej, högre upp hade lilla Nina satt sina tankars mål — himlen hade nu blifvit brännpunkten för hennes lilla hjärnas rastlösa värksamhet — och äfven för hennes hjärtas längtan.

«O, hvad det måtte vara vackert i himlen!« tänkte Nina, «mycket vackrare än här om julen, då Fina klädt julgranen och satt opp gardiner för fönstren. Där äro gatorna af guld, sjöng den lilla fröken, och där finns små barn, som få spela på harpa och bära guldkronor. Jag kommer så väl ihåg melodien, och om jag bara tordes för Fina, så skulle jag sjunga lite:

'Det finns något i himlen för barnen att få, För de barn, som i Herranom dö'.

I Herranom dö! ... I Herranom dö.' Hvad betyder det att i Herranom dö? ... Om jag dör snart — månnejag dör i Herranom? Kanske det blott är sådana fina barn som den lilla fröken, som hade en så'n vacker rödrutig klädning, och den lilla herregossen, som sade, att Jesus tycker om mig och är här vid soffan! Ack, att han vore det ändå! Jag skulle tycka så mycket om honom — mycket mer än om Johan och pappa — eftersom han kan älska sådana små sjuka trasiga barn som mig.«

Barnets tankegång afbröts här af ett doft grymtande från fadrens bädd. Halfvaken satte han sig opp, såg sig omkring med dufven blick och ref sig i håret. Då han såg solen vara ett godt stycke uppe, uttalade han en grof ed och ropade:

«Fina! Fina! Opp tös, och det kvickt ock! Är du rätt klok, du, som inte lagar dig opp och ställer med ungarne och frukosten, då det är stora, ljusa dagen! Mor din, hon hade allt ordning på sig, så hon visste gå opp, innan solen stod midt på himlen, hon ...«

Den stackars flickan spratt hastigt opp, kastade sig ur bädden och klädde sig skyndsamt. Med en röst, som darrade af sinnesrörelse, svarade hon:

«Jag vågar undra, jag, hvem som är minst klok, den, som bär det lilla han förtjänar till krogen och sen förstör nattron för hela huset, eller den, som får träla och släpa natt och dag och är utsliten till både själ och kropp ...«

«Se så, se så, lilla'silipa'! Gamla visan igen! Den kan jag utantill, vet du, från början till slut. Hvem bad dig dessutom gå och snoka efter mig i kvälls, liksom Henrik Bellin inte kunde reda sig utan att ha ett kvinnfolk i hälarne på sig jämt?«

«Den gamla visan«, utbrast Fina med bitterhet, «jaden visan är sannerligen gammal — lika gammal som jag själf — ja till och med äldre. Men slutet ha vi ej hört än, och väl vore, om icke *det* blefve värre än början.«

«Jojo — jag kunde tro du skulle börja 'spela på lipen' igen! Det är visst det roligaste du vet. Se, så Fina, tag reson och bråka inte, utan gör nu opp eld ock koka oss kaffe, så är du min tös!« sade fadren försonligt.

«Jag skulle ha något att göra opp eld med då«, svarade flickan i lika vresig ton som förut. «Aldrig en vedpinne finns huggen i boden, och ingen kan väl begära, att jag skall vara vedhuggare, då det finns karl i huset, och jag har bägge mina händer fulla, så lång dagen är.«

«Hvem ber dig hugga ved då? Kan inte pojkarna — stora slynglarna — hugga litet ved på fristunderna? Opp nu, Wille! Laga dig ut och hugg lite ved åt syster din, innan du går till skolan!«

«Kan inte August göra det? Jag kan inte lexan än!« svarade Wille surmulet och satte sig upp i bädden.

«Ska' inte August till skolan han också, ditt nöt«, röt Bellin och sände ett dufvet ögonkast bort åt den ännu sofvande gossen.

«Han kan väl inte gå barfotad i snön heller!« genmälte Fina, i detsamma hon tog den sotiga kaffekitteln och

fyllde den med vatten.

Henrik Bellin, som ej gjort sig någon brådska med uppstigandet, reste på sig helt makligt och kikade ut genom fönstret.

«Ja verkligen, ha vi inte fått en smula snö i natt! Låt se, i går. —«

«Jaha — i går kväll började det snöa, fastän pappa hade en alltför viktig sysselsättning för att göra dylika simpla observationer«, yttrade Fina spetsigt och sände sin fader en blick full af förakt.

«Jaja, gossen skall nog få på fötterna snart, det är väl inte så fasligt länge han varit utan.«

«Skolläraren var rasande i går, för det att August inte varit i skolan på hela veckan«, upplyste Wille.

«Och det får han bli många gånger, innan August kommer dit, om inte jag räknar allt för galet. Skynda dig, Wille, och skaffa mig något på elden, om du eljes vill ha någon frukost, innan du går till skolan! Jag kan ju inte koka kaffe utan eld!«

«Jag kommer för sent till skolan och får 'sitta öfver' igen«, klagade gossen utan att röra sig ur fläcken.

«Det får du gärna för mig — ja, om du också finge sitta där tills i morgon. Det är inte mer än rätt åt dig, då du inte ids röra på dig. Och en odåga är du, det skall jag upplysa dig om, som aldrig vill göra den ringaste nytta«, yttrade systern häftigt, drog fram en yxa under soffan och skyndade på dörren.

«Vänta flicka, jag skall väl gå och hugga lite ved åt dig«, sade Bellin, som nu ändtligen hunnit blifva klädd. Men Fina låtsade ej höra honom, utan skyndade ut och smällde hårdt igen dörren efter sig. Om en stund återkom hon med litet bränsle på armen, och snart lågade en liten munter brasa i den rökiga spiseln och spred med sitt lifligt fladdrande sken en viss trefnad öfver det ostädade rummet.

Lilla Nina låg helt tyst under denna morgonscen, som hon visst icke fann ovanlig. Hennes ögon voro med längtan fästade vid kaffekitteln, som muntert sjödöfver den lilla brasan. Hon hade legat vaken så länge, och bullen och äpplet hade varit så välkomna att stilla hennes hunger på kvällen. Men lilla Ninas erfarenhet var den att 'tiga är guld', hvarför hon teg och tålde, tills hennes tur kom.

Då Bellin och gossarne under frukosten läto Ediths gåfvor till Nina sig väl smaka, frågade Bellin sin äldsta dotter, hvarifrån kalaset kom. Fina svarade ej, men lilla Nina fick nu tillfälle lossa på sin rörliga tunga och berättade lifligt om de båda 'herrskapsbarnens' besök och deras godhet emot henne.

«Jaså, det är du, ditt lilla pyre, som fägnar pappa och syskonen i dag!« sade fadren med ett vekt tonfall i den sträfva rösten. «Du är alltid snäll du! Var det inte synd, Fina, att ta och äta opp det hon fått för sin del?« fortsatte han, vänd till den äldre dottern.

«Ja, hvad skall jag väl göra, då det ej finns en brödbit i huset? Mat viljen I nog ha allesammans, antingen vi ha något att köpa för eller ej, och pappa vet andra utvägar för sina förtjänster än köpa mat åt barnen. Men jag skall ha skulden för allt, förstås ...«

Fadren låtsade ej höra henne utan fortfor att smeka den lilla sjuka sägande:

«Du är alltid snäll, du!«

«Jag tycker om min pappa, fast han super sig full ibland och är ute om nätterna«, sade lilla Nina och slog sina smala armar om fadrens hals.

«Och jag tycker om dig, din lilla usling, fast du är sjuk och skral, så en kan räkna hvartenda ben i din kropp! Du har ögon så lik mor din, så såg hon på mig också. Det var 'redig' kvinna det, skall jag säga er. Ingen surlimpa, som gick och lipade och hängde

hufvudet för allt- och ingenting! Se så, se glad ut nu, lilla trollunge, för se, när du visar tänderna, då är du lik pappa din — det säga alla människor — och han skämdes inte för sitt utseende på sina unga dar!«

Barnet log, och sällan såg man ett angenämare leende på ett människoanlete.

KAP. III.

Ett hjärta utan solsken.

Längre fram på dagen kom brefbäraren in och lämnade Bellin ett bref. «Från Johan, ser jag?« sade han med förnöjd min. «Det är gosse, som kan skrifva, det!«

«Från Johan! O, hvad skrifver Johan?« utropade Fina med glänsande ögon, hvarvid en skär rodnad — en sällsynt gäst på detta bleka, trötta ansikte — färgade hennes kinder. «Joho, han har slutat sin kurs på hösten — skrifver han — och har fått sig en bra plats; men innan han tillträder den, ämnar han göra en titt hem på ett par veckor. Han längtar att se oss alla, säger han, och — hm! — hva — hvar — Det var mig en baddare — Jo, det skall bli skönt att få hem en tocken! — Ja, ja ...«

«O, får jag se på brefvet pappa!« ifrade Fina, darrande af otålighet.

«Nej, se det blir ingenting utaf, för då finge du vatten på din kvarn, och den mal allt flitigt nog ändå.

Men, hvad de också ha satt för dumheter i honom däroppe — en präktig pojke är han — det är säkert. Ja, det skall jag säga er, töser«, fortsatte han i högre ton och antog en stoltare hållning, «finare pojke såg jag inte i hela Stockholm, när jag hälsade på där i somras. — Var han inte fin som en kammarduksnål. — Och skickar sig gör han som en herremansson, det kan ingen se på den, att han är son till en fattig fiskare. Och sköter sina 'rosranserier' och drifbänkar, och hvad alla de där grejerna heta, det gör han som en hel karl! Ja, ja; gossen är lik mor sin, för se, när hon gick här i världen, då hade Bellin rosor ute och rosor inne, ända som schangtilt folk — och den fagraste rosen var hon själf, det var hon! Jaja, pojken likas inte ur släkten. Far hans skämdes inte för sitt utseende, han heller, på sina unga dar, skall jag säga er«, tillade han med ett självbelåtet leende. Och verkligen måste man medgifva, då man betraktade Henrik Bellin på närmare håll, att hans omdöme om sig själf icke innebar ett tomt skryt. Hans gestalt, medelmåttigt hög och tämligen undersätsig, var välbildad och symmetrisk. Hans ljusa hår var väl ej så särdeles vackert numera, då dess starka böjelse att krusa sig gjorde en närmare bekantskap med kam, borste och sax nödvändigare än Henrik Bellin fann bekvämt att besvära sig med, men säkert hade det varit vackert, då han som ung vårdade sitt yttre. Hans ögon hade en vacker blå färg och ett uttryck af en viss skälmaktig vänlighet. Hvad som dock mest karaktäriserade hans utseende, var det särdeles angenäma leendet, som likt ett solsken upplyste hans väderbitna ansikte och visade en rad tänder, jämna och hvita som pärlor. Man kunde se, att han i sin

ungdom och innan han hängaf sig åt dryckenskapens hemska slafveri haft ett intagande utseende. — Hon tyckte väl så, hon, den fina, ståtliga Evelina Eld; eljes hade hon visst aldrig kunnat besluta sig att blifva maka åt den simple, obildade mannen, som, oaktadt han kände hennes öfverlägsenhet och på sitt vis uppskattade hennes rika natur, dock aldrig kunde ingifva henne någon sympati, aldrig göra henne lycklig.

Sedan Bellin gömt sonens bref, vände han sig till lilla Nina.

«Är du inte glad nu, pullan min? Nästa vecka kommer John hem, och då ska väl småtöserna ute hos Kaggens få ondt i magen, för det att Nina Bellin har en så fin och fager bror!«

Nina såg dock ej synnerligen glad ut. Hon såg betydelsefullt på sitt slitna smutsiga linne och sin ruskiga bädd och sade med bedröfvad ton:

«Kanske Johan inte vill bry sig om mig — han, som är så fin. Pappa, hur fin är en kammarduksnål?«

Barnets ord syntes träffa en öm punkt i systerns sinne. En mörk skugga drog sig plötsligt öfver hennes ansikte och med en ton af sårad själfkänsla utbrast hon häftigt:

«Om Johan har blifvit en sådan förnämitet, vore det bäst han stannade där han är! Det blir då bara en plåga mer att ha honom här, och en plåga för honom att vara bland oss, stackars plebejer!«

«Nu pratar du bredvid mun, fröken 'läpelätt'! Tror du min son har blifvit en sådan högfärdsblåsa, att han skäms för släkten, då det är hederligt folk? Det går väl an att vara schangtil utan att högfärdas öfver det. Och du, hjärtekornet mitt, du skall nog få bättre på dig

och i bädden, tills Johan kommer, det lofvar jag - och Henrik Bellin är vittne han!«

«Då får väl jag stöflar med, pappa?« frågade August i ifrig ton.

«Det behöfdes mycket nytt här i huset för att taga emot hemfrämmande«, sade Fina med en djup suck.

«Åh ja, barn, bara jag nu får bra med fisk — laken börjar gå till vid detta laget — så ska' det bli råd till något af hvarjes sade fadren uppmuntrande.

«Ja, och om då pappa, som vanligt, bär pengarna till krogen, så blir det så bra det brukar vara«, tillade Fina.

«Är du nu på den tråden igen! Du tölar då värre än gamla jämmer-Sara i lifstiden. Men du skall få se du näbbgädda, att Henrik Bellin kan låta bli att ta sig en tår — om han vill.«

Arme Henrik Bellin! du vet ännu icke, att du är såld under synden. Du tror dig vara fri att göra hvad du vill, och känner ej, att du är bunden med de nesligaste band. Du vill icke erkänna, att du med kropp och själ sålt dig i en grym slafägares våld, hvilken med oinskränkt välde härskar öfver dig, och som slutligen vill löna din förfärliga trohet med döden — döden i tvåfaldig bemärkelse.

Då Fina efter faderns utgång med förströdd min stökat litet i ordning i rummet, ställde hon sig vid spiseln med den dystra blicken fästad vid den småningom utslocknande glöden.

«Fina«, hviskade nästan ohörbart lilla Nina, som under tiden mycket tänkt men ingenting sagt.

«Fina, Fina«, upprepade hon flera gånger; dock. så tyst, som om hon fruktade att blifva hörd af den

tilltalade. Slutligen uppfattades den lilla darrande hviskningen af systern, som hastigt vände sig om och frågade:

«Hvad är det nu igen?«

«Jag ville bara fråga, om du vet, hurudant ett rent hjärta är«, återtog den lilla litet modigare.

Fina ryckte till och såg bestört ut. «Hvar har du fått det ifrån?« frågade hon något hvasst.

«Fröken Edith lärde mig att bedja Gud om ett rent hjärta, och se, det ville jag så gärna ha.«

«Åh, du behöfver inte bedja om ett rent hjärta, som aldrig har gjort något ondt«, svarade Fina med en knyck på nacken.

«Tror du, att jag har ett rent hjärta då?«

«Ja, det hoppas jag både du och jag hafva med Guds makt.«

«Kanske Gud har gifvit både Fina och mig nya hjärtan, fast jag bara sade mig«, tänkte den lilla för sig själf och fortsatte sitt tankespel.

«Fina« — hördes åter efter en stunds tystnad den bäfvande rösten — «Fina.«

«Än sen då?«

«Tror du, att jag får dö i Herranom, om jag dör snart?«

«Plåga mig ej med dina frågor, när du ser, att jag har så mycket att göra«, svarade systern otåligt. Nina hade icke observerat, att Fina förstulet torkade bort den ena tåren efter den andra, under det nya oupphörligt banade sig väg utför hennes bleka kinder. Hon hade ej heller sett, att systern efter fadrens utgång försiktigt genomsökt den låda i den gamla dragkistan, där han hade sina viktigaste bref och papper förvarade, samt att hon fann, hvad hon sökte — det ödesdigra brefvet från

broren, hvilket hon med allt mera stegrad uppmärksamhet läste. Följaktligen gaf Nina ej heller akt på det uttryck af djup oro, som därvid utbredde sig öfver systerns drag, eller den skugga, som kvarstannade där efter slutad läsning. Ack, lilla Nina, som först för ett tolftal af timmar sedan börjat tänka på, hur det skulle blifva med henne efter döden, anade ej, att hennes syster i nästan lika många år kämpat med tvifvel och oro i samma fråga. Detta bekymmer — den djupaste skuggan på hennes mörka väg, som hon inom sig själf kallade det — väcktes först vid moderns dödsbädd, då denna arma, kämpande själ af ett Herrens sändebud blef förd till «brunnen mot synder och orenhet«. Den döende hörde, så att hennes själ fick lefva, och badade sig med jubel i hälsoflodens purpurvåg, men icke så den döendes unga dotter. I hennes hjärta, där den tidiga romanläsningen spridt sina giftiga fläktar och där framkallat ett hejdlöst fantasispel, fanns ej rum för den törnekrönte och korsfäste själavännen och hans rena ljus. Där blef nu endast oro och strid, och månget «om« och «men«, månget «huru« och «hvarför«, ja månget trotsigt «nej!« mot de allvarliga sanningar, hon uppsnappade af samtalet, blef den sorgliga frukten af detta hörande. Hon ville ej gifva Gud rätt i sitt ord men kunde ej längre känna sig lugn och säker. Bibeln var ännu för henne en förseglad bok, hvars djupa men enkla språk, så olikt den mänskliga diktens rafflande framställningar, ej ägde något tilltalande för henne. Arma barn! Ingen glädje i Gud och ingen glädje i världen, utom det sinnesrus, hvari romanläsningen försatte henne och hvaråt hon hejdlöst skulle hafva öfverlämnat sig, om hon fått följa sin böjelse. Fina bar sitt svidande sår i hemlighet och tillät

ingen blicka in i det frätande djupet däraf eller gjuta någon droppe af Gileads balsam däruti. Det lyckliga folk, «hvilkets Gud Herren är«, hade ej hos henne vunnit den minsta sympati. Tvärtom voro de «fanatiska läsarne«, som hon tyckte om att kalla dem, föremål för hennes paniska fruktan, och hon skydde dem som pestsmittade, emedan hon föreställde sig deras ord såsom nya, hvassa taggar i det blödande såret, hvarför hon på det sorgfälligaste undvek att komma i någon beröring med dem. Af sin moder hade hon, jämte en späd och vek fysik, fått i arf en brinnande håg för intellektuella sysselsättningar men saknade nästan totalt hennes praktiska duglighet inom hus, hvilket gjorde de dagliga plikterna i hemmet till hennes plåga. Och då allting i huset med snabba steg gick sin undergång till mötes, såg hon därpå med en hopplös blick men tyckte aldrig det lönade mödan att försöka förekomma förfallet, utan tvådde sina händer, sköt hela skulden på fadern och lät allting gå som det gick.

Men kände Fina sig ej skyldig, så kände hon sig så mycket mera olycklig. Och underligt var det ej, att vattnet i grytan, påsatt till tvätt, icke hann blifva uppvärmt på tvenne hela timmar, ty den stackars tvätterskan stod där stödd mot spiselstöttan, som hon omfattat med sina båda händer, fördjupad i sina egna tröstlösa tankar — medan elden brann ned.

Några ord i den älskade brödrens bref hade med eldskrift bränt sig in i hennes hjärta, och dessa ord ljödo åter och åter för hennes upprörda själ. «Den, som ej af Guds ande blifvit född på nytt till ett andligt lif, har ej ett grundadt hopp om salighet«, och längre ned hette det: «Den, som ej älskar Jesus — ej

har smakat och sett, huru ljuflig han är — vet ej, hvad det är att vara lycklig.« Dessa ord, jämte mycket annat i samma anda, som utgjorde grundtonen i brefvet; den unge mannens glada bekännelse, huru han nyss blifvit förd från mörkret till ljuset, från satans makt till Gud; samt slutligen hans allvarliga uppmaning till fader och syskon att öfvergifva det osaliga lifvet i otro och ogudaktighet och vända sig till Jesus, hade på det högsta upprört Finas sinne. Det nya lif, som genomandades broderns bref, kändes för henne blott som en dödsfläkt, som kom för att göra hennes lif mörkare och kyligare än förut. Huru hade hon ej törstat efter att känna sig lycklig! Huru många ljusa framtidsbilder hade ej hägrat för hennes inbillning, för att åter och åter tillintetgöras af verklighetens järnhand! Huru ofta hade ej den bleka afunden marterat henne, då hon jämförde sin lott med dessa unga vackra kvinnor ur det högre samhällslifvet, hvilka gjort till sin lifsuppgift att leka, njuta och behaga. I hvilket rosenskimmer framstod ej deras lyckliga lif för hennes bländade öga! Hvarför voro de så lyckliga och hon så olycklig? Hvarför skulle hvarje skymt af lefnadsfröjd fly från hennes väg? Att kristendomen, hvars läror föreföllo henne så ensidiga och trångbröstade, skulle kunna skänka henne någon lycka — en sådan tanke kunde ej ens falla henne in. Att bibeln, hvars enkla och på sak gående språk föreföll så oaptitligt för hennes förskämda smak, skulle kunna blifva henne en källa till tröst och frid, var för henne en fullständig paradox — hon blef ju alltid mera

fridlös och olycklig, då hon kände sig berörd af någon sanning däri. Och nu säger ju hennes egen broder, som förr alltid tänkte så lika med henne, att ingen kan vara lycklig, som ej

äger lif i Jesus! Lif i Jesus? Hvad menade han väl med detta? ... Att Jesus var hennes frälsare så väl som alla andras var ju klart — tyckte Fina — och hon skulle känna sig högst förorättad, om någon sagt, att hon ej ägde det i honom, så länge hon lefde blott efter naturen. Men förnam hon endast en häntydning på det där innerliga förhållandet mellan Jesus och hans trogna — det fördolda lifvet i och med honom — som utgör deras salighet redan här, tyckte hon sig stå ansikte mot ansikte med «svärmeri och fanatism« och alltsammans väckte hennes ovilja på samma gång, som hon kände sig orolig och upprörd. «Det var ju, i alla dar, blott de här 'läsarne' som svärma så där, och hvem vet icke, att dessa, de tråkigaste af alla människor, äro skrymtare, bedragare eller bedragna.«

Likväl störde åtanken af dessa underliga människor hennes lugn, eller rättare hennes säkerhet och ett: «Tänk om de ändå hafva rätt!« blef alltid ett skär, hvarpå hennes öfvertygelses farkost strandade, då den för fulla segel, förd af otrosvinden ville styra ut på den allmänna meningens världshaf.

Men att blifva så där underlig och olik annat folk, vore dock höjden af olycka, tyckte Fina. Måste hon träda in på den vägen, då — bort med alllifvets glädje, bort med allt framtidshopp! För sådana människor, som begått något brott eller drabbats af någon stor olycka kunde väl läseriet vara en slags nödhamn, men för dem, som lefvat «som man bort« hela sitt lif, behöfdes ju ej denna dystra ankarplats — för dem stod nog himlen öppen ändå«. Denna slutsats hade ofta gjort henne stark mot den uppstigande själsoron. Men nu! «Hennes egen Johan«, «hennes ögons lust«, ljuspunkten

i hennes lif, «hemmets solsken« han hade nu med lif och själ omfattat dessa glädjefientliga och kärlekslösa åsikter.... O, hvarför kunde han ej fortfarande förblifva den gladaste och älskligaste bland människor? «Den, som ej blifvit född på nytt, kan ej hafva något grundadt hopp om salighet«, ljöd åter det obevekliga svaret från broderns bref. «Att blifva född ofvanefter — är väl detta detsamma som att blifva läsare? Åtminstone tycktes Johan mena det så. O, måste jag gå den vägen för att blifva salig? Måste jag nödvändigt blifva läserska för att icke blifva fördömd? Skulle Gud, som är kärleken, vara så obarmhärtig och fördöma alla dem, som ej vilja eller kunna omfatta läsarnes trånga lärosystem? Skulle han handla så hjärtlöst mot mig, som alltid haft det så svårt i lifvet? Skulle han icke fästa det minsta afseende vid min sedliga renhet, min fläckfria vandel, min djupa afsky för lasten?« Sådana tankar och känslor svallade liksom störtsjöar genom Finas sjuka hjärta. Men ännu ej en suck därutur om hjälp och ljus ofvanifrån. Nej, djupare ned i det egna hjärtats tröstlöshet och mörker sänkte sig hennes blick i stället för att höja den till den «korsfäste, som lifvet oss ger«.

Försjunken i sig själf hade Fina ingen tanke, ingen blick för sin omgifning. Lilla Nina hade visst blifvit glad, om systern vändt sig om, så att hon vågat bedja henne om en droppe vatten, men lille Pip tyckte nog hon gärna kunde stå där och fundera, så länge han i allsköns ro fick följa sin oskyldiga lust att från flickans sybord draga ned den gamla gulnade duken — för lång tid tillbaka virkad af Evelina Elds konstfärdiga fingrar. Hans ifriga bemödanden härvidlag hindradas dock af Finas syklump, men den stackars gamla duken gapade i ställetupp med det ena hålet större än det andra, allt, som det syntes, till Pips stora fägnad.

Nu var äfven elden utslocknad och spiseln lika mörk som Finas egna tankar. Hon vände sig nu om och såg sig omkring med en förströdd blick. Stackars Fina! Om hon ändå finge öfvergifva alltsammans och fly — hon visste ej hvarthän. Upptröttad var hon vid det mödosamma och glädjelösa lifvet i hemmet och rädd för att träffa sin broder. I stället för hans lefnadsglada infall och muntra skratt, skulle hon nu blott få lyssna till talet om bättring och omvändelse eller straff och fördömelse — en dödsringning öfver hennes enda lefnadsglädje. I stället för värmen ur dessa vackra, mörka ögon skulle hon nu blott få känna kylan af hans dystra blickar och hotande miner. Ack, ack! I Finas fantasi hade «hemmets solsken« förbytt sig i ett hotande åskmoln. Och hennes hjärta var: «Ett hjärta utan solsken...«

KAP. IV.

"Ack, att där blott funnes en remna för ljuset!"

Dagen därpå fram på eftermiddagen fick Nina höra något, som kom hennes hjärta att spritta af glädje. Det var Edith W—s silfverstämma, som ljöd ute i förstugan, och i sällskap med sin mamma och bror Julle trädde den lilla fridsbudbärerskan med leende ansikte in i rummet. Fru W. vände sig först med en vänlig hälsning till Fina, som stod vid spiseln sysselsatt med sin tvätt. Den unga flickan besvarade på ett trumpet och afmätt sätt denna hälsning och visade tämligen genomskinligt med min och åtbörder, att besöket ej föll henne i smaken.

Med den genomvåta klädningen släpande i det på golfvet utspillda smutsvattnet och den tjocka, blonda hårflätan till hälften upplöst nedefter ryggen var hon ett bjärt motstycke till den fina, leende fru W., som oaktadt sin enkelhet ägde ett anslående utseende af finhet och elegans. Efter att hastigt och oförmärkt hafva sett sig omkring i rummet, där de trasiga tapeterna och de

nedrökta gardinerna sågo ut, som de skulle skämmas inför hennes blick, gick hon fram till Ninas bädd, där de båda barnen slagit sig ned på en pall bredvid, ifrigt samtalande med Nina, som de nu ansågo som en gammal bekant.

«Nina,« sade Julius, «har du fått ett nytt hjärta än?«

«Jag har allt bedt Gud därom fyra, fem gånger, men jag vet inte säkert, om jag fått det ännu. Men nu är jag inte rädd för Gud längre; och inte skall jag vara rädd för att dö heller — bara jag visste, att jag finge i Herranom dö«, svarade Nina med ett blygt leende.

«Ja, har du bedt Gud om ett rent hjärta, då tror jag, att du fått det, Nina, och då är du tvagen i Lammets blod och får allt i Herranom dö med«, försäkrade Julius med orubbligt allvar.

«Men jag vet inte, hvad det vill säga att i Herranom dö«, sade Nina och fästade de bruna ögonen frågande på Julius.

«Jo, ser du Nina, de, som höra Jesus till, få komma till honom i himmelen, när de dö. Om du tror på honom, så skickar han en ängel med stora hvita vingar efter dig, då du dör, och han flyger till himmelen med dig, och där blir du klädd i hvitt och skinande silke och får gå på gator af guld....«

«Ack ja, jag vill allt höra Jesus till och blifva tvagen i Lammets blod, så jag får komma till himlen, när jag dör! Men få inga stora människor höra Jesus till och få nya hjärtan och hvita kläder?«

«Jo, jo men! Pappa och mamma och moster Helene och gamla Johanna och många andra stora höra Jesus till«, svarade Julius.

Den lilla suckade djupt och utbrast:

«Ack, om Johan hörde Jesus till ändå!...«

Fru W., som hittills tyst afhört barnens samtal, observerade, att Fina skiftade färg vid Ninas sista ord. Hon vände sig till Nina och frågade:

«Hvem är Johan?«

«Han är 'hemmets solsken'«, sade den lilla med ett skalkaktigt leende.

«Är han din bror?« frågade Edith.

«Ja — och han kommer hem nu snart och är så fin som en kammarduksnål, säger pappa.«

«Är han stor eller liten?«

«Stor är han — mycket större än Fina — ja lika lång som pappa, fast han inte är så tjock, och mycket snällare, för

se, han super sig aldrig full.«

«Hvarför kallar du honom 'hemmets solsken'?« frågade Edith förundrad.

«Fina kallar honom så, och hon säger, att det blir ljust i rummet, bara Johan kommer in, och så klappar hon honom och tittar honom in i ögonen.«

«Nina, du skall inte ligga där och prata dumheter för herrskapet!« ljöd det barskt där bortifrån spiseln.

«Jungfru Fina älskar väl sin bror bra mycket, då hon gifvit honom en så betecknande benämning!« inföll fru W. leende och vände sig mot den unga flickan.

«Ja, svarade Fina med tonlös röst, och fru W. såg ett par tårar hastigt droppa från flickans ögon ned i tvättbaljan.

«Det är godt att hafva en kär, jordisk broder, som sprider solsken öfver vårt hemlif, men ännu lyckligare är det, om vår himmelske broder Jesus, som är rättfärdighetens sol, får spida ljus och värme i våra hjärtan, lilla

Fina«, sade fru W. med värme och reste sig från stolen för att närma sig Fina.

Fina svarade ej utan knöt hastigt ett smutsigt bomullskläde på sig, tog ämbaret med tvätten och skyndade på dörren.

«Hvarför kunde ej dessa lyckans skötebarn sitta hemma och njuta och låta andra fattiga stackare vara olyckliga i fred«, tänkte hon. Men fru W. hade helt andra tankar. I hennes hjärta, där Guds kärlek var utgjuten genom den helige Ande, var det rum för andras sorger och fröjder, och den unga flickans svåra, glädjelösa hemlif samt hennes trötta och nedslagna utseende hade på detta varma, medlidsamma hjärta gjort ett djupt intryck. «Käre Fader i himmelen, låt mig få hjälpa till att bära detta stackars barns tunga börda! Låt mig få bära ljuset till hennes förmörkade sinne!« Detta hade varit den ädla kvinnans ihärdiga bönesuck, alltsedan hon första gången såg Josefina Bellin och fick göra en inblick i hennes pröfvande lefnadsförhållanden, och med denna bön i hjärtat bad hon sina små stanna en stund hos Nina och gick ut i förstugan, där Fina stannat för att befria sig från lille Pip, som hoppat upp på hennes nacke. Fru W. hjälpte henne leende härmed och fattade sedan flickans lilla grofva hand och sade med en hjärtlighet i tonen, som var henne egen:

«Mitt kära barn, jag ser och förstår så väl, att du ej är lycklig! Du har fått en dryg del af detta lifvets vedermöda att draga, och den rätta kraften att bära din börda — kraften af höjden — saknar du ännu. Är det ej så, lilla Fina?« fortsatte Fru W. och såg den unga flickan ömt i ögonen. «Vill du ej öppna ditt trötta hjärta för en vän, som har ett verkligt deltagande fördig och en innerlig önskan att hjälpa dig bära någon del af din börda? Säg, Fina lilla...«

Flickan kunde ej längre emotstå den värme, som framlyste ur den vänliga kvinnans ord och blickar. Den isborg, inom hvilken hon förskansat sina förut upprörda känslor, smälte hastigt och utgöt sig i en ymnig tåreflod.

«O, jag är visst icke lycklig,« snyftade hon. «Så långt, långt — ifrån — lycklig. Men jag tror inte det tjänar mycket till — att frun — som ingen erfarenhet har af hvad fattigdom, sjukdom, skam och sorg vill säga, får blicka in i detta elände. Frun skulle bara känna vämjelse vid alltsammans. Nej, låt mig behålla det för mig själf! Det är nog att mitt eget hjärta sönderslites, om ej andra skola betungas därmed — frun kan ändå ej hjälpa mig därifrån. Och dessutom är det så mycket inom mig, som jag tror ingen människa kan fatta eller förstå sig på...«

«Du torde nog hafva rätt däri, lilla kära barn, att jag ej mycket förstår, ej heller mycket förmår för att hjälpa dig. Men jag vill då säga dig, att du har en Fader i himlen, som älskar dig med trofast kärlek, och han förstår sig så väl på dina sorger och lidanden, och han kan och vill hjälpa dig, blott du betror honom att göra det. Ja, hvem vet, kära Fina, om han ej kan lära mig något sätt att bringa dig hjälp och tröst. Men jag vill ej uppehålla dig längre, då du har att göra. Jag följer dig ned till sjön, så språka vi under vägen.«

Mot sin vilja fann sig Fina öfvervunnen af fru W—s uppriktiga deltagande. Hennes förbehållsamhet gaf till en del vika, och hon kände det snart som en vällust att få utgjuta sitt hjärtas sorg och bekymmer för sin nyadeltagande vän, och nu blef hennes lifs pinohistoria med tårarnes och bedröfvelsens vältalighet framställd af den unga flickan. Fru W. afhörde Finas berättelse med djupaste intresse, men då hon sökte visa den stackars

gråterskan, att bakom dessa mörka sorgemoln dolde sig en ljus gestalt med den trofasta handen utsträckt efter henne; att han måste på detta sätt jaga det förlorade fåret in bland törnena för att kunna fatta tag däruti, blef Fina lika sluten och förbehållsam som förut. Sitt andliga obestånd ville hon för ingen del blotta, allraminst för den hon hört vara «den värsta läserska i staden«.

Med bedröfvelse såg fru W., att den unga kvinnans hjärta var helt tillslutet för Herren. Hon kom då att tänka på, hur det gick den gudsmannen Moses, då han af Jehova fick i uppdrag att framföra frälsningens budskap till det under svår träldom suckande Israel: «De hörde honom intet för andens ångests skull och för hårdt arbetes skull.« «På samma sätt är det måhända med detta stackars barn«, tänkte fru W., «säkert skulle någon hjälp i det öfverhandtagande lekamliga betrycket göra henne tillgängligare för hennes frälsnings Gud.«

Hon sade nu Fina ett hjärtligt farväl och återvände till hyddan, där hennes kära små ej funnit tiden lång. De hade fröjdat sig åt Ninas fröjd, då hon ur Ediths lilla arbetsväska fick framplocka den ena vackra saken efter den andra: En docka, en bilderbok, en porslinsbild med flera dyrbarheter. Och icke mindre lycklig fann sig den lilla, då hon med sina små genomskinliga fingrar fick öppna ett paket innehållande några små linnen och dylikt, som Edith vuxit ur. «Nu blir jag ren och fin, tills Johan kommer hem, men däråt är jag intehälften så glad, som att jag får komma till Jesus, när jag 'i Herranom dör'«

Men fru W. tänkte under hemvägen i sitt sinne: «Ack, att ljuset finge stråla in i Fina Bellins hjärta! Ack, att där funnes en remna för ljuset!«

KAP. V.

Ett hem med solsken.

Med snabba steg skyndade fru W. och hennes glada barn mot hemmet. Detta hem var ett sådant i ordets skönaste bemärkelse, ty det belystes af rättfärdighetens sol, som har salighet under sina vingar.

Någon har sagt, att «våra hem äro små världar, i hvilka Gud satt oss att verka«, och dessa små världar måste ju då taga uttryck af den ande, som råder där inne. Så var det i sanning med Esther W—s hem. Samma ljusa, fridfulla ande, som gaf uttryck åt hennes anlete, lyste äfven den inträdande till mötes i hennes hem. Där såg man ingen ståt och lyx, men en enkel och smakfull prydlighet parad med ordning och trefnad logo en till mötes ur hvarje vrå. Man kände sig så hemmastadd där inne, och med patriarken Jakob blef man böjd att utbrista: «Här bor visserligen Gud, och här är himmelens port!«

Josefina Bellin ansåg fru W. vara ett lyckans skötebarn, men hon visste ej själf, huru träffande dennabenämning var. Esther W. var verkligen ett lyckans skötebarn, ty hon hvilade tillitsfullt vid sin trofaste himmelske Faders löften, och hennes ande hämtade ljus och styrka af hans kärlek äfven under trycket af Kristi kors och de jordiska vedermödornas tyngd. Hon var äfven lycklig i sitt äktenskap, ty hennes make var en varm kristen samt en intelligent, bildad och behaglig man, och deras båda barn voro små lofvande plantor i den store Herrens vingård. Men af det förgängliga guldet, hvilket i Finas tanke måste vara den säkraste grunden för all jordisk lycka, hade ej så synnerligen mycket fallit på deras lott, att det motsvarade deras samhällsställning. Esther W. fick icke föra ett bekvämt och makligt dagdrifvarlif, som många af hennes likar, utan måste genom trägen flit, sparsamhet och ordentlighet söka bringa inkomster och utgifter i likställighet, och då detta ej förslog, fick hon underkasta sig hvarjehanda försakelser, som skulle bringat mången kvinna i hennes ställning i förtviflan. Men Esther hade tidigt börjat sätta i praktik Jesu bud: «Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så faller eder ock det öfriga till«, och hon fann alltid, att hans ord voro att lita på. Ett Jesu vittne säger: «Gud begagnar sig helst af de kärl, han har närmast till hands«, och ett sådant kärl var Esther, ty ingen kunde med villigare hjärta och lättare fjät löpa på Guds ords stigar, eller med gladare mod skynda att utföra hans uppdrag till lidande medåterlösta än hon.

«Se, där står Johanna och väntar på oss! Skynda Edith, så springa vi i kapp!«

De båda barnen kilade i väg af alla krafter, så att de snart hade ett betydligt försprång för sin moder, men de små snabba fötterna slunto ofta på den glattauppkörda snön, och andtrutna och rödblommiga saktade de småningom farten.

«Se, så vackert vårt hem är!« ropade Edith och betraktade med glada blickar ett hvitt envåningshus med veranda och frontespis, beläget i en tämligen stor trädgård och omgifvet af höga lärkträd samt en och annan svensk gran, som i sin yppiga, mörkgröna mantel såg ut att medlidsamt betrakta sina kamrater, som mistat sin beklädnad, just då den kunde tyckas bäst behöfvas. «Jag tycker aldrig det ser så bra ut, som när jag varit och sett de där små fula stugorna nere på Båthusgatan.«

«Jag undrar, hvarför vi skola ha ett så mycket vackrare hem och bättre kläder än lilla Nina«, sade Julius tankfull. «Inte äro vi väl så mycket snällare än hon? Hvarför gifver Gud icke lika goda hem åt alla människor, tror du Edith? Jag kan inte känna mig riktigt glad öfver att bo vackert, då jag ser många ha så mörka, smutsiga och fula hem.«

«Jag tror inte, att vi barn kunna förstå, hvarför Gud delar så olika«, svarade flickan efter att en stund hafva tagit sin lille broders ord i betraktande, «men orätt kan det icke vara, ty det står i bibeln, att intet orätt är i honom.«

«Då är det väl därför, att Ninas pappa super, som hon bor i ett så fult rum och har en så dålig bädd — det gör inte vår pappa. Edith, kunna de rika icke hjälpa de fattiga mer än de göra? Tror du icke, att det är därför Gud gifver somliga människor mer pengar än andra. Kunde inte vi göra något?«

«Vi äro inte rika, säger mamma«, svarade Edith sakta.«Men mycket rikare än Nina ändå«, ifrade Julius. Jag har bra många pengar i min sparbössa — till och med silfverpengar — och du har säkert lika många; kunde vi inte ta och köpa en filt åt Nina, så hon sluppe ha det där trasiga och smutsiga täcket?«

«Åh, så barnsligt Julle talar!« sade Edith med ett leende af öfverlägset förstånd. «Tror du, man skulle kunna få en filt för några slantar? Men om pappa och mamma ville hjälpa oss, så ginge det nog. Jag vill gärna gifva mina slantar.«

Alltså blef det beslutadt, att de båda barnen skulle söka skaffa Nina en filt, och Julius kände sig glad som en segervinnare, då han på trappan omfamnade sin gamla sköterska och svängde rundt omkring med henne.

«Nej, men käre Julle då! han slår rakt ikull en gammal stackare!« ropade den goda gumman halft allvarsamt, halft skrattande. «Kommen nu in i barnkammaren bägge två, så fån I se, om inte Johanna har en treflig brasa och en god aftonvard att bjuda på!«

«Inte förr än mamma hunnit hem. Vi skola köpa en filt åt Nina för våra sparpenningar, vet hon, Johanna, — om blott pappa och mamma vilja hjälpa till!«

Modern steg nu upp för trappan och fick genast del af det högviktiga beslutet. Hon log gillande och lofvade göra, hvad hon kunde för att fylla bristen. Julius hade, snabb som tanken, hämtat de båda sparbössorna ut i farstun, oaktadt Johannas uppmaning att vänta med penningräkningen, tills de kommit in. Men innan hon hunnit tala ut, hade Julius räknat upp två kronor och några ören i sin, och något mera i Ediths sparbössa.

«Aldrig har jag hört maken!« utropade Johanna.

«Hur skall det då gå med den nya, vackra kälken, Julle skulle ha?«

«Det blir lika roligt att åka på den gamla, fast han är litet ful. Hvad tänker Johanna det vore för roligt att ha en ny, fin kälke, då jag visste, att Nina skulle få ligga under ett så dåligt täcke?«

«Och jag skall be moster Helene hjälpa mig att göra en sylåda af papp, tills jag får råd att köpa mig en«, sade Edith.

«Kära hjärtans, han I råd att ta edra sparpengar och hjälpa Bellins tösunge med, så har väl gamla Johanna råd till en krona, hon med!«

«Hurra för Johanna och hennes krona! Det blir fem kronor och tjuguåtta öre. Mamma, hur mycket kostar en filt? Hur mycket få vi af mamma?«

«Nej gulle söte Julius! Han sliter kläderna af både mamma sin och mig! Kom nu in och ät, så får han tala med mamma om denna filten sedan!«

Johanna tog nu saken på allvar och sköt sina bägge gunstlingar med mildt våld före sig in i barnkammaren.

Esther skyndade med lätta steg in i sin mans arbetsrum. «God afton Georg!« hälsade hon glädtigt och lade sin lilla hand på hans axel. «Så fördjupad i arbetet som du är, har du väl icke väntat mycket på mig, eller hur?«

«Jo, det skulle visst löna mödan att sitta och vänta på en sådan liten kringstrykerska! Det är bara förargligt att jag icke kan låta bli att finna tiden lång, då du ej är hos mig«, sade mannen och såg henne leende i ögonen. «Jag trodde i början, att du var borta och fick den omtalade nya hatten — det behöfs verkligen ett sådant här leende, rosigt ansikte som min gummas för atttaga sig väl ut i den där urmodiga hatten, du aldrig har hjärta att lägga af.«

«Vänta litet, Georg, tills jag kostat ny klädsel på min gamla hatt, och du skall få se, att jag kan bära den ännu en vinter utan att genera mig.«

«Nej, nej, bort med den! Tror du jag blifvit så öfverdrifvet sparsam nu, att jag skulle neka dig en sådan nödvändighetssak?«

«Nej, det är jag, som är sparsam, ty de där penningarne, som hatten skulle kosta, får du ändå icke behålla, dem vill jag ändtligen hafva.«

«Ämnar min gumma börja göra insatser i sparbanken?« frågade herr W. leende.

«I Guds sparbank ja — ja, det ämnar jag verkligen. Vet du, jag vill hellre behaga min himmelske Herre i min gamla hatt, än min jordiske herre i en ny.«

Esther tog upp sin virkning och satte sig bredvid sin man. Hon berättade för honom, huru hon funnit sakerna stå inom Bellinska familjen och visade med äkta kvinnlig värme och vältalighet, huru mycket bättre penningarne behöfdes där i huset än till en ny hatt åt henne själf; hvarvid hon äfven omnämnde barnens frivilliga offer af sina under lång tid hopsamlade slantar.

Herr W. såg upp från sitt arbetsbord, strök det rika, blonda håret från pannan och fäste en varm blick på sin hustru. «Ädlare än pärlor«, sade han leende och lade en tiokrona i hennes hand.

Esther lämnade sin man med ett litet glädjerop, och en stund därefter inträdde hon i sin systers rum med några gardiner på armen. Det var ett soligt och ljufligt rum detta lilla hörnrum med utsikt öfver de i aftonrodnadens röda sken belysta snöfälten och de blå höjdernai fjärran, och det liknade så mycket en himlens förgård som en mänsklig boning här på jorden kan göra det. Där doftade nu inga blommor i de höga fönstren, men doftet af en evighetsblomma, som höll på att mogna och utveckla sig för omplanteringen i «hemlandets« jord, smög sig på ett ljufligt och högtidligt sätt in i den inträdandes ande. Den unga, bleka fröken Helene satt i gungstolen med Cloris i knä och en bok i handen. «Snälla Helene, vill du hjälpa mig med dessa gamla gardiner, så de kunna duga att sätta upp? Se, så vackra de äro, där de äro hela! Men se här, och se här, hur Cloris har rispat upp dem under sin vilda flugjakt — ett sådant litet skadedjur! Tror du, det gifves en möjlighet att få dem någorlunda hela? Jag skall hjälpa till, så mycket jag hinner.«

«Det är väl ingen annan råd än att försöka, ehuru det ser nästan hopplöst ut«, svarade den unga fröken. Men då det är min egen favorit, som gjort skadan, får jag väl göra mitt bästa att bota den. Åhjo, det går nog, de komma att taga sig bra ut, då de bli uppsatta, blott de blifva nätt lagade. Hvar skall du hafva dem? Inte för egna fönster gissar jag!«

Esther fick åter berätta sin historia och yppa sina små planer för ett deltagande öra, medan hon och systern suto flitiga som myror vid sitt arbete. Det var ett tråkigt och tidsödande arbete, men det ena hålet efter det andra slöt sig för de små, hvita fingrarne, som så kvickt rörde sig upp och ned, och hvarje styng var taget af kärlek till

honom, som sade: «Hvad I hafven gjort en af dessa minsta, det hafven I gjort mig.«

Där Herren Jesus får vara den medelpunkt, kringhvilken alla tankar och krafter kretsa, där är alltid solsken i hemmet.

*

«Nu trodde väl frun, att jag ämnade bli borta hela natten? sade Johanna i hviskande ton, då hon trädde in i barnkammaren, där fru W. nyss hjälpt sina små i säng och bedit med dem. «Jaså, de sofva redan, hjärtungarne!«

«Ja, de ha nyss somnat. De ville för ingen del somna ifrån Johanna, men John Blund tog herraväldet till slut. Nåå, du var välkommen, hoppas jag?

«Ja, den lilla sjuka flickan, hon blef glad, må frun tro! Aldrig har jag sett maken till glädje. Men hon hade inte råd att breda på sig filten, förr än bror hennes kommer, sa' hon.«

«Tyckte du, jungfru Fina var nöjd med ditt besök?«

«Ja, om jag det vet, frun! Den stackars flickan ser ut att ej kunna vara nöjd med någon ting. Hon såg allt sur ut, då jag kom, men se'n jag lämnat henne alla sakerna med hälsning ifrån frun och barna, klarnade hon upp litet och gick och kokade kaffe åt mig. Och medan hon gick ut och köpte kaffebröd, passade jag på och satte upp gardinerna och — aldrig kan frun tro, så grannt det blef i stugan, för se de gamla voro kolsvarta och bara trasorna — ja, du stora värld!«

«Snälla du, säg inte så! Låt världens barn så där åkalla sin Gud, men icke höfves detta den himmelske Fadrens barn!«

«Detta har frun sagt mig förr, och ändå glömmer jag mig! Men så är det, gamla vanor slå djupa rötter i gamla hjärtan, ja men, göra de det! När jag då druckit kaffe och var färdig att gå, lagade Fina sig till att skuragolfvet men suckade och pustade öfver far sin, som var ute och söp. Då tyckte jag, det var synd om trollet, vet frun, och då sa' jag till'na: Gå hon ut, jungfru Fina, och sök rätt på sin stackars pappa! golfvet skall allt vara rent, tills hon kommer tillbaks, tyckte jag, och så var det med, för jämnt som jag vridit upp skurtrasan och slagit ut vattnet, kom hon dragande med den gamle fyllbulten, — stackars troll! Se, därför hann det bli rena natten, innan jag kunde gå ifrån dem. Men nu hafva de både rent i huset och mat — och så många tacker och hälsningar, som både den stora och den lilla tösen skickade frun, kunde jag icke bära med mej, en gång!«

KAP. VI.

Hemmets solsken.

»Dessa äro de, som re'n i unga år Funnit sin Jesus och som i hans spår Rönte, hvad hans nåd förmår, Tvagne i Lammets blod.»

Så hörde Esther W. halhögt sjungas af en melodisk mansröst inne i Bellins stuga, då hon i förstugan skakade de fina glittrande snöstjärnorna af sin kappa. Hon öppnade dörren och inträdde i rummet. En ung man med smärt och fin växt, mörkt vågigt hår och mörka, tankfulla ögon reste sig upp från stolen framför Ninas bädd och besvarade med en lätt bugning den vänliga fruns hälsning.

«Nu är Johan hemma, frun — min Johan!« jublade Nina mot den inträdande, och det lilla magra ansiktet med de stora ögonen lyste af glädje. «Detta är min Johan, som är hemmets solsken nu igen, och han älskar Jesus — just som jag trodde, vet frun!«

«Är ni verkligen en Jesu vän?« frågade Esther och

fäste en forskande blick på den unge mannen, som vid Ninas öppenhjärtiga meddelande lätt skiftade färg.

«Ja, Gud vare lof! Jag är lycklig att kunna säga: Ehvad jag lefver eller dör, så hörer jag min Herre och mästare till.«

«Måtte ni då bli ett verkligt solsken i edert hem, herr Bellin!« sade fru W. med värme och räckte den unge mannen vänligt sin hand. «Men du har ej sagt din bror, hvem jag är«, tillade hon, vänd till Nina.

«Det är frun, du Johan, den snälla frun, som skickat oss de granna gardinerna och så mycket godt, och hon har en liten fröken, som lärt mig att bedja Gud om ett rent hjärta, och en liten fin gosse, som sade, att Jesus står här vid soffan.«

«Mitt namn är Esther W.«, sade frun leende åt den lillas ifver.

«Jag gissade det. Jag kände igen fru W. på Ninas beskrifning, och jag är glad få säga eder mitt varma tack för er myckna godhet mot mina systrar.«

«Det är ingenting att tala om. Det är ju nåd af Gud att få göra något åt honom, och jag är glad, att han kan använda mig till någon nytta.«

«Kristi kärlek har tvingat eder, fru W.! Ni har på er själf erfarit sanningen af vår dyre mästares ord: Saligare är gifva än taga.«

Esther satte sig på den stol, unge Bellin satte fram åt henne, och betraktade Nina med välbehag. Hon låg nu så hvit och ren på sin snygga bädd, och öfver det lilla tärda anletet låg ett uttryck af fröjd, som tycktes äga förmåga att meddela sig åt andra.

Nina visade sin snälla fru några vackra blomsterkort samt en bild af den korsfäste, som hon fått af sin bror,«Älskar du honom mycket, lilla Nina! Honom på korset här?«

«Ja, o ja!« svarade lilla Nina med strålande blick. «Han borttog ju min skuld!«

«Hur gjorde han väl då, du, Nina?«

«Vet inte frun det? frågade Nina med ögonen vidöppna af förvåning.

«Jo«, svarade Esther leende, «jag vet det nog, men det är så kärt för mig att höra det om och om igen, ser du.«

«Han har väl tagit bort fruns skuld också, eller kanske frun ingen skuld hade?«

«Jo, Nina lilla, jag hade en stor skuld, och den har han tagit bort på samma sätt som din.«

«Ja frun, Herren kastade alla våra synder på honom, när han dog på korset. Och nu har han tvättat bort alla mina synder i sitt blod; och så har han klädt mig i hvita kläder, så nu är jag så ren, så ren, ja, hvitare än snön, säger Johan — och så tager han mig till himlen, när jag i Herranom dör.«

Lilla Nina låg tyst en stund och lät de stora mörka ögonen irra omkring rummet.

«Är det mycket vackrare i himlen än här, frun?« frågade hon plötsligt och vände ögonen till fru W.

«Ja, lilla vän, mycket vackrare än här. Mycket vackrare än lilla Nina kan tänka sig!«

«Men nu tycker jag allt, att här är fint också, se'n den snälla moster Johanna satte opp de granna gardinerna, som frun gaf Fina. Och Fina hon tvättade fönsterna och smetade spisen ensam, vet frun, och lagade duken, som lille Pip ryckte sönder. Och moster Johanna, hon skurade golfvet, och Wille han torkade, han,Fru W. tyckte äfven, att rummet blifvit fint mot förr. Hennes gamla gardiner togo sig helt ståtligt ut mot de klara fönstren, och det rena golfvet beströdt med finhackadt, doftande granris såg så trefligt och landtligt ut. Hon ämnade just säga Nina sin tanke härom, då dörren öppnades och Fina inträdde med en liten korg på armen, innehållande strutar från kryddboden. Äfven på hennes bleka ansikte låg en glimt af solsken. Hon såg nätt och fin ut i sin rena, fastän urblekta bomullsklädning och det ljusa förklädet. Hennes rika hår var ordentligt uppfästadt, och den smärta, spensliga gestalten rörde sig med mera liflighet. Då hon såg, hvad främmande hon hade, lyste en liten stråle af glädje ur hennes blå ögon, och hennes hälsning gränsade i dag till hjärtlighet. Med mjuk och ledig tunga

uttryckte hon sin tacksamhet för fru W—s oförtjänta godhet, och ord fattades henne icke, då hon i lifliga drag målade «sin förvåning öfver att finna ett sådant verksamt deltagande hos ett fruntimmer i fru W—s samhällsställning, då hennes förra erfarenhet var den, att de högre stånden i allmänhet betraktade det lägre folket mera som bättre organiserade arbetsdjur, än som människor. Men nu hade fru W. visat sig vara ett aktningsvärdt undantag från denna regel, och därför satte Fina dubbelt värde på hennes godhet — mera för bevekelsegrunden än själfva gärningen.« Det såg nästan ut, som Finas spökrädsla för läsarne fått dödsstöten, sedan hon gjort den erfarenheten, att de i verkligheten voro glada, vänliga och varmhjärtade människor, då de förut för hennes fantasi spökat i de hemskaste skepnader af dysterhet och kärlekslöshet.Sedan Fru W. språkat en stund med de båda syskonen, om hvad som möjligtvis skulle kunna göras för att lindra och motverka lilla Ninas lidande, gjorde hon sig i ordning att gå, då tunga och osäkra steg hördes i förstugan, och Henrik Bellin själf med buller och bång inträdde i stugan.

«Hå, se! Ha vi inte våran fru här igen!« utropade han, något sväfvande på målet, och räckte fram sin breda näfve med ett godmodigt skratt. «Det är en galant människa det, som inte skäms för att titta in till fattigt folk och räcka dem en hjälpsam hand! Det är hand som duger, detta«, fortsatte han, i det han fasthöll Esthers lilla mjuka hand i sin, så att hon satt som i skrufstäd, oaktadt de fåfänga försök hon gjorde att slita sig lös. «Den har burit ut många sorger och burit in mycken glädje i fiskargubbens stuga, — och det har hon väl gjort efter gammal vana, tänker jag. Ja, en sådan fru skulle en sätta i glasskåp — om en bara hade något — för se, maken till 'na tror jag inte di har i sta'n, sen min Lina dog ifrån mig. För se, hon var en sådan galant människa hon, som frua, ska ja säga 'na, frua lilla! Ja, se här, frua, är då son min, och är inte han så lik mor sin som ett bär! Men se, nu är det lite på tok med honom, ska frun veta, för di har satt i honom däroppe i Stockholm, att han skall vara så helig och sekterlig, och nu unnar han inte farsgubben att ta sig en sup, ha, ha, ha! Men ser hon frua. Henrik Bellin, han super när han vill, och låter bli, när han vill! Ja, gör han inte så, frua!«

«Ja, sade Esther, jag har med glädje hört, att er son öfvergifvit synden och blifvit en Jesu Kristi lärjunge,och detta är en evig lycka, hvaröfver äfven ni, hans egen fader, borde vara glad. Äfven jag räknar som min största lycka att vara en af dessa, ni kallar heliga. Och ni, käre Bellin, kan också blifva så lycklig. Jesus väntar, att äfven ni skall tröttna i syndatjänsten, och inse edert behof af frälsning.«

«Nej så aldrig heller, frua! Aldrig i lifvet gör I mig till läsare, om både frua och pojken här predikade natt ock dag — ja ursäkta mej, frua! jag visste inte, att frua var med läsarne. Men som sagdt, Henrik Bellin tar sitt glas, så länge han tycker, och så kan han sluta opp, när han tycker, och därmed punktum!«

«Men tänk nu, Bellin, om Gud skulle behaga att kalla er själ hädan, innan ni tycker tiden vara inne att sluta supa! Ni har väl hört ur Guds bok, att drinkare ej skola ärfva Guds rike?«

«O, pappa! då får du icke i Herranom dö!« utbrast Nina ångestfullt.

«Tycker frua, att Henrik Bellin ser ut att dö snart?« frågade han, och rättande ut sig i hela sin bredd ställde han sig midt framför henne och såg på henne med en skälmaktigt plirande blick.

«Nog ser ni ut att vara frisk och stark, käre vän! Men lita ej på denna styrka, ty det finns en starkare däruppe, som på ett enda ögonblick kunde göra er svagare och hjälplösare än ert lilla sjuka barn här — ja, äfven kalla er in i evigheten före henne. Ni tycker det går an att lefva utan Gud, men hur tror ni det går att dö utan Gud.«

«Mitt lilla pyre, hon är allt dålig, hon«, yttrade Bellin, i det han med en viss oro vände sig bort frånEsthers forskande och allvarliga blickar. «Och så ha di lärt henne med att kälta på pappa. Ja, ja, gulle, se inte så på pappa du! Pappa ska allt sluta opp med supinga endera dagen.

En djup skugga hade under detta samtal lägrat sig öfver «hemmets solsken«.

KAP. VII.

Solskenet sprider ljus och värme.

Vi följa åter vår kära fru W. på en af hennes «hemlighetsfulla utflykter«. Besöket gällde denna gång en ung arbetare, som blifvit illa skadad vid en större byggnad och nu låg döende i sin fattiga moders hydda. Försedd med sådan medicin, som «den store Läkaren« föreskrifvit för alla själssjuka, anträdde Esther sin vandring. Äfven denna gång hade den uppfinningsrika kärleken funnit utväg till medel för lindrande af den lekamliga nöden. Då hon inträdde i det lilla trånga men snygga sjukrummet, såg hon Johan Bellin sitta nedlutad öfver dödsbädden och med blickar fulla af sorg och deltagande betrakta den döendes bleka, vanställda ansikte. Den halföppna bibeln i Johans hand vittnade om ämnet för de båda unge männens samtal.

«Ja«, rosslade den döende, «det är ingen konst för dig, Johan, att tro, att Gud är nådig. Du har alltid varit en stadig och beskedlig pojke, du. Men jag, ja, det vet du väl, Johan. Jag har varit med i allt, som ondt är. Gud kan nog bli trött med mindre än så. Det är inte roligt för en sådan som mig att ligga och dö?...«

«Här är ingen åtskillnad; allesamman äro vi syndare och hafva intet att berömma oss af inför Gud«, invände Johan. «Och låt vara, att jag i det yttre visade mig mera anständig än du, Adolf, så var dock mitt hjärta lika fördärfvadt, lika långt borta ifrån Gud, som ditt.«

«Men du vet icke allt, du Johan! Du vet bara, att jag drack och slogs och var oregerlig, men att jag i smyg tog pengar till brännvin ifrån min fattiga mor. Nej, det trodde du mig inte om, Johan! O, hur skall det gå med en sådan?«

«Hör, Adolf, hvad den barmhärtige och sannfärdige Guden säger dig i sitt ord: 'Si jag utstryker dina missgärningar för *min* skull; och kommer dina synder intet mer ihåg'.«

«Men detta är inte allt, nej, det är allt värre än detta, Johan; hvad skall du säga, när du får veta, att jag var med...« stönade den döende ångestfull och gjorde ett häftigt försök att resa sig upp i bädden, oaktadt skadorna och smärtorna i den sargade kroppen. — «Ingen annan än de där såg, att jag var med, då, då Pelle Brand dog... blef ihjälslagen.... Ingen visste, att min hand«, hväste han, under det kallsvetten pärlade på den dödsbleka pannan och han tungt nedföll på kuddarne.

Äfven Johans klara panna vardt blek. Men han fattade den skälfvande handen mellan sina och sade med en röst, som vibrerade af sinnesrörelse:

«Om edra synder äro blodröda, så skola de varda snöhvita.« «Därför bekänner jag dig min synd och förskyler icke min missgärning. Jag sade: Jag vill bekänna för Herren min öfverträdelse; då förlät du mig min synds missgärning.« «Gör så, Adolf! bekänn din missgärning, och den barmhärtige Guden skall förlåta dig, och dina blodröda synder skola varda snöhvita!«

Den döendes flämtande andedräkt blef lugnare. Ljuft och stilla letade sig de gudomliga orden till hans hjärta, och han rörde sina läppar likasom i tyst bön. Men åter började hans bröst våldsamt höja och sänka sig, det sårade hufvudet kastades af och an, och den oroliga elden glödde åter i hans blickar.

«Johan«! utbrast han, «om du visste hur jag smädat Gud och gjort narr af alla, som tro på honom! Om du visste allt det onda, jag sagt om både dig och alla andra, som jag tror vara af det folket — huru jag förbannat dem och önskat dem till helvetet, hvad skulle du säga då?«

«Jag skulle säga, att jag hade alldeles samma sinne, då jag var främmande för Gud, fastän det ej fick bryta ut i ord. Men vill du ej hellre höra, hvad Gud säger om dig, Adolf?«

«Jag minns, hur det står i katekesen, att han skall säga till de ogudaktige: 'Gån bort ifrån mig, I förbannade, uti evinnerlig eld' — och det är väl jag, det«, rosslade den sjuke med sakta jämmer och lade handen på det flämtande bröstet. «Jag tycker redan det brinner härinne....«

Johan öppnade sin bibel och läste: «Mig som tillförene var en hädare, förföljare och våldsverkare; men mig är

barmhärtighet vederfaren, emedan jag har gjort det ovetande, i otro.« «Ser du, Adolf, den store apostelnPaulus hade före sin omvändelse samma sinne som du, och samma synder bekänner han sig hafva gjort som du; tror du icke, att samma barmhärtighet, som vederfors honom, äfven står öppen för dig?«

Åter en stunds tystnad. Men återigen flammade oron upp i den döendes blick, och den feberheta handen famlade efter Johans.

«Johan du!«

«Ja, Adolf! Vill du höra mera, af hvad Gud säger?«

«Nej, vänta, det är inte endast detta, det kommer så mycket för mig, så många synder. O, med mig blir det aldrig väl! Det är som det vore så fullt, fullt ikring mig här — alla möjliga synder!«

«Alla synder, säger du, Adolf!«

«Ja, jag tror inte det finns någon synd, som jag ej varit med om. — Alla möjliga synder!«

«Så vill jag å Guds vägnar säga dig, Adolf, att Jesu Kristi, hans sons, blod renar dig af alla synder — alla möjliga synder.«

«Om jag hade lyssnat till dig, sist du talte med mig, Johan! Om jag hade brytt mig om det, medan jag var frisk, men jag har aldrig sett förr än nu, hvilken förfärlig syndare jag är!«

«Du har icke heller förr än nu sett, att Jesus Kristus är kommen i världen att frälsa syndare. Han säger själf, att han icke är kommen att kalla de rättfärdiga utan syndare till bättring.«

«Men för mig är det säkert för sent!« flämtade Adolf. — «Jag känner att jag redan är förtappad! Jag tycker det känns så. Månne jag inte är det, du Johan?

«Jo, det är du nog, men just därför behöfver du

en sådan Frälsare, som är kommen att uppsöka och frälsa det, som förtappadt var.«

«Är det mig det, du Johan? Ack, det är väl aldrig så väl!«

«Du sade ju, att du är förtappad?«

«Ja, det är nog inte bättre, det.«

«Då är Jesus kommen att uppsöka och frälsa dig, Adolf, just dig!«

«Gud ske lof för det! Gud ske lof! Men om jag ändå icke hade gjort så mycket ondt — det är som det skulle ligga så tungt här.« Och han lade den skälfvande handen på bröstet, under det han vred och vände på sig, liksom sökte han undkomma en tryckande tyngd. «O, det svider långt värre i min usla själ än i min krossade kropp.«

«Sannerligen, *han* bar vår krankhet och lade uppå sig vår sveda. Han är sargad för våra missgärningars skull och slagen för våra synders skull; näpsten ligger uppå honom, på det vi skulle hafva frid, och genom hans sår äro vi helades sade Johan med ljuft allvar. «Den store Läkaren, han som dött för dina synder, är dig nära. Låt honom få sköta om dina själaskador! Han kan hela dem alla med Gileads balsam. Låt honom säga till dig som till synderskan och den borttagne: Dina synder förlåtas dig!«

«Tror du, han vill göra det med mig, Johan? Tror du, han vill göra det nu? Om han ej gör det strax, blir det för sent — det känner jag.«

«Det är icke Jesus, som dröjer med hjälpen; det är du, Adolf, som dröjer att taga emot frälsningens gåfva. Skynda och fatta uti den utsträckta handen — och du är frälst!««Och jag är frälst — jag är frälst. — Ja, det måste vara så — jag är frälst — jag ser det nu — tror det nu. — Tack, o Jesus, att du ville frälsa — en sådan — som mig!«

«Lofva Herren min själ och allt det uti mig är, hans heliga namn! Lofva Herren, min själ — den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina brister!« sade Johan sakta och halfhögt och lutade sig närmare den döende, som med ett leende af stilla frid slöt sina ögon i en lugn sömn.

Ändtligen varseblef Johan fru W., som tyst och ohörbart slagit sig ned på en stol bakom hans — en osedd åhörarinna af de båda unge männens samtal. Han steg upp och hälsade henne vördnadsfullt, yttrande sin fägnad att återse henne i en nödens och lidandets boning.

«Är den unge mannen skadad?« frågade Esther.

«Ja, dödligt. Han har säkert icke många timmar kvar, innan Herren kommer. Gud vare lof, att han fick tillräcklig tid att taga emot frälsning — såsom en brand ryckt ur elden. Vi ha varit kamrater i synden, allt se'n vi voro små, intill dess jag reste till Stockholm, och nu återser jag honom döende.«

Johan kunde ej hindra ett par klara tårar att falla ned på den döendes hand, som han ännu höll sluten i sin, fast han själf visst tyckte det vara omanligt.

«Hvar är gumman, hans moder?«

«Hon gick nyss till apoteket. Stackars gamla moster Thorman! Hon hoppas, där intet hopp är.«

«Arma moder! Arma moder!« sade Esther lågmäldt men med djup rörelse, och, betraktande den slumrandes dödsbleka ansikte, fortsatte hon: «Han var sin moders ende son, och hon var änka. Ack, att Herren finge sägatill henne som till änkan i Nain sitt: 'Gråt icke!' Men känner jag henne rätt, så har hon visst icke mycket förtroende för Guds heliga ord.«

«Nej, ack nej! Hon är alltför förnuftig att tro på bibeln«, svarade Johan. «Hon är rationalist, och min stackars syster Josefina har af henne insupit mången fördom mot det heliga ordet. O, att de finge öppna ögon att se, huru detta ord håller att både lefva och dö uppå!«

«Herr Bellin«, sade Esther efter en kort tystnad, «har icke Rättfärdighetens sol börjat skina in i edert hem än?«

«Jo, Nina badar sig i det klaraste solsken«, svarade Johan leende, «men för de andra är solen ännu dold bak mörka skyar.«

«Er äldsta syster synes mig mera vänlig och tillgänglig än förr; men det är väl glädjen öfver er hemkomst, som så där lyser fram?«

«Jag hoppas, att Josefina ej är så otillgänglig för Guds ord, som hon låter påskina«, svarade Johan något tvekande, «men hon har fått tänka för mycket på egen hand, min stackars syster. Frälsningens väg genom tron på den korsfäste synes henne allt för enkel, och i stället för att tro och vara lycklig, resonnerar hon och är olycklig. Detta i förening med hennes stora känslosamhet, som allt hitintills flödat i en falsk strömfåra, håller henne borta ifrån hennes frälsnings Gud. Dock, den högstes högra hand kan allting förvandla! Jag känner mig nästan viss, att hon, trots alla hinder, skall blifva frälst, dock såsom genom en eld!«

«Det gör mig glad att höra er säga så, herr Bellin. Hon har gjort ett djupt intryck på mig, och jag har fått henne på mitt hjärta! Men er far då, är han lika stark i sin säkerhet ännu?«Johan vände hastigt sitt ansikte åt sidan, men fru W. hade redan observerat den djupa rörelse, som afspeglade sig däri vid hennes fråga.

«Min stackars fader lefver allt ännu efter den gamla naturen. Han försökte visa sig lite mera städad de första dagarne af min hemmavaro, men nu är det åter på det gamla viset. Men, rusig eller nykter, söker han aldrig förarga mig eller hindra mig att läsa Guds ord. Min enda förhoppning har dock sitt fäste däri, att Jesus frälst mången drinkare, lika djupt sjunken som han.«

Detta, i låg ton hållna samtal, afbröts nu genom madam Thormans inträde i sjukrummet. Hon hastade fram till sängen, i det hon sände de båda främmande ett misstänksamt ögonkast. Där stod hon nu, med blicken häftad vid det där bleka ansiktet, där döden redan börjat breda sina djupa skuggor, och vred sina händer i tårlös smärta.

Fru W. uppsteg från sin stol och närmade sig vänligt den tröstlösa modern, som blott skakade sitt hufvud åt de tröstens ord, som sades henne af den varmhjärtade kvinnan. Med en suck vände fru W. sig till unge Bellin:

«Ni lämnar honom väl icke, förr än Herren kommer, herr Bellin?...«

«Johan Bellin«, ropade en darrande och förtviflad röst, «låt mig nu se, om du har så ömt hjärta, som du har vackra ord i munnen! Orkar du med att lämna mig ensam med den här?«

Hon gömde sitt ansikte i sina händer under ett sakta men hjärtslitande jämrande.

«Jag stannar här hela natten, moster Thorman«, svarade Johan och lade sin hand på gummans axel, i dethans mörka ögon glänste af varm rörelse. «Och antingen ni tror Guds ord eller icke, så är dock er Adolf frälst och skall i dag vara med sin Herre och Frälsare i paradiset!«

«Du säger det, du Johan. Ja, det skulle väl inte jag missunna honom.«

Esthers tårar runno ymnigt, då hon sade den sörjande kvinnan farväl, på samma gång hon tryckte några silfvermynt i dennas darrande hand.

En timme senare fick Adolf Thormans frigjorda ande lämna den blödande och sargade stofthyddan och gå in genom portarne i den gyllne staden, tvagen i Lammets blod.

KAP. VIII.

Ljus af hans ljus.

Den heliga hvilodagen nalkades sitt slut. Den nedgående solens sista, röda strålar drogo sig dröjande från de hvita hustaken, de i rimfrost glittrande trädtopparne och de snötäckta bergspetsarne i fjärran, liksom älskade hon att så länge som möjligt lysa och värma den jord, där så mycken synd, köld och smärta fäst sin boning. Kära sol! hvilken skön och talande bild är du ej af Rättfärdighetens sol, som uppgick öfver den under förbannelsens tyngd suckande jorden och lät hela ljuset af sin sanning, hela värmen af sin kärlek stråla ned öfver det folket, som i mörkret vandrade, för att lysa dem vägen till den ljusa staden, där intet mörker, ingen synd och ingen död mera finnes.

Dörrarna till stadens nya, prydliga missionssal öppnades, och ut strömmade en böljande människoskara, som där inne hört lifvets ord om en korsfäst frälsare. Gamla gubbar och gummor med grånade hår och skrynklade kinder, iklädda sina hälgdagskläder; kraftfulla

män ur arbetsklassen med grofva, väderbitna ansikten; medelålders kvinnor i torftig dräkt, med magra, bekymrade anleten; raska, välklädda ynglingar; jungfrur med självkärt utseende och väldiga lösflätor, små gossar och flickor med glada, rosiga ansikten, en del i bättre, en del i sämre kläder; en och annan dam ur den högre klassen med svajande plym och förnäm ansiktsmin, ja till och med en och annan herre med lorgnett och kindskägg — alla dessa trängdes om hvarann i brokigt virrvarr vid dörren för att skynda tillbaka till sina hem. För en fysiognomist skulle här varit ett vidsträckt fält till intressanta observationer. En sådan skulle i mångas ögon spårat återskenet af en stilla, allvarlig glädje — den fullkomliga glädje, som endast Jesus kan gifva, men som världen hvarken kan gifva eller taga, då han däremot i andras ansikten kunnat se förakt och hån lysa fram. Hos en och annan kunde man få se tårade ögon och nedstämd uppsyn, som vittnade om, att den genomstugna handen ej klappat förgäfves på hjärtats dörr, men hos de flesta lästes blott liknöjdhet och köld. Här var ett stort åkerfält besådt med oförgänglig säd — en fyrahanda sädesåker. Huru många ädla sädeskorn hade ej fallit på den trampade vägen, på den obrutna klippan, i den törniga tegen! Huru många hade väl fallit i den djupa, goda jorden? Denna fråga är icke endast en tidsfråga, den är af evighetsnatur.

Bland de ståndspersoner, som vågat blanda sig med den «gemena hopen«, för att få med af lifvets vatten, var herr W. och hans kära maka. Edith och Julius hade hunnit ett godt stycke före sina föräldrar, då Julius afbröt det lifliga samspråket genom att vända sig om och ropa;«Mamma! där borta går lilla Ninas bror och syster! Skola Edith och jag kila fatt dem och höra, hur Nina mår? Ingen ifrån oss har varit hos henne sedan i förrgår!«

«Springen!« ljöd moderns glada svar, under det hennes ögon vändes åt det håll, dit barnens små snabba fötter

buro dem. «Men skall jag tro mina ögon! Är det icke Henrik Bellin — han och ingen annan, som går där nere vid Josefinas sida? Finns det någon i staden med så breda skuldror som Henrik Bellin?«

«Såg du honom icke inne i salen?« frågade hennes man förvånad. «Jag för min del såg honom mer än nyttigt var — jag höll på att göra förluster för Bellins skull.«

«Förluster? Du talar gåtor, Georg! Han var väl icke öfverlastad? Han ser ut att gå med nästan lika spänstiga steg som sonen.«

«Nej, denna gång var visst den första jag sett Bellin riktigt nykter, men jag hoppas, det icke var den sista!«

«Ack, Georg, om dina förhoppningar vore en profetia! Men du talade om förluster, och du såg honom mer än nyttigt var — tyd mig denna gåta, min käre vän!«

«Jo, ser du Esther, jag blef verkligen så upptagen af att se på Bellin, att jag höll på att gå miste om mycket af min andel i ordet. Jag hade följt med min herde ett godt stycke ut på den gröna ängen och kände mig må godt af det friska betet. Guds ord blef mig så underbart stort och ljufligt, och jag kunde ej afhålla mig från att kasta blickarne ut öfver den lyssnande skaran framför mig i en nästan omedveten afsikt, att med ögonen vilja uppfatta verkan af den andeutgjutelse, jag inom mig

kände vara på färde. Jag fick då se ett ansikte, hvars lifligt växlande uttryck återgaf hvarje växling i predikantens framställning. Då predikanten talade om, huru ulfven bortrycker och förskingrar fåren, då mulnade det där ansiktet, men då där blef tal om, huru den gode herden går efter de vilselupna, till dess han finner dem, då klarnade ansiktet upp, och jag kom på mig, att jag log med åt detta ansiktes glada leende. Och var det något mera djupgående ställe i predikan, som det ej kunde återgifva, ja, då har jag gått detsamma förlustig. Detta ansikte tillhörde stadens privilegierade drinkare, Henrik Bellin. Detta, mitt väna vif, är lösningen på gåtan, men icke vågar jag därför taga för afgjordt, att allt redan är väl för Bellin.«

«Det var likväl en god lösning, ja, i sanning god«, sade Esther, och hennes ögon glänste varmt under de fina ögonbrynen. «Det är redan mycket vunnet därmed, att han går och hörer Guds ord, och det i nyktert tillstånd. Jag tycker vi äga rättighet att hoppas det bästa redan. Det var kanske både vinst och förlust för mig i dag att vara närsynt!«

«Vi få hoppas och vi få bedja: 'Hvad två af eder komma öfver ens på jorden, hvad ting det helst kan vara, som de bedja om, det skall dem vederfaras af min Fader, som är i himlen'.«

«Ja«, svarade Esther, låtom oss bedja och icke förtröttas! Men nu tror jag vi stanna och invänta våra små, innan vi vika om hörnet. De komma där borta — jag känner igen min lilla trulsa på hennes röda kjol. Vi ha säkert roliga nyheter att vänta«, tillade hon leende, då hon såg sina båda barn under lifliga åtbörder och ifrigt samspråk närma sig. Och hennes moderliga

skarpsinne kom ej på skam. «Mamma!« ropade Edith med högröda kinder, «vi ha träffat Hulda och Jenny Gran och Anna och lilla Beth, och de äro så höfliga och städade nu mot förr, så man kan knappt känna igen dem. Du kan ej föreställa dig, hur stygga barnen vid Båthusgatan varit förr, då vi gått förbi dem.«

«Ja, och gossarne Nillén och Kalle Yster — en stor, elak pojke, som blängde så ondt på oss under luggen — de kallade Edith för 'tippa fåfäng', och mig kallade de 'morsgris' och 'kruka' mer än en gång«, upplyste Julius.

«Kalle Yster? Heter han icke så, den där långe, mörke gossen med de plirande ögonen, som alltid är färdig med så riktiga svar?«

«Jo, pappa! Moster Helene kallar honom alltid 'min snälle Karl', men han var långt ifrån snäll, han, innan han började gå i söndagsskolan! Vet pappa, hur han gjorde, när Edith första gången frågade, om han icke ville följa med sin lilla syster till söndagsskolan? Han tog af sig mössan och slog henne i backen och bugade sig alldeles dubbel, och så sade han: 'Tackar aldra ödmjukast, min heliga fröken, att hon bjuder en så stor syndare som mig! Jag skall komma, bara jag får hälften med af sockergrisarne i julgranen, och så blir jag ett helgon på köpet', sade

han och vände utin på ögonen och suckade, så de andra gossarne höllo på att kikna af skratt. Har du hört så elakt?«

«Stackars barn! han visste icke bättre, han gjorde det ovetande i otro.«

«Men nu vet han bättres sade lilla Edith. «Han har sagt för sin syster Anna, att det var illa gjordt och

att han aldrig skulle hafva burit sig så åt, om han vetat, att moster Helene är så snäll och vänlig.«

«Och så vardt Kalle Yster en snäll gosse, är det så, Edith?«

«Åh«, svarade Edith dröjande, «han är just inte snäll ständigt, han kan allt vara stygg ibland nu med, men jag tror han försöker att vara snäll för det mesta — och det går nog till slut, fast det icke går så fort — det är jag säker om.

«Hur kan liten Edith vara så säker därpå?« frågade hennes mamma och såg henne i de af glad ifver strålande ögonen.

«Jo, ser du mamma, *han beder*. Hans stora syster har sett honom falla ned och bedja till Gud, då han trott sig vara ensam.«

«Vill frun ha någon fisk i dag?« frågade morgonen därpå en näpen jungfru, i detsamma hon gläntade på fru W—s sängkammardörr.

«Hvad för slags fisk, Lotten?«

«Lake, frun, och den som är stor och grann också! Skall jag säga, att frun vill ha den?

«Jag kommer genast, Lotten — men se här, tag med den här lilla yrhättan till köket, medan jag är ute. Se, hur hon left med mitt zefirgarn! Fy, Cloris!«

«Sockergrynet får inte trassla bort fruns vackra garn«, sade Lotten varnande och hotade den ystra och smidiga favoriten med lyftadt finger. «Hon får i stället komma med till köket och spisa lake, hör hon!«

«Sockergrynet« lät ej säga sig detta två gånger. Med ett ledigt hopp var hon uppe på flickans axel, bearbetande af alla krafter hennes kind med sitt mjuka, runda hufvud.

«Go moron, go moron, frua lilla!« ropade en väldig, men vänlig basröst emot fru W., innan hon ännu fått den hälsande i ögonsikte.

«God morgon, käre Bellin! Och ni är ute själf och säljer fisk i dag? — Se, sådana sköna lakar! Huru mycket väga de?«

«Ja, se om jag det vet! Nej frua, låt betsmanet hänga, där han hänger, för se, hur mycket fisken väger, så är han för lätt ändå. Det är jämt det! Jaa, titta på mej hon, frua lilla! Nu ser hon Henrik Bellin nykter för första gången kanske, och det han nu säger, det säger han inte i fyllan och villan! fisken är för lätt, hvad han än väger.«

«Men, käre Bellin.«

«Ja, ta hon fisken, frua lilla, och känn, om det inte smakar lite tacksamhet af den ändå! Det är bara ett litet bevis, att det finns en smula erkänsla i den gamle fyllbultens själ för allt, hvad frua har gjort för mig och ungarne där hemma. Fisken är för lätt, det är säkert det!«

«Snälle Bellin, den är för tung. Jag kan ej taga den«, sade Esther med tårar i ögonen.

«Se så, se så! Jag har något roligt att tala om för'na och därför så tog jag de här fisksnärtarne som förevändning, och bli nu inte ledsen på den gamle fiskarbussen, utan ta emot fisken, om inte för annat, så för lille kissens skull — se på, se på, kissen förstår allt gubbens mening han! Ja, gulle frua!«

Det låg så mycket vänligt öfvertalande i Bellins blick och röst, att Esther ej längre kunde afslå den erbjudna gåfvan. Hon tackade hjärtligt, och som hon gärna ville höra det där «roliga«, bad hon honom stiga in i salen

och dricka en kopp kaffe, medan de samspråkade. Hennes fina, kvinliga skarpsinne sade henne, att hvad han hade att omtala, var en bönhörelse från honom, som sagt: «Hvad två af eder komma öfver ens på jorden, hvad ting det helst kan vara, som de bedja om, skall det vederfaras dem af min Fader, som är i himlen.« Här var visserligen något af dessa underverk på färde, hvarpå vår tid, så rik på Andens blåsande, har att uppvisa det ena glädjande exemplet efter det andra, men som dock de andligen blinde lika litet se, som deras likar på Jesu tid i den anspråkslöse timmermannen från Nasaret sågo Guds härlighets sken och hans väsens rätta beläte. Hon behöfde icke länge skärskåda sin gäst för att finna honom så helt annorlunda mot förr. För första gången på de tio år, hon varit bosatt på platsen, såg hon Henrik Bellin stå stadigt på sina ben. Den godmodiga humor, som alltid stämplat hans väderbitna ansikte, äfven under hans djupaste förnedring under rusets förslafvande välde, var visserligen kvar, men syntes nu paradt med djupt allvar. De blå ögonen hade ett helt olika uttryck mot förr. Där lyste nu någonting, som i Esthers tycke var likt ett återsken af den frid, som icke världen kan gifva; och ehuru hans tal var lika högljudt och bullrande som förr, var dock hans uppträdande städadt och sansadt.

«Bellin hade ju något roligt att tala om för mig?« sade fru W., då de inkommit i salen.

«Joo, ser frua, nu kan Henrik Bellin också sjunga: 'Snaran är sönder, och fågeln är fri!' Ja, det kan han, frua, och Herren vare evigt tack och lof för det!«

«Och till den sången vill jag sjunga amen halleluja«,svarade Esther med bäfvande fröjd. «Men säg mig nu, hvilken snara ni menar?«

«Jo, jag menar djäfvulens snara, frua lilla. I den snaran har jag setat fången, alltse'n jag lärde minnas. Min stackars mor gick på den breda vägen, frua — far har jag aldrig haft — och mig drog hon med på samma väg, så snart jag blef så pass, att jag kunde synda. Så, när jag blef en attan, nittan år, kom jag i brännvinssnaran, och i den tjänsten har jag varit satan trogen allt intill blods, frua. Och min stackars hustru och de fattiga ungarne där hemma, de ha fått betala kalaset med både hälsa och lycka, de«, fortsatte han med den starka stämman vibrerande af djup rörelse, under det ymniga tårar droppade från hans ärliga ögon. «Men nu är det slut med den tjänsten, vet frua, och nu får den frigifne fången sjunga om igen — ja, in i själfva döden: 'Snaran är sönder och fågeln är fri!'«

«Hur gick snaran sönder? Låt mig höra det!« bad Esther, som nu vågade lämna glädjen allt större rum.

«Jo, ser frua, jag fick se så klart, som jag ser frua stå där — sätt sej frua, för jag går inte, förr än jag talat om alltihopa för'na, och det är en hel lång ramsa, ska' jag säga na', — ja, jag fick se, att jag var en förtappad syndare, som det varit rätt åt att Gud kastat till helvetet. Ja, om nånsin en människa på jorden varit värd att heta den förnämligaste af syndare, så var det väl den uslige Bellin. Men den välsignade Jesus — Guds Lamm, som bär världens synder — han tyckte inte, att Bellin var för usel att bli frälst eller att hans synder voro för tunga att bära bort, han, utan han kom och tog hela den tunga bördan och vräkte ned den i nådehafvets djup och med samma strök han ock ut hela det

femtiårs långa syndaregistet med sin blodiga och genomstungna hand, och det blef så stort för mig, frua, att han gifvit sitt heliga lif och blod för en stackars försupen fiskares frälsning. Tänk ändå en så'n underlig Gud, som vill ha en tocken en in i himlen, som inte herrarne här i stan vill se i köket engång. Men han har många fiskare där förut, frua, han förstår sig på tocke folk, han, och att han trifs lika bra med fattiga fiskare som med fint och lärdt folk, det kan jag se, när jag läser om Petrus och de andre lärjungarne, som brukade sitta på sjön och kanka och lägga ut nät och ryssjor just som Henrik Bellin — och då känner jag mig riktigt lite stor i hågen öfver att vara fiskare, vet frua!«

«Får jag höra, hur och när Gud fick öppna edra ögon«, bad fru W. leende.

«Ja, ser hon, frua lilla, det gick inte i ett tag det! Jag försökte nog hålla igen dem, så länge jag kunde, till dess Gud blef mig för stark. När jag fick det första brefvet från Johan — gossen min — där han skref, att han blifvit Guds barn, så blef jag allt lite konstig, men det gick då snart öfver, när jag kom ut med supkamraterna. Så kom han hem, pojken själf — som frua vet — och han visade mig med både ord och exempel, att jag var på den breda vägen. När jag då såg, hur annorlunda han blifvit mot förr, han, som ändå alltid varit en bra gosse — lik mor sin,

frua, lik mor sin som ett bär — och när jag hörde honom läsa och be till Gud så innerligt för sin stackars fulle far — för se, full var jag till det mesta, frua — och när han se'n talade så bevekande om Jesu kärlek till mig, fattige syndare, så kunde jag inte vara lugn och säker i synden längre utan tänkte som så: 'Henrik Bellin, du får allt sluta upp att

supa nu, eljest super du dig ner i helvete'! Och så skulle jag bums sluta, tänkte jag — det skulle gå som en olja det. Men, ser frua, det var stopp det! Henrik Bellin tänkte sig att bygga ett torn, men hade icke öfverräknat bekostningen.

«Och så fick ni se, att er älsklingssats var falsk,« inföll fru W.

«Nu förstår jag inte, hvar frua är hemma!«

«Ni brukade säga så här: 'Henrik Bellin super, så länge han vill, och låter bli, när han vill'«, påminde fru W. «Detta påstående fann ni nu vara falskt.«

«Nej, se det var *det* det inte var, ser frua! Det var det sannaste jag sagt under hela min otrostid.«

«Nu förstår inte jag, hvar ni är hemma, Bellin!«

«Det förstår allt frua, som så länge varit lärd af Gud, om hon tänker närmare på saken. Är det inte så, frua, att så länge vi äro sålda under synden, ha vi ingen riktig vilja att bli lösa, utan vi äro bundna till både viljan och gärningen. Och så länge det var så med mig, så ville jag bara supa, fast det ibland sved som en eld i själen. Men se'n, när Gud kom och löste mig från syndabojan, då verkade han i mig både vilja och gärning efter sitt goda behag. Och nu *vill* inte Bellin supa längre och nu *slipper* han också. Har jag inte rätt, frua?«

«Ifrån den synpunkten sedt har ni utan tvifvel rätt. Jag såg saken från en annan sida. — Men berätta nu, hur det gick med er 'tornbyggnad'!«

«Jo, som sagdt, det skulle gå som en olja det. Men då, ser frua, då fick Bellin erfara, hvad det ville säga att vara såld under synden. Då fick han se, hvilken herre han tjänte och hvilken lön han hade att vänta.

'Då tog synden tillfälle af budordet och uppväckte i mig all begärelse' och jag vardt död, jag — inte mer och inte mindre.«

«Och lyckligt var det för er att få erfara, att det icke går att blifva kvitt synden i egen kraft....«

«Nej, det gick icke på den vägen. Om morgonen, innan jag gick till sjös, tänkte jag som så: I dag tar du inte en enda sup, Bellin! Men, frua! Jag kom aldrig längre än midt för krogen, förrän satan hviskade inom mig: En sup gör dig inte till svin, Bellin! Och så tog jag en, och så kom en kamrat och bjöd mig på den andra, och så undan för undan, tills jag var storm full. Men se, Gud hade rört vid Bellins samvete, och nu orkade det inte tiga längre utan pep och kinkade jämt, som ett litet sjukt barn, som man vill söfva — jag minns väl, hur det var med min Nina, när hon var späd, vi fingo aldrig nattro för henne — och se, då försökte jag söfva samvetet med det ena glaset efter det andra; och så gick det utföre med mig dag efter dag en hel vecka. Till slut trodde jag bestämdt, att det redan var för sent för den kraken, Henrik Bellin, att bli frälst, och att Gud ämnade kasta mig i det yttersta mörkret. Och då var det inte roligt för'n att lefva, må frua tro! Jag önskade mer än en gång, att ett sådant nöt som jag aldrig blifvit födt till världen, ja, det gjorde jag!«

«Och er så ståtligt påbörjade tornbyggnad ramlade ner intill sista stenen«, invände Esther leende. «Det går nog den vägen, då man arbetar på att omvända sig själf. 'Då budordet kommer, får synden lif.' Men er son talade väl vid er under denna tid?«

«Ja, det var det han gjorde, frua! — Gud välsigne min gosse! - han teg inte. Och då han icke talade

med mej om Gud, så talade han vid Gud om mej. Och det tog värre det, frua! Gud, han kunde göra det, som Bellin icke kunde, han. Och Nina se'n! Hon kältade sent och bittida, att jag skulle gifva Jesus mitt hjärta, 'annars får jag gråta i himlen, när jag i Herranom dör, för att jag aldrig får se min pappa där', sade hon, det lilla trollet!«

«Nå, lilla Fina då, hvad säger hon?«

«Ja, Fina, stackare, hon har tölat i åratal, hon! Men se, det har inte nummit det minsta det, fast hon haft rätten på sin sida, för, se frua, hon har inte talat i samma anda, som när Johan och Nina sätter till!«

«Och nu är hon glad, att farsgubben är nykter, inte sannt?«

«Ja, se om jag förstode mig på'na, frua! Nog tycker hon om, att far hennes är nykter och ordentlig och icke längre bär förtjänsten till krogen, förstås. Men ser hon inte ut, som om det stora jättekastet däroppe på knatten låge henne på hjärtat. Hon har ingen glädje och trefnad i Guds ord, som vi andra, stackars tös! Och se, det är den enda malörtsdroppen i glädjekalken det, frua, att det fattiga trollet, som alltid fått bära tyngsta bördan af farsgubbens elände, inte ska' kunna bli lycklig och glad, då den uslingen, som gjort henne lifvet så surt, nu får vara drucken af Guds huses rika håfvor. Se, detta är en sorgeknut, det, som sitter så hårdt i hjärtat, så det käns ända utanpå.«

«Den knuten skall väl Gud lösa, käre Bellin! Äfven hennes stackars förfrusna hjärta skall uppvärmas af strålarne från Rättfärdighetens sol. Men vi hafva kommit från er egen historia! Jag fick ej höra, hur ni blef fri.«

«Jo, ser frua, en kväll kom jag hem, full och

eländig som ett svin, men lite tidigare än vanligt, för se, samvetet det stortjöt inom mig, och jag hade inte ro i mej att bli kvar på krogen, fast Rotbergskan plira med ögonen och nöp på mun det sötaste hon kunde; hem måste jag, fast jag väntade heta dustar där. Fina, hon var då fnurrig, som alltid, när jag kom hem på tre kvart, men Johan, han var vänlig, han, och hjälpte den uslige gubben till sängs. Men under tiden såg jag, att han var så genombedröfvad, som om han burit på en tung sorg — och det gjorde han, förstås. Men, så full jag var, så kunde jag inte somna. Johans bedröfvade ögon stodo alltjämt för mig, och jag tyckte mig se min stackars Linas ögon, när hon såg på mig sista gången här i lifvet. Innan barnen kröpo till kojs, läste Johan som vanligt och bad till Gud. Det han läste var Uppb. 20, och då han läste den sista versen — den versen kan Bellin utantill, vet frua, fast han aldrig varit frack i läsning, ty den där versen tryckte Gud djupt in i hjärtat den där kvällen — han låter så här, som frua vet: '*Och den där icke vardt funnen skrifven i lifsens bok, han vardt kastad i den brinnande sjön*', ja, då gick det som en eld igenom märg och ben på mig. Sedan bad han till Gud, att om möjligt ingen af hans närmaste skulle vara bland dessa olyckliga. Men då skall jag säga'na, frua! då var det som om jag hade blifvit kastad i den brinnande sjön med både kropp och själ, och det kändes så som om sängkläderna hade lågat ikring mig och brännt mig, där jag låg. Jag visste så klart, som att jag låg i sängen, att jag icke hade mitt namn inskrifvet i lifsens bok. Och nu fick jag se, att supinga icke var den enda synden. Nej, det var *en* synd det och förfärlig — men där bredvid stack den ena synden

efter den andra opp ett hemskt grinande ansikte. Och där blef nu ett sådant öfverflödande af alla möjliga synder, att jag tyckte mig vara en enda stor, förskräcklig syndmassa, som låg där och brann i eldsjön. Och nu var inte Bellin full längre — jag var spik nykter, men aldrig ett ord sade jag, och ungarne trodde nog, att jag sof. De gingo då och lade sig allesammans, och jag låg och hörde, hur den ene efter den andre somnade, men i mina ögon kom aldrig en blund — och jag blef så hemsk till mods, vet frua, då jag blef ensam med mina synder i mörkret, att jag kände hur håren reste sig på mitt hufvud. Så låg jag där länge utan att våga röra på mej — bedja Gud, det hvarken kunde eller tordes jag — då jag fick höra, att Johan talade halfhögt där inne i kammaren. Jag kände mig då litet lättare till mods och orkade sätta mig upp i sängen. Johan fortfor att tala så där, och jag smög mej opp, så tyst jag kunde, och lommade af till kammardörren. Då fick jag höra, frua, hur min gosse där på knä anropade Gud för sin usle faders själ. 'Han ville icke släppa Gud', tyckte han, 'förrän han fått den välsignelse, han bad om, frälsning för en förtappad syndaträl. Han ville inte gå till hvila', sa' han, 'förr än han fått visshet om, att Gud hade hört hans bön. Det var min faders synder', sa' han, 'som du offrade i din lekamen på trädet! Det var af kärlek till honom du lät genomborra dina heliga händer och fötter. Af förbarmande, med honom har ditt hjärta brustit, och för honom står det ju ännu öppet! Det är efter hans odödliga, men i synd nedsölade själ dina sårade händer ännu i denna natt äro utsträckta! Äfven han, min olycklige och förnedrade fader får ju hafva förlossning i ditt blod, nämligen syndernas

förlåtelse. Då, frua, då stod jag inte ut längre. Opp med dörrn i rykande rappet — och fram till gossen min — kastade jag mig på knä bredvid honom och ropade och bad, så taket kunnat lyfta sig — och tårarne strömmade ur mina ögon. — Ja, nu grät den stenhårde, förhärdade Henrik Bellin som ett risadt barn — jag som inte fällt en tår, alltse'n de buro bort min Lina — och nu kunde också jag ropa till Gud, att han skulle höra min sons bön och frälsa min själ. Då, må frua tro, blef det lif i Johan! I stället att gråta och be, började han nu att tacka ock prisa Gud, och ögona — han har tockna ögon han, som mor sin — di riktigt lyste som stjärnor af bara glädje. Och hur det gick till vet inte jag, men ett, tu tre var Henrik Bellin med på den versen han också och tackade och lofvade Gud, så det gaf eko i väggarne. Och grät gjorde jag nu med, men rena, klara glädjetårar var det jag grät! Och syndabördan — ja, den var och förblef borta — jag tyckte mig just se, hur den där genomstungna handen löste mig ur syndabanden och kastade alla mina synder bakom sig. 'Se, jag utstryker dina missgärningar för min skull och kommer dina synder intet mer ihåg!' Dessa ord hviskade Gud till mig genom Johans mun, när vi stego opp från bönen, och de ha stannat kvar i mitt hjärta alltsen dess. Jag hör dem, när jag somnar och när jag vaknar, och är det icke som om vågorna skulle sjunga dem för mig, när jag sitter där ute på sjön och kankar. Och nu är jag så lycklig, frua! Min själ är frälst och tvagen i Lammets blod, och min kropp är så lätt, som när jag var en liten pys och hoppade och rännde som en ekorre. Och nu är inte den gamle fyllbulten Bellin sämre, han, än David! Han kan stämma in och sjunga, han med: 'Min kropp och själ

fröjdar sig i lefvande Gud!' Ja, så glad var jag inte en gång, när jag var brudgum, fastän jag fick den grannaste och bästa flicka di hade i hela sta'n. Ja, 'Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!'«

«Så är då glädjesången i himlen sjungen öfver ännu en syndare, som omvändt och bättrat sig!« sade fru W., i det hon borttorkade ett par tårar ur sina ögon. «Och äfven för Guds barn på jorden är en själs frälsning det rikaste glädjeämne. Ni har nu funnit den kostliga pärlan, käre Bellin! Ni är i besittning af en skatt, som är mera värd än hela världen! Men behåll nu det ni hafver, att ingen tager er krona! Frestelser skola anfalla eder både in- och utifrån. Fienderna skola ansätta er från alla sidor för att frånröfva eder den stora skatten! Vaka därför och bed, att ni icke faller i frestelse!«

Henrik Bellin såg litet bestört ut. Efter några ögonblicks begrundande svarade han:

«Det lär väl allt bli på det viset som frua säger. Fienderna skola nog inte unna Henrik Bellin att äga en sådan skatt, och den stackarn kan nog inte hålla igen, så starka armar han än har. Men jag vet hvad jag gör, frua! Utbrast han med triumferande min. «Jag ber Jesus taga vara på skatten, och där är den nog i säkerhet för djäfvulen och hela hans anhang. Jag litar på Jesus, ja, det gör jag, frua. Och när jag tänker rätt på saken«, sade han efter ett ögonblicks begrundande, «så är väl min käre Frälsare själfva storskatten, och då blir det inte Bellin, som håller vara på skatten, utan det blir allt skatten, som får hålla vara på Bellin.«

«Rätt så, käre vän! Jesus är den stora skatten, den kostliga pärlan, och i och med honom hafva vi de andra skatterna: syndernas förlåtelse, lif och salighet, barnaskap

och arfsrätt samt allt, hvad till lif och gudaktighet tjänar. Lita nu på honom, Bellin! Han är rädd om sin arbetslön! 'Ingen skall rycka mina får utur min hand', säger han, och med Guds — icke med vår egen — makt bevaras vi genom tron till salighet.«

«Men säg mig nu en sak, kära frua, så skall jag väl inte uppehålla frua längre: Får inte Guds barn alltid vara glada i sin Gud?«

«Den frågan är ej så lätt att besvara på stående fot, emedan den behöfver skärskådas från flera sidor«, svarade Esther leende och satte sig åter ned i gungstolen, «och hvarje dess sida behöfver belysning från Guds ords ljus. Där hafva vi ju t. ex. sådana uppmaningar som dessa: 'Fröjden eder i Herren alltid!' 'Varen alltid glade!' 'Fröjd i Herren skall vara eder starkhet.' 'Fröjda dig och var glad, du innebyggerska i Sion', m. fl. dylika ställen och däraf se vi, att Guds barn alltid hafva orsak att glädjas och alltid *få* vara glada. Men vi få icke se bort från den sanningen, att korsets väg är en smal och törnig väg och att vi genom mycken bedröfvelse måste ingå i Guds rike. 'Den Herren älskar, den agar han och näpser', och 'all aga synes nu icke vara till fröjd, utan till ångest' o. s. v.

Ja, af Davids psalmer och af andra Guds heligas historia se vi, att de icke alltid kunde fröjdas, och detsamma säger oss Guds barns dagliga erfarenhet i våra dagar. Stundom kunna de med David 'sjunga om seger i de rättfärdigas hyddor' och säga: 'Mitt hjärta jublar öfver din hjälp.' Men så få de äfven med honom klaga: 'Mina tårar äro min spis dag och natt; mitt hjärta ängslas i mitt lif, och dödens fasor hafva fallit öfver mig; hela dagen går jag sorgsen', o. s. v. Jag har mycket funderat öfver dessa skenbara motsägelser,

och efter min enfaldiga uppfattning tycker jag mig finna, att Guds barn alltid *få* fröjdas i tron och hoppet men *kunna* ej alltid vara glada i känslan.«

«Ja, ja; jag tror allt, att frua har rätt! Hon har gått länge i Guds skola, hon, och jag har inte långt hoppat ännu. Men, ser frua, det känns så för mig, som om jag aldrig skulle kunna bli ledsen mera nu, se'n jag sluppit lös ur satans klor och kommit ända in i himmelriket, där det är bara roligt, alltihop. Jag har därför grunnat, om detta inte är rätt, då jag sett andra, som jag vet äro snälla i Gud, för jämnan gå och se bedröfvade ut. Till exempel madam Törne, som en gammal erfaren kristen. Det är därför jag frågar, ser frua!«

«Madam Törnes naturlynne och lefnadsomständigheter äro sådana, att hennes väg för det mesta går genom 'den mörka dalen'! Och fast den gode herden äfven där är när henne, är där oftast så skumt, att hon icke får fröjdas i hans ansiktes ljus. Och detta, tillsammans med törnena på vägen, gör, att hon för det mesta får tro utan att se, men salig är hon likväl. Och hvad er beträffar, käre vän, så är ni just nu uppe i bröllopsglädjen, och — hur kan bröllopsfolket sörja, så länge brudgummen är när dem, men de dagar skola komma, då brudgummen skall tagas ifrån dem, och då skola de sörja«.

«Ja, ja, min fastetid tör väl komma den också, fast jag nu har goddagar. Men välsignadt är det i alla fall, frua lilla, att brudgummen icke tages ifrån oss på fullt allvar, utan att det bara ser så ut för oss. Ja, 'salige äre de, som icke se och dock tro'! Det är allt visst det! Och när det bär alltomkring, så har allt Henrik Bellin sina duster nu också. Alltse'n jag blef vaken, har hustrua min jämt hängt mig i tankarne. Hon hette Evelina Eld,

vet frua, och var den grannaste kvinna jag nån'sin sett för mina ögon — och den bästa med, fast jag då inte förstod mej på'na. Hon hade varit värd att dansa på rosor, hon, men hon visste inte bättre än räcka snöhvitan hand åt det nötet Henrik Bellin, och han plockade bort hvarendaste ros från hennes väg och beströdde den med de hvassaste törnen.« Bellin lutade vid dessa minnen det krusiga hufvudet i händerna, och tunga tårar droppade hastigt från hans ögon. «Då för tiden tänkte jag icke mycket därpå«, fortsatte han om en stund, «men nu står det så lefvande klart för mig, hvad hon skulle lida och svida för sin usling till man; och när jag går och grunnar därpå, så är det ackurat, som hennes sveda skulle taga sig tag här inne i hjärtat. Hon hade ögon, vet frua, som gick tvärtigenom hjärtat på mej, och jag tycker, jag ser, när jag vill, hur hon såg på mig, när hon dog.«

«Dog hon i tron på Jesus?« frågade Esther intresserad.

«Jaa, frua, det är jag säker om, för det sista hon sade var: 'Tvagen i Lammets blod — lif i döden'. Jag minns det så väl, fast jag inte ville förstå eller tänka därpå. Men jag är så glad ändå och det känns, som jag skulle bli brudgum på nytt, när jag tänker därpå, att jag skall få se min Lina hemma hos Gud. Då skall jag slippa se henne badande i tårar, och hon skall slippa bli sjuk af förskräckelse, när hon får se gubben sin, ty äfven han är nu tvagen i Lammets blod, fast han väl aldrig kommer att skina så klart som hon. Så har jag flickan min — den stora förstås — hon har inte haft för rolig ungdom heller, skall frua veta, och detta är också min skull. Och den lilla tösas sjukdom ligger äfven tungt på mitt samvete. Hade jag varit en bättre far, så vore

det väl ej så dåligt med henne heller.« Då Bellin yttrade detta, var det just icke glädje, som skimrade i hans ögon.

«Se där ja! Där ser ni huru nåd och nöd, glädje och sorg, ljus och mörker måste följas åt. Men allt det där gamla är ju förlåtet, utstruket som ett moln och en dimma nu, Bellin! Det gamla är förgånget, och si, allt ting är nytt vordet!

«Ja, ja! Herren vare tack och lof, det är det! Men ser frua, märkena sitter kvar — och det få de väl göra, så länge jag lefver — och fula äro de som stryk. Nina får det väl snart godt hos Jesus, tänker jag, men svårt känns det att

bära ansvaret för hennes vedermöda, och inte orkar jag just känna mig glad öfver skilsmässan heller.«

«Hvem vet, hvad Gud ämnar göra med henne!« svarade Esther tankfull. «Trons bön skall hjälpa den sjuka«, säger Guds ord. Och hvad Josefina beträffar, så är hon säkert ett föremål för mången brinnande bön. Ett så många böners barn kan ej gå förloradt. — Och edra gossar?!«

«Ja, gossarne, de små slarfvarne, dem tror jag bestämdt Gud snart får tag i! Johan håller lite söndagsskola med dem och Nina och ett par andra pojkvasar, och det var det roligaste de varit med om hela sin tid, tycka de; och jag ber, jag, frua.«

«Och Herren hörer bön!«

«Det gör han! Han är man att stå vid hvad han sagt. Ja, farväl me'na nu, kära frua! Gud löne henne för allt godt hon bevisat mig och mitt hus i både ord och gärning! Orden, frua har sagt, voro spjut och naglar, och gärningarna voro hammarslag på spikarne.

Nej, be mej gå, frua lilla! Ursäkta den talträngde gubben! Men ett vill jag ha sagdt, innan jag går: 'Hvad I hafven gjort en af dessa minsta, det hafven I gjort mig!' så räknar Jesus, och han vet, hvad han säger. Guds frid, frua!«

*

«'Trons bön skall hjälpa den sjuka.' Hm — står det så i bibeln? Står det där, så har Gud sagt det, och har Gud sagt det, då håller det att hänga sig på. Tänk, om jag skulle ta honom på orden«, tänkte Henrik Bellin på hemvägen.

KAP. IX.

Solen bakom moln.

Om du vill, käre läsare, så följas vi åter uppför den branta stigen, som leder till vår vän Bellins lilla hydda. Denna gång få vi dock nöja oss med hvarandras sällskap, ty våra bekanta från det vackra hvita huset framför de stora lärkträden, som om sommaren vifta så mjukt med sina befransade grenar, men nu stå afklädda och liksom sörjande, äro nu samlade en famille och njuta tillsammans glädjen af ett helgadt familjelif.

Du och jag anträda således vår vandring utefter de öde gatorna, där tystnaden endast afbrytes af det glada men aflägsna stojet af en yster barnskara, som på söndagseftermiddagen roar sig med åkning i en af stadens mest omtyckta kälkbackar. Här och där i gathörnen tåga vi förbi små grupper af samtalande stadsjungfrur i utstyrda söndagskläder, under det en och annan ensam vandrares steg genljuder mot stenläggningen, hvaraf ekot småningom bortdör i fjärran. Det vackra hvita snötäcket har mjukt och skyddande svept sina rika glittrande våder öfver åkrar och ängar, öfver kullar och dalar, öfver

trädgårdar och torg; ja äfven öfver sjöns milsvida yta har det spänt sin rena, glänsande duk, hvilken i aftonsolens strålar skimrar och blixtrar, som vore den fullsatt med diamanter i milliontal.

Vi inträda åter i den välkända förstugan och öfver den höga tröskeln. Ser du, min käre följeslagare, att det äfven inom fiskar Bellins väggar kan se snyggt och inbjudande ut, fastän det icke går så lätt att utplåna alla spår af armod och oordning! Det synes tydligt, att Henrik Bellin ej längre bär sina förtjänster till krogen utan låter dem stanna i hemmet, där en ordnande hand, som ej längre ser allt sitt sträfvande förgäfves, öfver allt röjer sig i den lilla varma stugan. Bellin själf är ej hemma på söndagsaftonen. Då han dagen förut i sällskap med sin yrkesbroder och förre supkamrat kommit från sjön med sitt fiskförråd, blef han af denne ifrigt inbjuden till gumman Rothberg för att där uppvärma sig med hennes nektar. Bellin var bestämd af sig, då han sade nej härtill, men anmodade i stället Petter Stor att gå med till Guds hus dagen därpå «för att uppvärma sitt kalla hjärta vid Guds ords lefvande vatten«. Vännen skrattade försmädligt och lofvade följa Bellin till bönen, om blott denne ville lofva att därifrån följa med till Petters hem, hvilket förslag Bellin biföll. Han tillbringade således dessa timmar hos Petter Stor, en bit väg utom staden.

Solens sista strålar blickade så vänligt in genom fönstret i den lilla kammare, där Johan Bellin satt med armbågen stödd mot bordet och hufvudet lutadt i handen. En gyllene stråle lekte i hans mörka, vågiga hår och ilade sedan genom den öppna dörren snedt öfver stugans golf och sedan upp i lilla Ninas bädd, där han

ömt kysste den bleka slumrerskans slutna ögonlock. På en pall vid Johans fötter satt Fina och vaggade sig fram och åter, under det hennes ögon med ett oroligt uttryck spejade ut genom fönstret och höjde sig till spetsen af berget, på hvars krön det stora jättekastet befann sig, tätt invid den gamla knotiga furan, där hon och Johan lekt sin barndoms gladaste lekar. Huru roligt hade de icke haft där, på denna platå, jämn som ett förmaksgolf och omgifven af högre och lägre klippterasser, hvilka erbjödo så bekväma sittplatser och så behändiga hyllor för de porslins- och glasbitar, som utgjorde deras husgeråd. Nu var dock hela platsen insvept i höga snödrifvor och såg ut som en gigantisk bäddad säng, där det stora jättekastet var förvandladt till en rund och mjuk hufvudkudde, hvaröfver furans snöhöljda grenar hängde ned som sparlakan. På bordet invid fönstret låg lille Pip med halfslutna ögon och såg helt filosofisk ut, under det hans taktmässiga spinnande tillkännagaf, att lille Pip fann sin värld ganska angenäm.

Johans mörka ögon voro forskande fästade vid systerns ansikte.

«Läs opp det där språket än en gång«, bad Fina.

Johan upptog sin bibel, som låg stupad på hans knä, och läste: «Sannerligen säger jag eder: utan I omvänden eder och varden såsom barn, skolen I icke inkomma i himmelriket.«

«Ja, det är som jag säger, om det ändå icke voro så många motsägelser i bibeln, skulle jag med större lust kunna läsa den.«

«Hvad finner du för motsägelser i denna vers?« frågade brodern.

«Jo, där talas ju om bättring, omvändelse, ny födelse

och helgelse, med mera dylikt, och sedan säges det oss, att vi skola vara såsom barn för att kunna komma in i himlen. Hur mycket, i allan dar, förstår ett barn af dessa saker?«

«Men ett barn kan lita på ett löfte, som det fått af en person, till hviken det har förtroende, till exempel fader eller moder; och barnet tror helt enkelt, hvad denne person säger utan att resonnera däröfver. Och detta af det skäl att barnet litar mera på denne person än på sitt eget lilla förnuft.«

«Mycket förbunden för upplysningen! Jag förstod nog piken. Skada blott, att den sigtade så högt öfver målet, att den ej träffade! Nej, min bror, min erfarenhet af hvad en faders ord och löfte kan vara värdt, är af den beskaffenhet, att din bild ej det ringaste förmår att inverka på mitt tänkesätt.«

«Låt vara«, svarade brodern med en lätt skugga af missnöje öfver de fina ögonbrynen, «att din erfarenhet i den saken hittills varit sorglig nog, hädanefter hoppas jag det blir annorlunda. Men minns du vår moder, Fina, minns du, om du någonsin hade skäl att tvifla på hennes löften, eller om du hos henne märkte brist på sannfärdighet?«

«Nej, ack nej — aldrig! Hon var sanningen själf.«

«Eller tror du, Nina skulle draga i betänkande att anse som sanning, hvad jag eller fru W. till exempel säga henne?«

«Kommer aldrig i fråga!« yttrade Fina, under det en fin ironi lekte på hennes läppar och i kindens gropar. «Hur skulle hon våga sig till något sådant som att betvifla, hvad hennes båda orakel finna för godt att säga

henne, om ni äfven sade, att korpen vore hvit och svanen svart.«

«Men detta är något, som vi aldrig komma att säga henne«, sade Johan med saktmodigt allvar. «Hvad vi säga henne är, hvad Gud förut har sagt. Men du gillar ej någon annan auktoritet än mamma. På hennes ord kunde du obetingadt lita; huru mycket större skäl har du då icke att lita på honom, som är sanningen själf. Men det är ej endast i förlitande på löftena vi skola likna barnen; vi böra äfven likna dem däruti, att vi utan motstånd låta den

trofasta fadershanden leda våra stapplande steg, hvarthän hon för godt finner.«

Fina fortfor att vagga fram och åter med blicken på den lågande aftonhimlen, under det den ena djupa sucken efter den andra arbetade sig fram ur hennes bröst.

«Och när skall väl solen gå ned öfver den dag, då jag får se min lilla 'sensitiva' se glad ut?« sade Johan smekande, i det han fattade Finas lilla bleka ansikte mellan sina händer och blickade henne ömt i de blå ögonen.

«Det blir väl aldrig det, du Johan! Gud har nog ingen glädje öfver åt mig«, svarade den unga flickan med tårad blick.

«Hvaraf drager du en så tröstlös slutsats?« frågade brodern allvarsamt.

«Jag behöfver inte draga några slutsatser alls«, svarade Fina, «endast se tillbaka, på hvad jag haft att gå igenom under både barndoms- och ungdomsdagarne. Jag är minsann inte bortskämd hvad glädje beträffar! Nej, vet du, Johan«, sade hon med upprörd röst, i det hon häftigt reste sig upp från pallen och började gå af och an i det lilla rummet, «jag har sörjt och sörjt, och

grått och sörjt hela mitt lif igenom. Mitt lifs gyllne ålder, min ungdoms blomma har blifvit dränkt i tårarnes flod, och nu känner jag, att mitt hjärta hädanefter icke längre är mäktigt af någon annan känsla än sorg! — sorg! — sorg! —«

Johans allvarliga öga följde med uppmärksamhet alla hennes rörelser under detta känsloutbrott.

«Att du haft en svår ungdom och att bekymmer och möda ännu följa dig, känner jag väl till, min stackars syster, men jag vill säga dig en sak: Det gör mig verkligt bedröfvad att se dig ännu fängslad i den själsmördande romanläsningen — jag såg det till min häpnad, då jag kom hem från eftermiddagsbönen — och undrar, om icke de idéer, du hämtar där, hjälper dig att se alla dina lefnadsförhållanden i djupare skuggor än nödigt är.«

«Jaså! ditt skarpsinne låter dig göra den upptäckten, att det blott är en romanidé att min moder dog och lämnade mig ensam med oräkneliga svårigheter?« afbröt Fina honom med högröda kinder. «Är det romanidéer att min far är en drinkare och Nina en krympling?«

«Du talar sofismer, lilla syster«, återtog Johan med orubbligt lugn. «Du vet mer än väl, att jag ej påstår romanläsningen vara upphofvet till dina svårigheter. Men att den underblåser missnöjet med din ställning och gör dig mer eller mindre olämplig för de praktiska bestyr, verkligheten fordrar af dig, tror jag mig utan öfverdrift kunna påstå.«

«Detta vill väl säga ungefär detsamma, som att jag är en odugling i ditt tycke. Men har du icke något mera att tillvita mig? Det är inte värdt att sticka under

stol med något sårande tillmäle! Jag är inte van att blifva skonad för någon som helst förödmjukelse...«

«Jag vill ej tillfoga dig något nytt sår, kära syster!« svarade Johan mildt, «men om jag kunde, så ville jag draga giftet ur ett redan förut befintligt sår, som blifvit dig tillfogadt genom romanläsningen.«

«Nåå, börja på då, herr operatör!« yttrade Fina med ett försök att le, under det ett oupphörligt färgspel jagade öfver hennes ansikte. «Tag de hvassaste instrument du har — jag skall försöka att icke vara blödig — jag har redan fått känna udden af ett af dem.«

«Nåväl, Fina, eftersom du liknar mig vid en läkare, vill jag söka fullständiga likheten därmed, att jag icke allenast söker upptäcka sjukdomens orsak och undanrödja densamma, utan ock visar på det enda ofelbara läkemedlet därför. Att framställa grundorsaken till alla andliga sjukdomar och missförhållanden, nämligen synden, det ingår icke denna gång i min plan; vi veta ju i alla fall, att den är orsaken till allt det onda på jorden. Jag vill nu blott framställa en af dess härjande utgreningar — och icke den minst fördärfliga, nämligen romanläsningen och dess skadliga verkningar.«

«Jag måtte vara en mer än vanligt inskränkt varelse, som ännu icke kunnat upptäcka en enda af dessa rysliga

vampyrer du ser i sådan massa. Månne du inte ser spöken midt på ljusa dagen, min käre broder? Men låt höra nu, hvad gör romanläsningen egentligen för ondt?«

«Det skulle taga för mycken tid att uppräkna allt det onda den åstadkommer. Skadorna däraf kunna sägas vara oberäkneliga. Men så mycket vill jag säga, att så länge romanläsningen öfvas och försvaras, så länge

sinnet är fylldt med dess giftiga och förrädiska gyckelbilder får och kan Guds helige ande icke utföra sitt verk att pånyttföda och helga hjärtat. Man är under denna lögnens gyllene boja alldeles oskicklig att tänka i allvarliga ämnen, med ett ord, att gifva sanningen rätt.«

«Du öfverdrifver, tvärt emot din egen försäkran nyss!« sade Fina efter att en stund hafva öfvervägt broderns ord. «Ingen har kunnat tänka mera i allvarliga ämnen, än jag har gjort, och när dessa tankar ha blifvit mig outhärdliga, har det varit mig en verklig lisa att hafva en god roman såsom afledare för de mörka tankarne. Jag har då, för en stund åtminstone, glömt, huru hårdt ödet alltid handskats med mig.«

Johan lade handen öfver sin bleka panna och syntes en stund vara försänkt i smärtsamma tankar, hvarefter han återtog:

«Hvad du nyss sade, min egen syster, bevisar mer än alla mina skäl, huru falska föreställningar romanläsningen skapar, i synnerhet då det gäller Gud och gudomliga ting. Att kalla en kärleksrik och nådig Gud för ett hårdt öde, att finna tankarne i allvarliga ting mörka och outhärdliga är efter min ringa insikt en rätt giftig frukt af romanläsningen. Och att söka tröst och lisa i denna läsning tyckes mig vara ungefär sak samma, som att en stackars drinkare söker glömska af sitt elände i brännvinsglaset.«

«Dina bilder och liknelser blifva allt mer och mer smickrande för mig. Jag förstår nu, att jag i ditt omdöme står precis på samma ståndpunkt som pappa ja, hvarför icke ännu ett steg lägre?«

«Min afsikt var heller icke att tala smickrets utan sanningens språk«, genmälde brodern allvarsamt, «och

därför tillägger jag, att det vore i sanning lyckligt för dig, om du själf ville ställa dig på denna ståndpunkt. Om vi själfva dömde oss, så vorde vi icke dömda. Men blif ej ledsen, dyra syster!« fortsatte han, då Fina med sårad min vände bort sitt ansikte. «Du känner nog, att det är kärlek i mina ord, fast de smaka bittert för den ömtåliga naturen. 'Om döden är i sanningen — döden för köttet — så tager jag hällre döden med sanning än lifvet med lögn, säger en gammal lärare. Gör så äfven du, min egen syster, och det skall bekomma dig väl. Nå väl, Fina, hör mig nu med tålamod! Du har tyckt, att vår far gjort mycket orätt, då han förspillt tid och penningar på krogen: men tror du, att du handlar fullkomligt rätt, då du förspiller din tid och din själsverksamhet i en värld af personer och händelser, som blott kommit till i en utsväfvande, ofta oren fantasi, i stället för att använda den dyrbara tiden till nyttigare sysselsättningar, till exempel att göra hemmet trefligare, barnen snyggare och dylikt. Nej, min älskade syster, drag ej bort din hand! Det är icke af klandersjuka jag talar så.«

«Fortsätt du med dina paralleler mellan mig och en drinkare! Roligt blir att höra, hvar jämförelserna komma att stanna. Men en sak anhåller jag få upplysa dig om: den nämligen, att jag aldrig förspilt ett öre på mitt 'rus'.«

«Du menar att du icke köpt någon sådan bok?«

«Just så menar jag; men naturligtvis anser du denna simpla omständighet icke väga det minsta i den rättvisans vågskål, hvarpå du väger mina och pappas försyndanden!«

«Det beror på huru du kommit i besittning af dessa böcker. Du har naturligtvis fått låna dem, men af hvem?«

«Om jag måste underkasta mig ett rättsförhör i denna min brottmålshistoria, så måste jag erkänna, att jag fått låna dem af fru Lyréns jungfru, Karin — en snäll och vänlig flicka — ingen slarfva.«

«Men hon läser romaner och har råd att köpa sådana?«

«Intet af delarne; men hennes matmor har ett helt bibliotek af bara skönlitteratur: romaner, skaldeverk och dramatiska arbeten.

«Och hon tillåter sin jungfru att låna ut dessa åt dig?«

Fina rodnade inför broderns forskande blick.

«Om Karin har lof att låna ut dem, har jag aldrig frågat; men hvad jag vet är, att hon har tillstånd att läsa så mycket hon vill. Frun såge mycket hällre sin jungfru sysselsätta sig med bildande läsning, än att hon sällskapar med lättsinniga kamrater, och jag tror visst icke, att hon nekar Karin att låna ut en och annan till den, som kan akta böcker. Men Karin har ingen lust att läsa, hon.«

«Vet du, Fina, det där sättet att skaffa dig böcker är efter min åsikt vida sämre, än om du köpte dem för egna pengar. Lägg då därtill den tid du använder till läsningen, som, om den blifvit använd på dina sysslor i hemmet, skulle hafva gjort detta angenämare för både pappa och barnen, och låt din rättskänsla själf fälla utslagets sade Johan med nästan sträng ton.

«Jag väntade just få höra en straffpredikan för lånet af böckerna, och sanningen att säga, så har jag själf redan funnit det vara orätt att låna böcker af en, som ej äger dem, ehuru jag är viss, att frun själf gärna lånade mig, om jag bad henne. Men hvad den andra

anklagelsepunkten beträffar, så får jag upplysa dig om, att jag sällan läser om dagen — utom söndagsaftnar — utan jag sitter uppe, sedan de andra lagt sig.«

«Och medan pappa på krogen berusade sig med den giftiga alkoholen, satt hans dotter hemma och fyllde sin fantasi med det berusande romangiftet. Så går du till sängs trött till kroppen och uppskakad till själen och får en orolig och otillräcklig sömn. Så stiger du måhända senare upp än du borde, trött och olustig, och finner de simpla sysslorna i ett fattigt hem enformiga och motbjudande. Du finner verkligheten odräglig i jämförelse med den inbillningens värld, i hvilken du lefver med din själ. Hvarje förhållande i ditt hemlif tyckes dig vara ett missförhållande, och du förlorar både mod och kraft att gripa dig an och ställa till rätta därmed. Är det icke så, syster min?« sade han och såg henne så varmt och trohjärtadt i ögonen, att hon måste nedslå dem.

«Du öfverträffar dig själf uti att draga de skarpsinnigaste slutsatser«, svarade hon slutligen. «Men allt detta är icke en följd af romanläsningen, det påstår jag, som väl i alla fall bäst kan bedöma den saken. Och dessutom är icke innehållet i alla romaner så dåligt, som du tyckes tro. Där får man lära sig känna människorna just sådana som de äro, somliga med karaktärer så ädla, så storslagna, att man känner sig stolt öfver dem; andra åter så låga och nedriga, att man nästan kan blygas att vara människa; där får man se, att dygden segrar till slut och att lasten däremot bär dödsfröet i sitt eget bröst.«

«Det är visst och sannt«, återtog Johan småleende åt sin systers ifver, «att romanerna tala om allt detta och

det mera än nyttigt är. Men är du säker, Fina lilla, att detta allt är framställdt i sanningens ljus? Och för det andra, behöfver du veta allt detta?«

«Tycker du, att människokännedom är en sådan öfverflödsvara?«

«Den nödigaste människokännedom är att känna sig själf, och den får man ej på annat ställe än i Guds ord. Får Guds ande lära oss rätt fatta Romarbrefvets tredje kapitel, så få vi tillräckligt lära känna oss själfva och äfven vår nästa. I bibeln har allt fått sin rätta färg och sin plats. Där framställes människonaturen just sådan den blifvit genom syndafallet; där se vi lasten, orättfärdigheten och all slags synd i deras rätta, osminkade gestalt. Där se vi ock upprättelsen genom Jesus Kristus skildrad i sanningens ljus.«

«Ja, hvem har någonsin velat jämföra romanerna med bibeln?«

«Ja, säg det du, Fina! Ingen annan än den uppenbare fritänkaren vågar väl öppet gifva romanen företrädet framför bibeln, men lägg handen på hjärtat och fråga dig ärligt, hur du själf gör. Jag vill hjälpa dig på väg: Huru många gånger har du läst igenom den bibel du fick efter vår moder?«

Fina måste åter slå ned sina ögon för Johans genomträngande blick.

«Jag har verkligen ej hunnit igenom den riktigt ännu.«

«Den har dock varit i din ägo i åtta år. Men säg mig, om du kan, huru många romaner du hunnit med under dessa år?«

«Kära du, tror du jag har ett sådant hästminne, att jag kan veta, hur många böcker jag läst på åtta år?«

Den obeveklige brodern fortfor:

«Jag räknade till fem sådana där böcker inne i byrålådan i går. Har du hunnit med alla dem, säg, Fina lilla?«

«Det kan du väl veta, att ingen lånar böcker för att låta dem ligga obegagnade.«

«Och hur länge har du nu haft dem?«

«Sedan midsommar, tror jag ...«

«Således har du läst dem på mindre än ett halft år. Nå, har du läst lika många på hvart halfår förut?«

«Åh ja, det kan väl hända.«

«Det blir således, minst taget, tio på hvarje år, det gör summa summarum åttio romaner på åtta år, men bibeln — Guds egen bok — har du ej på denna tid hunnit läsa igenom. — Och då du fått tag i en sådan där romanbok, kändes det icke då, som hela ditt inre stått i eld och lågor af bara otålighet att få börja läsningen?«

«Vidare!« sade Fina och böjde på hufvudet som tecken till samtycke.

«Om nu någon tagit romanen ur din hand och räckt dig bibeln, hade du väl tagit denna med samma brinnande intresse?«

Fina satte båda händerna för ansiktet men svarade icke.

«Du har nu själf uppsatt en måttstock, som visar, hvilket du mest älskar, antingen Guds ord eller människodikt. Och vill du, kära syster, så skall jag säga dig orsaken till det ringa intresse, du har för Guds ord!«

«Ja, men svara nu du på min fråga, Johan! Har inte äfven du varit road af den här himmelsskriande romanläsningen? Jag tycker mig minnas, att Johan Bellin

som elementarist emellanåt glömde sina läxor både i grammatikan och katekesen bara för de här usla romanerna. Det hörs åtminstone på ditt resonnemang, som du hade egen erfarenhet.«

«Mycket riktigt! Jag har varit hårdt fjättrad i denna satans snara. Men nu tackar jag min trofaste frälsare, 'som nådigt lossat de hårda banden'. Men de bittra frukterna däraf får jag nog smaka så länge jag lefver. Och nu tvingar mig Kristi kärlek att söka uppenbara faran för dig, innan det blir för sent. Eller säg, Fina! om en person, som af våda störtat ned i ett bråddjup och där blifvit sargad till blods, men blifvit hulpen därutur, såge en annan nära att nedstörta på samma sätt, handlade han ej obarmhärtigt, om han ej ropade och varnade? Eller om den andra redan fallit och tagit skada, vore det ej grymt att låta honom ligga där och förgås?«

«Naturligtvis! och hvem var så barmhärtig och hjälpte dig upp ur ditt så kallade bråddjup?«

«Det gjorde Gud själf utan något synbart medel. Du höjer på axlarna, men hör, skall jag berätta dig hela förloppet: Jag hade en gång kommit öfver en berättelse, som hette 'Professoren', af en engelsk författarinna, som kallar sig Currer Bell. Jag hade förut läst ett större arbete af henne, som hette 'Jane Eyre', och var alldeles betagen i de fängslande skildringarna och det angenäma framställningssättet. Det var en söndagsafton jag började boken, och jag hade kommit ungefär midt i berättelsen, då mina kamrater gingo till hvila. Men min nyfikenhet på utgången tillät mig ej att följa deras exempel. Jag hade en så brinnande romanfeber, att jag ej kunde förmå mig att bortlägga boken, innan jag settslutet. Med flygande pulsar och svidande ögon satt jag där vid den slocknande spiselden och sträfvade igenom sida efter sida, blad efter blad, tills jag ej mer kunde urskilja ett ord. Jag gick då in i en vedskrubb och gräfde fram så många vedflisor, som fanns därinne; lade en och en i sänder på elden och fick ofta afbryta min läsning för att blåsa upp elden i de små stickorna, och vid denna osäkra men flämtande belysning knogade jag mig igenom min bok trött och hufvudyr. Men under hela tiden höjde sig en varnande röst i mitt inre mot denna nattliga kropps- och själsförstörande läsning. Denna röst förekom mig synnerligt

efterhängsen och besvärlig, och jag sökte med alla möjliga skäl att nedtysta den. Men rösten blef allt mer och mer högljudd och enträgen, och jag — i stället att hörsamma den — läste på allt flitigare och ifrigare, tills jag hunnit nära slutet, då den varnande stämman åter höjde sig i mitt inre högre än förut: 'Om du skulle dö i natt eller om Herren komme till doms i denna stund, skulle du då våga möta honom med denna bok i handen?' Denna närgående fråga genomisade hela min varelse, men boken släppte jag ej ändå innan jag läst slutet. Hvems röst månne det var, du Fina, som så angeläget sökte förmå mig att afstå från en skadlig sysselsättning, om ej den trofaste Gudens, som talade genom mitt samvete.

Men då jag efter slutad läsning satt och tänkte öfver mitt handlingssätt, måste jag gifva rösten rätt och erkänna, att jag hade fåfängligheten kär och älskade lögnen. Ehuru jag icke var vaken öfver mitt själstillstånd för öfrigt, blef det dock nu fullkomligt klart, att denna läsning tillfogade mig blott själsskada och aflägsnade mig allt längre från Gud. Jag gjorde då ett högtidligt löfteatt aldrig mera läsa romaner, och detta löfte har Herren hulpit mig att hålla. Men aldrig kan jag se någon annan närma sig denna blomsterhöljda afgrund utan att jag måste ropa: Akta dig, du förer dig i olycka! Lek icke med elden, du bränner dig! Smaka ej på giftet, du dör!«

Fina suckade. «Ja«, sade hon slutligen, «det vore nog godt att vara lik dig, men det är icke allom gifvet.«

«Däri misstager du dig, syster lilla! Du behöfver ej önska dig lik någon människa utom 'den människan Jesus Kristus', hvilken vi få iklädas genom tron. Och härifrån är ingen utesluten: 'Hvar och en som vill' — hör Fina! — 'hvar och en som vill.'«

«Ja, det förstås; nog vill jag, det kan du väl veta, men inte kan jag hjälpa, att jag inte förstår bibeln eller har intresse för den. Språket förefaller mig på många ställen så plumpt — jag vet du blir ledsen — men jag finner detsamma ofta så sårande för både smak och känsla, att jag tycker det är bättre låta bli att läsa och erfara motvilja för alltsammans. Om bara framställningssättet vore mera lämpadt efter tidens och den bildade smakens fordringar!«

«Uppriktighet är en god sak«, sade Johan efter att en stund hafva låtit blicken med vemodigt allvar hvila på detta älskade bleka ansikte, hvars uttryck stod i fullkomlig harmoni med de nyss uttalade orden. «'Jag ville hellre att du vore antingen kall eller varm än ljum', säger Herren själf — och nu äro vi åter tillbaka på den punkt, där du afklippte tråden med din fråga. Att du finner bibelns språk plumpt och sårande för din smak och känsla, undrar jag ej på, huru mycket det än smärtar mig att höra dig tala så, ty 'den naturliga människan

förnimmer intet af det Guds ande tillhörer, ty det är henne en galenskap och hon kan icke begripa det, emedan det måste andligen förnimmas och dömas'. För det andra, så förundrar det mig icke heller, att du ej finner dig tillfredsställd med sanningens enkla och närgångna språk, emedan du vant ditt sinne vid diktens konstlade framställningssätt. De enfaldiga och osminkade berättelserna i Guds egen bok uppjaga icke din fantasi och föra dig icke in i en förförisk drömvärld, såsom den mänskliga dikten gör. Den största skadan af romanläsningen är alltså den, att den tillsluter hjärtat för Gud och hans ord, på samma gång den gifver våra åsikter en falsk riktning. Med ett ord: Den kvarhåller oss i den andliga sömnen och gör oss oemottagliga för Guds nåd, såsom jag visst förut sagt. Detta är min erfarenhet, och jag tänker, att den äfven är din, blott du vill vara ärlig inför dig själf. Du får ej vara ledsen på mig nu, kära syster, därför att jag talat, hvad Guds ord och samvetet bjuder mig säga.«

«Det är inte värdt för mig att vara ledsen. Om jag skall ligga och vaka och gråta hela natten, så är det icke första gången — och säkert icke sista heller. Och hur det är, så orkar jag inte bli ledsen på dig, Johan, hvad du än säger. Du har alltid varit solskenet på min mörka väg. För all den sorg, som sargat mitt hjärta och ryckt hvar enda liten glädjeblomma från min ungdomsstig, har du dock aldrig gjort mig sorg förr än —«

«Säg ut, Fina; du behöfver icke frukta att såra mig.«

«Jag kan icke säga, att jag har någon sådan fruktan. — Den tiden är nog förbi, då mina ord vägde så mycket i ditt omdöme, att du skulle kunna känna dig sårad

af dem. Men det lönar så litet, att jag yttrar min mening, ty jag vet, att du i öfverlägsen klokhet kommer att kasta alla mina skäl öfverända. Dock — efter som du nyss tyckte, att uppriktighet är en god sak, skall äfven jag vara

uppriktig. Jag kan ej neka, att det kan des bittert, bittrare än döden, då ditt bref upplyste mig om, att du bytt om tro och slutit dig till «läsarne«, med respekt sagdt. Hade du varit en sådan som pappa, men du, som alltid i mitt tycke varit ett mönster för unge män, sedig, nykter och samvetsgrann, ja, med ett ord, så fullkomlig som en dödlig kan vara det, mitt hjärtas stolthet och glädje.«

«Och likväl, med alla dessa rättfärdigheter, som i Guds ögon äro orena trasor, utan Gud och evighetshopp, lik mannen i bröllopssalen, utan bröllopskläder; lik de ovisa jungfrurna, utan olja i min lampa. Säg, Fina, tyckte du mer om, att din broder var en fiende till Kristi kors, än att han blifvit en Jesu vän och lärjunge?«

«Jag hade i min enfald aldrig trott, att vår Herre skulle låta muta sig däraf, att en människa började läsa, sjunga och taga sig en myndig ton emot andra stackare. Jag kan icke få i mitt hufvud, att detta behagar honom mera än en ädel och högsinnad karaktär.«

«Den tanken vill jag för ingen del sätta dig i hufvudet, ty den sitter icke i mitt«, svarade Johan halft leende. «Att med läsande, sjungande och en myndig ton mot andra söka behaga honom, som rannsakar hjärtan och njurar, vore just detsamma som att söka sätta ihop en passande bröllopsdräkt af orena trasor. Men hurudan ser väl den ädla och högsinnade karaktären ut i strålarne af Rättfärdighetens sol? Hör, Fina: 'Den är

icke till, som rättfärdig är, icke en; ingen är ock den som förståndig är; ingen är, som aktar Gud. Alle hafva afvikit! allesammans äro onyttige vordne; ingen är, som godt gör, icke en. Allesammans äro de syndare och hafva intet att berömma sig af för Gud.' Ser du, syster, så ser den vackraste karaktär ut i Guds ögon!«

«Men du berömmer dig ju likväl af att vara Guds barn, fast du är en så förskräcklig syndare?«

«Ja, Gud vare evigt lof! det gör jag, ty då Guds ande visat mig, att jag var en förtappad syndare, visade han mig äfven, att Människans Son är kommen att uppsöka och frälsa det, som förtappadt var. Och alla dem, som honom anamma, gifver han makt att blifva Guds barn. Då hafva vi förlossning och rening i hans blod, nämligen syndernas förlåtelse, samt delaktighet i Guds natur och äro inympade i Kristus såsom grenen i vinträdet. Se, på detta sätt allenast kunna vi få en hög och ädel karaktär och bli täcka och behagliga i Guds ögon.«

«Ja, jag hör dig säga så, och jag hör den där predikanten säga detsamma, men — men i verkligheten, i lifvet — hur är det där?«

«Du har således aldrig sett en sådan förändring, som uppkommit genom omvändelsen till Gud?«

«Det är just detta jag icke kan säga, ty i mitt tycke var du täck och behaglig förut; och Nina, som ju också är Guds barn, har aldrig varit så synnerligt elak, fastän hon pjunkade mera än nu, förstås!«

«Ser du ingen förändring hos vår far heller, Fina? Har väl ett större nådesunder kunnat ske, än du ser hos honom? Jag har icke sett många så djupt sjunkna i

dryckenskapens afgrund som han, men så har jag heller icke sett många, som så fröjdat sig öfver sin räddning som han.«

«Godt och väl! Men jag hade lust att bedja pappa glädjas lagom, så finge han glädjas flere gånger. Jag tänker den glädjen blir inte så lång.«

«Och jag beder och tror, att den skall blifva evighetslång, ehuru den utan tvifvel mången gång kommer att störas af frestelser och andra jordlifvets vedermödor«, sade Johan med öfvertygelsens värma.

«Inbillar du dig verkligen, att pappa för alltid upphört att dricka? Då besitter du icke synnerligt stort mått af skarpsinne och människokännedom; men jag känner honom, jag, och hans opålitliga sinnelag väntar bara, tills du rest, så tar väl glädjen ett snöpligt slut, och allt blir på det gamla viset igen.«

«Jag håller gärna med om, att du har mera skarpsinne än jag och äfven mera kännedom af vår fars sinnelag. Men jag känner min himmelske Faders trofasta sinnelag, och jag tror, att han, som begynt ett godt verk i en arm syndares själ, också är mäktig att fullborda detsamma. Gud är mäktig att göra vår far beståndande, tror du icke det, syster?«

«Den som lefver får se«, sade Fina och skakade tviflande på hufvudet. «Det skulle vara mer än underligt, om en sådan glädje blefve mig förunnad.«

«Du tror således fullt och fast, att Gud icke unnar dig någon glädje, Fina?« frågade Johan.

«Jag tror icke annat, än det jag ser, hör och erfar, och mina erfarenheter ha icke många ljusa dagrar att lysa med«, sade Fina, i det hon steg upp från pallen och tände den lilla lampan.

«Du tror icke annat, än det du ser, hör och erfar, och dina erfarenheter äro ej af den gladaste sorten? Ja, dyraste syster, så länge du tror mera på dina erfarenheter, ditt tycke och din känsla än på Guds kärlek, uppenbarad i hans ord, kan ditt lif icke blifva annat än glädjelöst. Men se och hör här, hvad Herren säger om dig, och måtte ditt hjärta få erfara sanningen af dessa hans ord«, sade Johan och slog upp Jerem. 9: 11. «Se här, Fina; detta gäller dig!«

«Läs upp det du!« bad Fina.

Johan läste: «'Ty jag vet väl, hvad tankar jag hafver om eder, säger Herren, nämligen fridens tankar och icke ofärdens', och i 1 Tim. 2: 4 se vi, att Gud vill, att alla människor skola frälste varda och till sanningens kunskap komma. Ser du icke här, kära syster, hurudant hjärtelag den käre, misskände Guden har emot dig?«

«Ja, nog ser jag, att det står, att Gud vill hafva oss frälsta, och denna sak har jag just icke betviflat, men besynnerligt ser det ut med en kärlek, som yttrar sig på ett sätt, som om det dagliga lifvets erfarenheter aldrig skulle kunna blifva nog bittra.«

Johan fäste en lång, sorgsen blick på sin syster.

«Fina«, sade han allvarligt, «jag fruktar, att ditt eget sinne, ditt sätt att uppfatta din ställning i lifvet gör dina erfarenheter bittra! Huru mycket af denna öfverklagade bitterhet skulle icke bytas i sötma, om du blott ville öfverlämna dig åt din Frälsare och af honom mottaga frälsningens gåfva! Gjorde du detta, så skulle äfven du få smaka och se, huru ljuflig han är, och då finge du vara glad och lycklig midt i bedröfvelsen. Endast den, som är frälst, vet, hvad verklig hjärtefröjd har att betyda.«

«Frälsta äro vi väl alla«, menade Fina. «Frälsaren har ju lidit och dött för oss alla, men icke äro alla glada för det. Lifvet är i alla fall fullt af sorger, missräkningar och vedervärdigheter af alla slag, och man behöfver inte öfvertala sig själf, att det är så.«

«Tror du verkligen, att alla människor äro frälsta?« frågade Johan.

«Kanhända du, Johan, betviflar, hvad som står i bibeln — det vore väl märkvärdigt!«

«Nej«, svarade Johan, «jag tror, att Gud vet, hvad han sagt, ty han är själf sanningen, men jag har icke på något ställe i bibeln funnit, att alla människor äro frälsta.«

«Jaså, står det icke, att Gud är alla människors frälsare? Står det icke där på något ställe, att Gud icke skonat sin egen son, utan gifvit honom ut för oss alla? Så mycket vet till och med jag.«

«Ja, Gud vare lof, det står verkligen så i den heliga boken, och mycket mera i samma syfte! Stode där icke '*alla*', så hade jag aldrig vågat tro, att jag var medräknad där. Men det torde dock icke vara samma sak att vara erbjuden frälsning och vara i besittning däraf. Eller hur, Fina? Om en person erbjöde dig sin hand och sitt hjärta och därtill alla sina ägodelar, men du afsloge anbudet, skulle du likväl kunna säga: han är min trolofvade, min brudgum, och allt hans goda hörer mig till?«

«Det vore ju höjden af dumhet och ogrannlagenhet! Fullt så dum är jag dock icke, och ingen vettig människa kunde väl göra så. Men nu vet jag mig aldrig hafva afslagit den erbjudna frälsningen. Huru skulle jag kunna göra om intet en sak, som redan är afgjord

för mer än 1,800 år tillbaka. Jag har alltid vetat och trott, att Jesus frälste mig så väl som alla andra, då han dog på korset.«

«Då vår dyre Herre och Frälsare dog på korset, krossade han ormens hufvud, d. v. s. öfvervann han vår själafiende djäfvulen och tillintetgjorde hans makt, på samma gång han öppnade fängelsedörren för de i djäfvulens fjättrar fångna människobarnen; erbjöd dem rening från synden i sitt blod samt lofvade föra dem säkert hem till Fadrens hus. Och denna nåd står öppen för allt, hvad människa heter. Vägen är fri och öppen för hvar och en, som vill. Men se omkring dig, Fina, tror du på allvar, att alla dessa, som du ser lefva efter köttet och sinnet — ett lif blott för denna världen, — verkligen äro på väg till himlen? Skulle du kunna peka på gumman Rothbergs svärjande och raglande kunder och säga: desse äro frälste?«

Fina satt där med hårdt slutna läppar. Slutligen yttrade hon med darrande röst:

«Enligt ditt förmenande får man väl ej tro någon annan vara frälst än de, som äro lika dig, det vill säga läsarne. Jag har nog förstått, hvarthän du velat komma. Hvarför icke så godt först som sist sjunga rent ut?«

«Jag har sjungit ut hela tiden, och jag ämnar fortsätta därmed, men icke efter mitt förmenande, utan efter Guds tydliga och klara ord. Han säger: 'Den sonen hafver, han hafver lifvet; den icke hafver Guds son, han hafver icke lifvet.' 'Hvar och en som synden gör, han är syndens träl. Men trälen blifver icke i huset evinnerligen; Sonen blifver evinnerligen. Om Sonen gör eder fria, så ären I rättsligen fria!' Och till Judarne, som icke trodde på honom, oaktadt de räknade sig till

hans egendomsfolk, sade Jesus: 'I ären icke af mina får, ty mina får höra min röst, och jag känner dem, och de följa mig, och jag gifver dem evinnerligt lif.' Och vidare: 'Jag är vinträdet, I ären grenarne; den, som blifver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt; men hvilken som icke blifver i mig, han skall bortkastas såsom en gren och förtorkas.' Och på ett annat ställe: 'I viljen icke komma till mig, att I månen få lif!' Ser du, dyra syster: Ingen annan än den, som, lik publikanen i templet, synderskan i Simons hus och röfvaren på korset, burit sin syndabörda till Jesus och af honom fått förlåtelse, lif och frid, kan sägas vara frälst. Du får gärna kalla oss läsare, om du vill, ty det är nog genom hörande och läsande af Guds eviga frälsningssanningar vi hafva kommit i denna lyckliga ställning.«

«Du har gjort dig mycken möda för att visa, att du icke anser mig vara frälst«, sade Fina, under det tårarne droppade från hennes ögon.

«Ja, hvad säger ditt eget hjärta och din erfarenhet? Kan du med den blindfödde bekänna: 'Ett vet jag, att jag var blind och ser nu?' Eller med Petrus tacka Gud, som för sin stora barmhärtighet har födt dig på nytt till ett lefvande hopp, så att du i sanning kan säga: 'Jag vet, att jag är förd ifrån döden till lifvet'? Fråga dig själf, käraste min syster: Är Jesus mitt lif, mitt hjärtas tröst och min del? Är han mig dyrbarare och oumbärligare än allt i världen? Eller pröfva dig efter det största och yppersta budet: 'Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjärta, af all din själ, af alla dina krafter och af all din håg. Klema icke med din ömtåliga känsla, utan låt dessa frågor tränga ner i djupet af ditt hjärta. Svara, men svara ärligt: Gör du detta?«

«Jag har försökt göra Guds vilja, så vidt jag förstått den«, svarade Fina efter en stunds eftertanke. «Jag har alltid varit rädd för att göra Gud emot, och jag vet då visst, att jag lefvat bättre än många andra...«

«Detta var visserligen icke ett direkt svar på min fråga«, svarade brodern, sedan han en stund tigande väntat, att systern skulle fortsätta; «men låtom oss följas åt ett stycke på sidan af min fråga; just din tankegång leder min. Jag vill då säga dig, kära syster, att du gjort som de judar, om hvilka Paulus säger, att de foro efter att upprätta sin egen rättfärdighet och voro så icke Guds rättfärdighet undergifne. Men nu säger Guds ord: 'Icke af gärningar (blifva vi frälste), på det ingen skall berömma sig!' och åter: 'Intet kött kan af lagens gärningar varda rättfärdigt för Gud.'«

«Huru skola vi blifva rättfärdiga utan att göra det, som är rätt och godt då?« frågade Fina.

«Vi varda rättfärdiga utan förskyllan *af hans nåd*, genom den förlossning, som i Kristus Jesus skedd är. Och är det nu af nåd, så är det icke gärning; *annars vore nåd icke nåd.* Vi hafva förlossning i hans blod, nämligen syndernas förlåtelse. Och medan vi nu äro vordne rättfärdige *af tron*, hafva vi frid med Gud genom vår Herre

Jesus Kristus. Detta är vägen, Fina! Helt enkelt så här: Tro på Herren Jesus, så varder du frälst!'«

«Blott man säger sig tro på Jesus, så blir man frälst, hur dåligt man lefver, är det så?« frågade Fina och bet sig i läppen.

«Så är det icke«, svarade Johan med lugnt allvar, «men i Guds bok står det så här: 'Så är nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus, de som *icke*

— märk — *icke* vandra efter köttet, utan efter anden. Ty, om I lefven efter köttet, så skolen I dö, men om I döden köttets gärningar med anden, så skolen I lefva!' O, att Guds ande finge visa dig, huru ohållbar din andliga ståndpunkt är, så skulle det blifva din högsta angelägenhet att lära känna vännen framför andra vänner. Det skulle blifva så godt för min stackars syster att få hvila det trötta, kämpande hjärtat vid det lifsvarma hjärta, som brustit af förbarmande med syndare och som allena förmår att gifva frid och ro«, tillade han med ömt allvar.

Fina satt en god stund och kämpade med sin öfverhandtagande rörelse. Slutligen brast hon i tårar och grät, som om hjärtat velat brista.

«Johan«, sade hon, sedan hon något lugnat sig, «jag vill försöka vara uppriktig emot dig, ehuru jag har svårt att blotta mitt inre för ett dödligt öga. O, du anar icke, hur mitt hjärta har blödt och kämpat, allt sedan vår moder låg på dödsbädden. O, jag minns den stunden, som om den varit i går, så klart står alltsammans för mitt minne. Fastän jag knappt kunde se mammas kära ansikte för tårar, observerade jag dock, hur hennes stora, mörka ögon irrade hit och dit, som om de sökt en hvilopunkt utan att finna en sådan, och huru hon kastade sig af och an på ett oroligt sätt. Då kom en gammal man med en bokpacke in och frågade om jag ville köpa en bibel. Då han fick ögonen på mamma, trädde han genast fram till bädden och frågade, huru det stod till med henne. 'O, jag vet knappt' — svarade hon — 'jag vet blott, att jag står nära evighetens port, -och sedan'? Då frågade han henne, om hon trodde, att det finns en Gud och ett lif efter detta, hvarpå hon

svarade: 'Ja, det finns en Gud, jag vet det — jag känner det — och att icke allt är slut med detta lifvet, det känner jag.' Han frågade henne vidare, om hon var viss om att komma till himlen, då hon finge sluta detta lifvet, hvarpå hon till min förvåning och bestörtning svarade: 'Jag har sökt så godt jag förmått uppfylla mina plikter i detta lifvet, men nu känner jag, att detta icke är nog. Jag fruktar, att Herren skall säga till mig, då jag träder inför hans ansikte: Jag känner dig icke, jag vet icke, hvadan du är, och detta gör mig fridlös och ängslig!' 'Stackars kvinna', svarade den gamle mannen, 'ni har icke byggt på den rätta grunden, men kom i dag som en förtappad syndare till Jesus, och han skall taga syndabördan ifrån er och gifva er frid.' De samtalade länge och mycket, som jag ej minns, men jag tyckte, det var förfärligt att höra detta. Att min egen mamma, som alltid var så stilla och tålig, så mild och vänlig, så flitig och omsorgsfull, minns du, Johan, hur ofta hon förmanade oss att vara snälla och lydiga? — att hon ändå skulle frukta att blifva bortvisad från Guds ansikte, och att han, den där mannen, som alls inte kände henne, skulle säga, att hon byggt på orätt grund och kalla henne, som var så mycket bättre än alla jag kände, en förtappad syndare. Då gubben gått, såg mamma glad och stilla ut, och jag minns, att hon halfhögt yttrade för sig själf: 'Gud vare lof! jag slipper att blifva bortvisad, mina synder äro borta, jag får se Guds ansikte'! Det gjorde mig godt att se min dyra moder vara lugn och lycklig i sin sista stund, men ack, hur min egen själ var sargad och söndersliten! Jag kände en förlamande fruktan, för att äfven jag stod på en osäker grund, och lika mycket fruktade jag att blifva hulpen på så sätt, som

den gamle läsaren framställde hjälpen för mamma; en sådan oöfvervinnelig motvilja kände jag för hans i mitt tycke dystra och trånga åsikter. Allt sedan har jag känt mig såsom en, som utan fotfäste sväfvar öfver en afgrund och hvars enda fäste är en svag tråd, som hvar stund är färdig att brista, och jag har fasat för döden, tills jag varit hardt när förtviflan. Jag har känt, att det ej stått väl till med min själ och att jag ej kunnat älska Gud öfver allt ting. Jag har försökt att älska honom, men hans handlingssätt emot mig har då som en mörk skugga ställt sig emellan honom och mig och framkallat en hård och kärlekslös bild af honom.«

Johan afhörde systerns berättelse med spänd uppmärksamhet, ända till snyftningarna hindrade henne att fortsätta. «Och denna börda har du burit i så många år och icke yppat något därom ens för mig!« utbrast han slutligen.

«Nej, jag trodde, att du icke skulle förstå mig. Jag trodde icke, att någon människa varit i sådan nöd. Och ser du, såret var så ömt; det sved vid minsta vidrörande, och jag hoppades, det skulle så småningom läkas under tystnadens förband, men det kunde icke läkas — där satt en hulling i såret, som jag ej mäktade draga ut, och den sitter där ännu. Och då ser du, broder min, fick romanläsningen blifva en lindrande balsam.«

«Som göt gift i såret i stället för att läka det. Men den där hullingen var nog en salighetspil, som den kärleksfulla fadershanden riktade mot ditt hjärta, och Gud vare lof, att det icke lyckades dig draga ut den! Den kommer nog att gifva döden åt den gamla naturen, men den innesluter ock i sig den läkande balsam, som gifver lif och frid åt ditt hjärta, blott du låter den store läkaren

taga hand om dig. Då skall du inse, huru högt du är älskad och ansedd af Gud, och då skall du slippa försöka att älska honom, emedan du icke kan låta bli att göra det.«

«Det blef som jag trodde, du förstår mig icke, Johan.«

«Jag tror, att jag förstår dig bättre, än du förstår dig själf, du kära tviflerska, ty jag har erfarit mycket liknande det du förtrott mig, ända till dess syndabördan blef mig för tung, så att jag måste bära den till korset, där jag för alltid miste henne. Men jag tackar Gud, att du icke nämnde något därom för mig, medan jag lefde efter naturen, ty då hade jag nog i ungdomligt lättsinne sjungit vaggvisor för ditt sjuka samvete. Men säg mig, hvad du tror, att jag icke förstår af din berättelse?«

«Jo, till exempel: Du säger, att jag skall inse, huru högt Gud älskar mig. Och jag tycker mig finna, att han alls icke bryr sig om mig. Om han någon gång gifvit mig ett bevis på sin kärlek, skulle jag kunnat tro, att han älskar mig. Skulle han icke kunnat tända en ljusstråle i mitt mörker och låtit mig smaka sin huldhet då min nöd har känts så öfvermåttan bitter!«

«Men, kära barn, du har ju med flit släckt det ljus, den trofaste Anden tändt åt dig, och du har stött ifrån dig den hugsvalelsekalk, han räckt dig, då du föraktat hans ord och lagt det å sido. David kallar Guds ord ett ljus på sin väg och en lykta för sina fötter, och aposteln Paulus säger efesierna, att Guds ord var deras salighets evangelium, och därtill duger det nog äfven för dig, blott du vill använda det i detta syfte. Så beder jag dig få påpeka ett stort misstag: Du vill först smaka

Guds kärlek och sedan tro därpå, då Herren likväl säger: 'tro, så varder du frälst'. Och hvad den punkten beträffar, att du aldrig rönt ett bevis på hans kärlek, så vill jag fråga dig: Hvad var det väl, som bevekte Gud att utgifva sin egen son i korsets blodiga död, för att du måtte slippa dö? Var detta ej kärlek?«

«Detta vet jag nog, men detta hade han väl gjort, om Fina Bellin aldrig varit till.«

«Utan tvifvel, men nu ingick det i hans allvisa rådslut, att Fina Bellin skulle blifva till och blifva en af dem, för hvilka Jesus dog, och jag tror för min del, att om Fina Bellin vore den enda syndaren på jorden, som behöfde frälsning, så hade Gud utgifvit sin son endast för henne.«

«Då måtte det väl vara så, att jag är värre syndig än alla andra syndare, efter han nödgas behandla mig med så mycken hårdhet.«

«Säg ut, Fina!«

«Nog är det bra underligt. Pappa, som druckit och lefvat vildt i synden nästan hela sitt lif igenom och icke varit till annat än plåga för de sina, han är nu så glad, som om han aldrig gjort annat än godt, då däremot jag, som sökt lefva så oklanderligt som möjligt samt slitit och släpat som en slaf för att hålla huset vid makt, jag får gå där och sörja och vet ej, hvad glädje vill säga.«

Den unga flickan gömde ansiktet i sina händer och snyftade våldsamt.

Johan slog upp Lukas' 15:de kapitel och läste berättelsen om den förlorade sonen och hans hemmavarande broder.

«Känner du icke igen dig här, syster?« frågade han, då han läst till slut.

Fina satt länge med hårdt sammanpressade läppar, och Johan fortfor:

«Tycker du ej, att den förlorade sonens historia passar in på vår fader?«

«Och den hemmavarande sonens på mig, menar du. Kan väl vara, jag vill ej reservera mig däremot. Men är detta ock rättvist? Det är just detta, som sönderbråkar och förvirrar mitt förstånd, att det skall finnas så många orimligheter och motsägelser i bibeln.«

«Det är just, emedan du sätter ditt förnuft till domare öfver Guds ord, som du finner motsägelser och orimligheter, syster lilla! Den naturliga människan förnimmer intet af det Guds ande tillhörer, ty det är henne en galenskap, och hon kan icke begripa det; ty det måste andligen dömas. Ville du blott taga ditt förnuft till fånga under Kristi lydnad, skulle alla de orimligheter och motsägelser, du finner i bibeln, upplösas och förbytas i de liffullaste sanningar.«

«Hvad menar du med att taga sitt förnuft till fånga under Kristi lydnad? Sådana där uttryck begriper jag inte.«

«Helt enkelt hvad jag nyss sade, att icke sätta sitt arma förnuft till domare öfver Guds visdom, utan låta Gud hafva rätt, så väl då han uttalar fördömelsens som frisägelsens dom öfver syndaren.«

«Jag förmår icke följa din tankegång! Det hörs, som du ville påstå, att Gud fördömer och frisäger samma människa.«

«Ja, Fina, så menar jag verkligen.«

«Och icke heller detta finner du vara motsägelser?« frågade Fina med en åtbörd af otålighet.

«Se här, i Romarbrefvets 3: 23 står i ett språk, som jag visserligen redan anfört, men som dock ännu en gång skall få belysa vår fråga med sitt stadiga ljus: 'Allesammans äro de syndare och hafva intet att berömma sig af inför Gud och varda rättfärdige utan förskyllan *af hans nåd*.«

«Nog vet jag så väl som du, att alla människor äro syndare«, afbröt honom Fina, «men du medger väl i alla fall, att det kan vara en himmelsvid skillnad på syndare och syndare?«

«Åter igen ett snedsprång från ämnet!« sade Johan leende. «Men vi komma väl dit ändå. Jag medger gärna, att det gifves en stor skillnad på syndare och att det gifves grader i ondskan. Men då det blir fråga om Guds frälsningsråd, så är det lika visst att alla, de bäste så väl som de eländigaste, äro värde fördömelsen, som det är visst att alla äro i lika mått föremål för Kristi kärlek och blifva rättfärdiggjorde i hans blod, då de fly till honom.«

«Du vill påstå, att mördare, tjufvar, drinkare och skökor hafva samma anseende inför Gud som nyktra, ärliga och sedliga människor? Så orättvis kan Gud icke vara.«

«Jag vill icke påstå något, men jag vill se efter, hvad Gud påstår, och hans ord lär icke kunna jäfvas: 1 Matt. 21: 31 säger Jesus till de fromme och ärbare fariseerne: 'Sannerligen säger jag eder, att publikaner och skökor skola ingå i himlen förr än I.' Och här, i Luk. 7, läsa vi — ja läs denna berättelse högt!«

Fina tog bibeln och återgaf med sin mjuka, sorgsna

stämma den sköna berättelsen om synderskan i Simons hus.

«Nå, Fina, hvem af dessa båda hade största skulen?«

«Synderskan, naturligtvis.«

«Och hvem af dem blef frisagd af Herren?«

«Också hon.«

«Du tycker väl, att detta var mycket orättvist handladt af Herren?«

Fina rodnade.

«Det var allt orätt af mig att säga så«, hviskade hon, «men mina begrepp äro så förvirrade, att jag ofta icke vet,

hvad jag skall tänka.«

«Det är därför att du vill rådfråga dig med tycke och känsla i stället för Guds sanna ord. Men säg, hvarför fick synderskan förlåtelse, men icke fariseen?«

«Därför att hon sörjde öfver sin synd, men fariseen icke, eller hur?«

«Jo, nu börjar det klarna i frågan. Publikaner och skökor äro vida lättare att öfvertyga om sin synd än de självrättfärdige fariseerne, och då detta skett, finna de ingen frid, förrän de blifvit rentvagne i Lammets blod. 'De helbrägde behöfva icke läkare, utan de kranke.' Men vi återgå till hufvudfrågan, huru Gud kan fördöma och frisäga samma människa, hvarvid vi som ledtråd vilja följa den nyssnämnda berättelsen. Det står, att hon vätte hans fötter med sina tårar. Hvarför grät hon, tror du?«

«Hon sörjde väl däröfver, att hon var så djupt sjunken i synden«, svarade Fina och började se en smula lifvad ut.

«Och om Gud handlade med henne efter förtjänst, hvad lön hade hon att vänta af synden?»

«Syndens lön är döden», svarade Fina efter en stunds begrundande.

«Och hvem har väl afkunnat en sådan dom?« frågade brodern åter och fäste en forskande blick på sin syster.

«Gud själf, naturligtvis... «

«Så är det, och denna Guds dom hvilade öfver henne, så länge hon sorglös och gudsförgäten fortsatte sitt syndalif. Men då hon i Guds ords ljus fått se, i hvilken afgrund synden störtat henne, och hon förkrossad och gråtande tog sin tillflykt till Jesu fötter, stadfäste han väl öfver henne denna dom: Syndens lön är döden?«

«Nej, han sade: 'Synderna förlåtas dig. Din tro hafver frälst dig; gå med frid.'«

«Och huru tyckte hon väl sedan om den Herren, som förlät henne de många synderna?«

«Hon älskade honom mycket!« svarade åter Fina, och det låg värma och rörelse i svaret.

«Se, på den vägen lära vi att älska vår Jesus. Först på allvar låta domen drabba vårt hjärta, men sedan gå fram med densamma till honom, som är kommen att uppsöka och frälsa det förtappade, för att blifva frisagd och lycklig. Är icke detta skönt, syster Fina?«

«Jo, ack jo«, svarade Fina med en djup suck. «Jag tänker, att synderskan var mycket glad.»

«Ja, säkert mycket mera glad än fariseen Simon i all sin egen fromhet. Men — du suckade så tungt...«

«Ja, jag tycker mig finna en slående likhet emellan

den där fariseen och mig«, svarade hon med låg röst och nedslagna ögon. «Tycker du inte det?«

«Det är icke så utan det, du Fina!» svarade Johan leende. «Men det gör mig glad att höra dig erkänna det, ty detta är en god början till att låta Gud få rätt i sitt ord, och låter du blott den trofaste Anden fortsätta att straffa dig för synd, skall du snart, lik synderskan vid Jesu fötter, finna lif och frid.«

«Frid, frid! O, när skall väl mitt trötta, jagade hjärta få frid! Men du! Jag kan ej neka, att det kännes påkostande — att — blifva satt i jämnbredd med — en sköka...«

«Tror du, hon var större synderska än du?«

«Johan!« utbrast Fina med någon häftighet, «skulle du tycka lika mycket om mig, om jag vore en sådan där olycklig, fallen varelse?«

«Jag skulle känna en djup afsky för det syndiga hos dig, men jag skulle säkert med mera nit och värma bemöda mig att räcka dig en hjälpsam hand för att hjälpa upp dig ur ditt fall, än jag nu gör, ty den där synden är en den vämjeligaste i ärbara människors ögon. Men tror du icke, att det finnes synder, som äro lika vederstyggliga i Guds ögon som denna? Hvilket bud är det yppersta i lagen, säger Jesus?«

«Du skall älska Herren din Gud öfver allting«, svarade Fina.

«Nå väl: att klandra alla hans vägar med oss, att finna honom hård och orättvis — är det att älska honom öfver all ting? Och då kärleken till Gud är det största budet, så är väl brottet emot detta bud äfven den största synden. Är det icke så?«

Fina satt en stund tyst och begrundande. «Detta

var en sanning, som jag behöfde höra — en sanning just för mig« — sade hon slutligen. «Jag ser det nu: jag har verkligen syndat emot Herrens största bud och är icke bättre än synderskan i Simons hus! O, broder min, det är dock bra mycket bättre att få inse, att det orätta ligger hos en själf och icke hos Gud!«

«Ja«, sade Johan, «får blott ljuset belysa vårt innersta, så få vi se, att hos oss bor intet godt, men också att intet orätt är i *honom*. Låt nu Guds anlete riktigt få genomsöka hela ditt hjärta och visa dig dina hjärtesynder på samma gång som synderna i lefvernet, och du skall bli varse att synden skall öfverflöda. Men sök då icke att i egen kraft bekämpa och öfvervinna dem, utan gå till den brunnen, som är öppnad i Sion mot synder och orenheter, och äfven du skall hafva syndernas förlåtelse och blifva tvagen i Lammets blod, ty där synden öfverflödar, där öfverflödar nåden mycket mer.«

«Ja, måtte Gud förlåta mig allt jag känt och tänkt och talat emot honom! Jag kände i samvetet, att jag syndade, då jag sade så där om honom. Men där inne i hjärtat var så mycken hoppressad smärta, som måste taga sig luft, så mycken magasinerad nöd, som måste fram i dagsljuset. Måtte han förlåta mig!«

«Hur är det, Fina, brukar du bedja till din Gud?«

«Bönerna i psalmboken har jag lärt, så att jag nästan kan dem utantill.»

«Ja, jag minns, att du och jag fingo läsa dem i tur för mamma; men min fråga var, om du verkligen utgjuter ditt hjärta för honom och samtalar med honom såsom med en förtrogen vän?«

«Jag fruktar, att min bön icke varit en verklig bön. Jag har visserligen, sedan du börjat tala med mig om

min själ, försökt att tala med Gud, men det har alltid känts så, som Gud icke ville höra mig. Jag har bedt Jesus förbarma sig öfver mig, men det har förefallit mig, som om han stött mig ifrån sig och vändt sig bort.«

«Älskade syster, låt honom hafva rätt i sitt ord, då han säger: 'Den till mig kommer, honom kastar jag icke ut!' Slut dig med all din nöd tätt intill hans varma hjärta och lita mera på hans ord än din egen känsla. Han skall säga till dig som till synderskan: 'Synderna förlåtas dig, gå i frid!'«

«Ja, Johan, jag känner det så, som jag måste bedja honom just nu. Vill du icke bedja med mig?«

De båda syskonen böjde sina knän i den stilla kammaren, och röken af deras böneoffer uppsteg inför Herren såsom en välluktande doft.

«Syster«, sade Johan med högtidligt allvar, «vill du nu inför Guds ansikte lofva mig tvenne ting?«

«Säg mig först, hvad det är«, bad hon.

«Det första är, att du dagligen och i ordning läser Guds heliga bok. Jag menar icke, att du på ett pedantiskt sätt skall hålla dig så strängt vid denna regel, att du till exempel icke skulle företaga dig något i nya testamentet, innan du gått igenom det gamla. Nej, du kan gärna läsa i båda på en dag; och så förekommer det ju ofta sådana fall, då man behöfver slå upp och betrakta en särskild text. Men att, som många göra, läsa ett stycke, där bibeln öppnar sig, utan att följa någon plan alls, blir en stor förlust, ty många lärdomar och löften går man miste om, på samma gång man kommer i fara att få en oriktig uppfattning af Guds ord,

därigenom att man förlorar det gyllne sammanhanget. Lofvar du detta?«

«Det vill jag gärna lofva, men då jag på detta sätt nödvändigt måste råka på sådana ställen, som stöta emot förnuft och känsla och som jag icke begriper...«

«Så gör då helt enkelt så: tag förnuftet till fånga under Kristi lydnad — och känslan med. Och då där förekommer något, som du icke förstår, så gå detsamma ödmjukt förbi under bön, att Gud ville låta dig få så mycket ljus i

hans ord, som du behöfver för att leda dig till det eviga lifvet; och betänk alltid, att 'det dåraktiga från Gud är visare än människorna och det svaga från Gud starkare än människorna'. Det andra löftet jag önskar, du ville gifva mig, är, att aldrig mer läsa romaner; lofvar du mig äfven detta?«

«Jag vill aldrig se dem mera!« utbrast Fina med en häftig åtbörd af afsky.

«Vaken och bedjen, att I icke fallen uti frestelse«, sade brodern varnande. «Jag vet af erfarenhet, hur enträgen frestelsen kan blifva och hur svaga vi äro att motstå den. — Men hvarthän nu? Hvarför kom kappa och mössa på i en sådan handvänding?«

«Jag måste ut för att se efter pappa. Jag kan inte känna mig så trygg som du, att han skall bestå i det goda. Jag brinner af oro och måste ut. Följer du icke med?«

«Gud är när eder därinne!« hördes i detsamma en glad, ljudelig stämma, på samma gång dörren mellan yttre rummet och förstugan raskt öppnades, och Henrik Bellins kraftfulla gestalt fyllde strax därpå dörren till kammaren med ett anlete, skinande af glad vänlighet.

«Hvar två eller tre äro församlade i Jesu namn, där

är han själf med«, sade Johan och räckte fadern med sonlig vördnad sin hand. «Välkommen hem, pappa! Få vi höra, hur pappa haft det hos gubben Stor i afton?«

«Det fån I icke tala om än«, sade Fina och svängde hastigt och oförmärkt af sin kappa och mössa. «Vi få lof att ha oss litet kaffe nu! Det har stått färdigt så länge, att jag fruktar det stått af sig.«

Fina skyndade in i stugan, lifvade upp brasan i spiseln, lade en hvit duk på sitt lilla runda sybord och ordnade till så trefligt hon kunde, under det hon tänkte: «Johan hade återigen rätt och jag orätt. Pappa kom hem nykter — Gud är mäktig göra honom beståndande i det goda.»

»Och jag skall knalla mig in till trollet mitt därinne i soffan«, sade Bellin och styrde sina steg fram till Nina. »Hur mår min lilla tös i kväll?» frågade han med ett vekt tonfall i rösten och betraktade den lilla bleka gunstligen med kärliga blickar.

«Bra, pappa min«, sade Nina och log sömnigt «Jag har sofvit så godt, och Pip, han har kommit krypande, utan att jag vaknat. Jag drömde, att jag var ute och kunde springa som andra små flickor — vet du, pappa — och jag vaknade inte, förrän du hälsade god afton.«

«Och glad är du, din lille usling, fast du inte kan springa, och lik mamma din är du så det förslår! Du hade allt en rar mamma, skall du tro. Och nu har hon ett bättre hem, än det Henrik Bellin beredde henne. Hon blef den första af oss.«

«Och den andra det blir säkert jag, du pappa. Du skall vara glad åt, att din lilla tös får i Herranom dö! Det är så godt att vara tvagen i Lammets blod. Och

sedan skall mamma och jag sitta däruppe hos Jesus och vänta på er andra, och sen blir det aldrig ledsamt mera...«

«Kanske Gud låter mig behålla min lilla tös», sade fadern hoppfull, men fastän han icke sade mera, tänkte han dock i sitt hjärta: «Trons bön skall hjälpa den sjuka.«

»Var så god och tag plats pappa! var så god Johan!« bjöd Fina, och det lilla sällskapet slog sig i allsköns trefnad ned omkring bordet, där den lilla kaffeservisen var ordnad. Kaffepannan hade visserligen ett skröpligt utseende med sitt söndriga lock, men hon glänste renskurad och blank i det klara lampskenet; kaffekopparna, af hvilka ett par hade mist greparne, voro ej af samma sort, och den lilla gräddsnipan hade ej mer än halfva pipen i behåll, men ändå smakade kaffet till den söta limpan med litet smör utmärkt bra, och lilla Nina vågade helt frimodigt bedja syster Fina om lite mera smörgås.

«Nu ha vi snart jul, och då tör väl farsgubben veta råd till ett halft dussin nya kaffekoppar åt dotter sin«, sade Bellin muntert. «Jo jo, nu rår Bellin om sina fyrkar själf, och Rothbergskan skall aldrig ha ett öre mera härifrån,

med Guds hjälp.«

«Och jag har redan tänkt på en liten snygg kaffekanna till julklapp åt syster min», sade Johan i samma ton. «Men nu få vi ju höra något om pappas besök hos farbror Stor. Han försökte väl bjuda pappa brännvin, gissar jag?«

«Jo, var säker du! Han tyckte allt, att det skulle gå för sig att ta sig ett glas och vara gudfruktig ändå,

sa han. Men jag sa stopp, jag, för se, får satan taga fatt i lillfingret, så tar han snart hela handen. Vi kunna icke på en gång dricka Herrens kalk och djäflarnes kalk, sa jag.«

«Det tyckte väl Stor vara dåraktigt taladt?»

«Ja, han gjorde narr af mig, förstås, och var 'enveten' som synden, men då sa jag honom rent ut, att Gud har tagit bort smaken för brännvinet hos Henrik Bellin, så att han, som varit stadens priviligerade storsupare numera icke tål att känna lukten af brännvinet en gång. Och nu har jag troget tjänat djäfvulen i nära femti år — sa jag — och fått bara fattigdom, sorg och skam till lön, och tjänar jag honom längre, så gifver han mig den eviga döden, sa jag. Därför har jag sagt opp den tjänsten och börjat tjäna en bättre husbonde, som ger mig frid och fröjd till min själ och kläder och föda till min kropp, och till slut så ger han mig det eviga lifvet af fri nåd. Och gå du och gör sammaledes, så gör du ett byte, som du aldrig ångrar, sa jag till Stor.»

«Det hade han väl ingen lust till, eller hur?«

«Han skulle allt tänka på saken, sa han, men gumman hans, hon slog ihop sina händer: 'slutar Stor upp med supen, så blir det väl två torsdagar i en vecka' — tyckte hon — men då sa jag henne, att när Gud har löst själfvaste Henrik Bellin ur satans snara, så är han allt mäktig nog att lösa Stor med, sa' jag! Men hvar hålla pojkarne till i afton? De hänga inte på Johan som vanligt.«

»Oroa er ej för dem, pappa«, svarade unge Bellin. «Jag ville gärna hafva sista söndagsaftonen fri, därför bad jag, att de skulle få gå med i fröken Helene v.

Fridens söndagsskola. Fru W. bad då, att de skulle få tillbringa eftermiddagen hos hennes Julius, och där äro de ännu.«

«Det var maffen åt pojkarne, det! Den aftonen glömma de ej snart, tänker jag. Det är då en välsignad människa, den frua! Alltid har hon något att glädja andra med. Men sjung nu, barn, min sång om den förlorade sonen! Den sången är enkom diktad för Henrik Bellin, och hvar gång jag hör den, går den raka vägen till mitt hjärta. Fina, sjung med nu!«

Och Johan och Fina förenade sina röster och sjöngo:

Kom hem, kom hem! Du förtviflade bröst Hör din frälsares röst Och annamma hans tröst! Förlorade son, kom hem, o, kom hem, Kom hem, o, kom hem!

Kom hem, kom hem, Se hur mörkret går på, Säg hur länge vi så Skola väntande stå, Förlorade son, etc.

Kom hem, kom hem Som du är, kom nu fram Med din sorg och din skam Till det milda Guds Lamm! Förlorade son, etc.

Kom hem, kom hem, Gå ej längre i nöd. Här finns vänner och bröd, O, hvi vill du bli död? Förlorade son, etc.

Dagen för Johans afresa var inne. Afskedsdagar äro alltid ledsamma dagar. Tungt känns det att vakna till en sådan dag så väl för den, som för lång tid lämnar hemmet som för dem, som i hemmet skola sakna den bortfarne. Men de hafva dock en hälsosam lärdom att bringa oss, dessa vemodiga afskedsdagar. De påminna oss, att vi härnere ej hafva någon varaktig stad utan äro gäster och pilgrimer i ett främmande land, där den tröttsamma färden ofta förljufvas af kära medvandrares sällskap, men där det nästan för hvarje steg öppnar sig en skiljoväg med alltjämt återupprepade smärtsamma afsked, tårade ögon och blödande hjärtan. Väl dig, du som vändt ditt ansikte att fara till Jerusalem «de gyllne gators stad!« Visst får äfven du kännas vid resans vedermödor och det måhända så kännbart, att du mången gång är färdig att gifvas upp i vägen. Äfven för dig komma de smärtsamma

afskedsstunderna att lämna efter sig en tomhet, som ej helt kan fyllas, ett sår, som ej fullt vill läkas, men du närmar dig dock med hvarje fjät ditt eviga hem, och blir än vägen besvärligare ju närmare du kommer målet, så har du dock den glada vissheten, att du snart är hemma, där du aldrig mer skall behöfva gjuta afskedets tårar.

Tung i hjärtat vaknade Fina denna morgon, då de ljusa «solstrålarne« voro förbi. Henrik Bellin hade förlorat sitt glada leende och kunde icke oaktadt sina många försök finna reda därpå. Lilla Ninas svarta ögon voro fulla af sorg, och Johan själf var nedstämd. Småpysarne visade sig alldeles tröstlösa och kältade oupphörligt på Johan: «Res inte så snart! Blif kvar en vecka till eller ett par dagar!« Men den, som gjort sig förtrogen med småpiltars sorger, känner nog till, att de hvarken pläga

vara djupa eller varaktiga; dock, ingen regel utan undantag.

«O, hur mörkt hemmet blir, då dess solsken är borta!« snyftade Fina, då afskedets stund var inne.

«Dem som Herren frukta skall uppgå Rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar. Värm ditt hjärta vid detta solsken, dyra syster, det skall aldrig vika ifrån din stig!« svarade brödren, i det han hjärtligt omfamnade henne.

«Om jag snart får i Herranom dö, så får jag väl aldrig mera här i lifvet se min Johan«, sade Nina med sorgsen blick.

«Så få vi mötas bortom Jordanflodens brus innan kort, för att aldrig skiljas mer, du kära korsdragerska!« svarade Johan och kysste den bleka pannan.

«Du har lyst mig vägen till himlen du, min gosse, och i det ljuset är det mig godt att vara«, sade fadren med ett återsken af den heliga elden i sina blå ögon. «Bed Gud, att farsgubben aldrig för tiden måtte vika af vägen och träda in på mörkrets stigar.«

«Vandra vi i ljuset, såsom han är i ljuset, så hafva vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, Guds sons, blod renar oss af alla synder. Han leder de elända rätt och lärer de elända sin väg?« svarade Johan och tryckte trofast och hjärtligt sin fars grofva hand.

*

KAP. X.

En familjefäst.

Mer än tvenne år hafva störtat sina grumliga vågor i tidens haf. Tvenne år med sina omskiftelser af ljus och mörker, regn och solsken; sina växlingar af lust och nöd, glädje och sorg för den ström af evighetsvarelser, som oafbrutet ilar hän mot evigheten. Huru många hjärtan hafva ej under denna tid blödt under trycket af sorgens törne, under det andra svällt af lycka och lefnadslust! Huru många skärande ångestrop, ack och ve, hunno ej på denna tid växla om med tack och lofsång! Men åter: hvilket brokigt virrvarr af mörkrets gärningar, hvilka hemska taflor af brott, ondska och förtviflan hade ej den flyende tiden att i förbifarten upprulla för det allseende ögat! Huru trotsigt visade ej otro och gudlöshet sina fräcka anletsdrag, under det skrymteriet och listen med smygande steg sökte dölja sig i skuggan, af fruktan för upptäckt. Men under det mången olycklig träl blef allt hårdare fjättrad i mörkrets kädjor, uppstämde mången syndare, frälst af nåd, sin lofsång till Gud för sin förlossning. Under det mången

gudsföraktare alltmer förhärdade sig i otro, gick för mången kämpande själ ljus upp i mörkret; under det många, ack, så många! rusade blindvis ner i den mörka evigheten, utan frid och hopp, fick mången uttröttad pilgrim lägga ned korset och vandringsstafven och gå in i den eviga sabbatshvilan för att få lifvets krona. Du, som läser detta, hur har du användt den flydda nådatiden? Har du kommit närmare eller längre bort från din frälsnings

Gud? Har du gripit fast om den hand, som utsträckte sig för att rycka dig upp ur fördärfvets djup, eller har du fortfarande stött den ifrån dig? Om du icke helt hårdnadt till under världens och det egna jagets inflytelser, har du nog under denna tid känt en varm hand vidröra ditt hjärta, ja, du har kanske ock känt hårda slag däraf; men har du icke öppnat ännu, så vet, att den handen bär icke endast ett sår, hvarutur den balsam flödar, som förmår läka alla dina syndasår, utan den bär ock nycklarne till helvetet och döden. Sluter du ditt hjärta fortfarande för denna hand, så skall denna en dag sluta till himlen för dig — och ingen skall kunna upplåta.

Och nu äro vi inne i början af juni, denna årets blommande ungdomstid, då hela naturen sväller af lif och lust, under det den håller på att utveckla hela rikedomen af skönhet och kraft. Solen hade denna dagens morgon uppgått klar och strålande på det blåa fästet, hvars genomskinliga skönhet förhöjdes af lätta, silfverhvita skyar. Den klara ljusfloden utgjöt sina rika, gyllene vågor i den leende insjöns blåa våg, som liksom darrade af förtjusning att i sig få upptaga de himmelska gästerna, hvars lågor den dock icke släckte utan återkastade tusenfaldt under jublande glädjesång. Nere vid Båthusgatan

stodo de stora, gamla träden allvarsamma och ståtliga i sina nya glänsande sommardräkter. Barnen lekte som förr i deras skugga, och hela nejden genljöd af deras glada stoj. Vägen till Henrik Bellins stuga slingrar sig som förr, smal och tilltrampad mellan de grå klipporna, där blåbärsris och hallonbuskar blomma i fördjupningarne, till stor båtnad för en skara praktiska bin, som här hafva ett fält för sitt födgeni, och som aldrig försumma ett tillfälle eller förbise ett ställe, där de kunna samla sitt flytande guld, under det en och annan liten blyg smultronblomma ler i solskenet under skyddet af en utskjutande klippspets.

Syrenerna blomma och dofta nu omkring den lilla hyddan, som hvilar på sin gamla klippa, vänlig och inbjudande. Den där fula, grådaskigt röda färgtonen har fått lämna rum för en högröd med hvita fönster- och dörrposter, och i denna nya dräkt tar den sig vackert ut mot den gråa klippan i bakgrunden, där den gamla yfviga furan ännu som en härskare på sin tron dominerar omgifningen. Den lilla planen framför stugan var utjämnad och sandad och de illaluktande afskrädeshögarne hade fått lämna sina gamla priviligierade tillhåll för blomparterrer och prydnadsbuskar. Gullvifvorna, perlhyacinterna och narcisserna, som pryda de halfrunda rabatterna under fönstren, vagga sakta fram och åter för den ljumma sommarvinden. De börja dock redan se något lefnadströtta ut, de ljufva, snöhvita pingstliljorna, och blekna allt mer och mer i jämförelsen med pionerna och eldliljorna, som hålla på att utveckla sin lysande färgprakt i julisolens värma. Jasminer och bukettbuskar stå i lugn förbidan, att deras tid att få utveckla sina svällande knoppar snart är inne. Den stora, hvita

törnrosbusken, som af barnen alltid kallats «Evelina«, till minne af henne, som en gång planterade den, har icke hunnit så långt i utveckling. De små knopparne ligga ännu inneslutna i sina svällande lindor och tillaga i sina små förborgade laboratorier den ljufvaste af all vällukt. Men vällukt saknas ingalunda på denna vackra sommardag. Luften är genomträngd af det friska doftet från den stora Caprifoliebusken, som djärft klänger sig uppför sin spalier vid knuten af byggningen och nu är öfversållad af sina skära, välluktande blomklasar. En hänförande dager af frisk poesi ligger utbredd öfver denna lilla sommaridyll, så nära den gamla stadens bullrande lif med dess kvalm och dam.

Han finner visst dagen angenäm, lille Pip med, där han ligger och solar sig på fönsterbrädet utanför det öppna fönstret. Han ser ut att vara djupt försänkt i angenäma betraktelser, njutande i fulla drag af sommarlif och sommarvärme. Ehuru hans stora gula ögon mekaniskt följa de muntra flugorna och fjärilarnes lifliga dans, anser han det nog vara under sin ålder och värdighet att anställa jakt på dem, hvilket han, i likhet med all annan kisseungdom, plägade finna så trefligt i sina yngre dar. Den hederlige Pip är fortfarande familjens gunstling, och han vet detta, därför söker han så värdigt som möjligt uppbära denna ära. Vid inträdet i förstugan såras ögat icke numera af de smutsiga teckningar och karrikatyrer, som förr vanprydde väggarne; dessa äro hvitstrukna och rena. Den tunga, klumpiga dörren som var så kinkig att öppna för en ovan hand, har fått lämna rum för en sådan treflig finhyflad och lättvindig dörr, och tröskeln är icke högre, än en tröskel bör vara. Det stora rummet är dubbelt ljust mot förr, ty Bellin

han har resonnerat så här: «Har Henrik Bellins mörka hjärta blifvit ljust, så kan ock hans mörka stuga blifva

ljus«, och så grep han sig an och höjde både tak och fönster, tills hans stuga förlorade sin prägel af mörk dysterhet och vardt ljus och luftig. Väggarne där inne äro beklädda med nya tapeter i en ljus behaglig färg och behängda med nätta taflor. För de klara fönsterlufterna hänga riktiga långgardiner — snöhvita och luftiga — och genom de öppna fönstren inströmmar den doftande sommarluften och smyger sig smekande emellan de blommande pelargonierna och therosorna bakom gardinerna. På det nya hvita golfvet leka de ystra solstrålarne men kunna ej på sina upptäcktsresor uppleta en enda smutsfläck. Under fönstret utåt gårdsplanen står en prydlig symaskin, och på det lilla runda bordet, ännu betäckt med «mammas duk«, nu glänsande hvit och utan särdeles märkbara spår af Pips hänsynslösa vandalism, står Finas sykorg. Men hvar är den gamla träsoffan, lilla Ninas plågoläger, som förr hade sin plats under det där fönstret? Och hvar månne den lilla korsdragerskan nu dväljes? Har hon väl, som hon så mycket åstundade, fått «i Herrenom dö« och inträda i den sköna roligheten, där ingen värk och död mera finnes? Står hon bland den blodtvagna skaran inför Lammet och instämmer i den sång, som evigt skall genomströmma himlarne med sina aldrig anade harmonier? Se, så där ljust och trefligt hade nu detta lilla hem blifvit, som förut varit ett tillhåll för synd, oreda, dysterhet och mörka tankar. Icke minst treflig är den öppna spiseln, som är så hvit och glänsande, att den skulle vara en ögonfägnad, om det blott icke gjorde en ondt i ögonen att se därpå. Midt i solskenet och sommarvärmen

fladdrar på hällen en liten liflig brasa, som nyss satt två blanka kaffekokare i häftig sjudning, hvilka då och då sända en aromatisk pust inåt rummet. Du och jag, käre läsare, söka dock fåfängt leta upp någon af dem vi varit vana att finna här inne. Ingen af dem se vi mer än lille Pip, som nu tagit sig en ljuflig förmiddagslur på sitt soliga läger. Vi se dock en gammal kvinna beställsamt syssla med kaffekoppar och teskedar samt lägga upp färskt, doftande kaffebröd i tvenne korgar. Denna trefliga gumma i sin rena bomullsklädning, sitt ljusa förkläde och den lilla tresnibbiga ylleduken med sitt hvita burr omkring sitt fylliga, godmodiga ansikte är fru W—s gamla trotjänarinna, Johanna. Hon är mycket upptagen af sina tillrustningar, den goda gumman, men så brådtom har hon icke, att hon ej understundom ger sig tid att titta ut genom fönstret och kasta spejande blickar utåt den vida blå vattenspegeln, som i storslaget majestät utbreder sig nedanför klipporna, hvarvid «den late katten« får mottaga en och annan vänlig smekning. Hon tog nu fram en prydlig sockerskål ur den ljusgula skänken, då hon fick höra fotsteg utifrån förstugan. Dörren öppnas, och en äldre kvinna med ett blekt, fåradt ansikte, där lifvets allvar med tung hand ristat sina runor, inträdde. Hon var klädd i en brun ylleklädning och svart klädeskofta. Den svarta silkesduken gaf hennes ansikte ett ännu skarpare och kantigare utseende än det hade i sig själf, men hennes leende, då hon hälsade Johanna, var fryntligt och vänligt.

«Här har blifvit riktigt på herrskapsvis, sedan sist jag var inne«, sade hon och såg sig med stora ögon omkring i rummet, «så fint och blankt öfverallt, så...«

«Var så god och sitt ned, madam Thorman! Sitt nu här i gungstolen, I som har gått en så god bit hit i värmen! Ja, det tror jag, det, att här är fint mot förr. Han har allt snott, denne gubben, och arbetat både bittida och sent för att få allting i ordning i rättan tid, så det kan I aldrig tro! — Jag har just fått se det, jag, för se, jag går här som den gråa katten nu, se'n jungfru Fina blef sömmerska åt frua mi'. Ja, det är andra dagar för Bellins nu än förr, madam!«

«Den Högstes högra hand kan allting förvandla, jungfrua! Ingen kunde väl tänka, att Bellin skulle bli en så katig karl, se'n han blef gammal, han som var ett riktigt nöt, med respekt sagdt, så länge han var på sina unga dar. Men så går det, när en spikar gamle Adam på korset och blir delaktig af Guds natur. Och tänk en sådan son han har!«

«Ja, den gossen kommer inte ensam inför vår Herre på den stora räkenskapsdagen. Han kommer nog att föra många, många kärfvar med sig, madam Thorman!«

«Och här ser hon en kärfve, jungfrua, och så gossen min, som redan är före mig hos Gud. Jag glömmer aldrig«, snyftade den stackars barnlösa änkan, «hvad Johan Bellin gjorde för min stackars gosse, när han slagit sig fördärfvad. Satt han inte dag och natt vid sängen och talade med honom om Gud och skötte honom, som om det varit hans egen bror! Ja, hade inte Johan Bellin varit, så hade väl min Adolf fått gå förlorad, för se, blind var han, och blind var jag. Ja, vet jungfrua, jag var så arg på Johan Bellin till att börja med, så att jag knappast gittade

svara, när han kom så blid och vänlig och hälsade på mig. Men när gossen dödde så glad och lycklig och jag förstod, att det var en god sak att

dö den rättfärdiges död, då började jag allt fundera på, om inte Johan hade rätt ändå och jag orätt, som dock alltid tyckte mig vara så klok. Så satt jag där hemma en kväll i ensamheten, och grät gjorde jag förstås, jag som hade mist all min glädje på jorden. Då kom Johan och satte sig bredvid mig och frågade så gladt och vänligt: 'Får jag stanna hos eder en stund, moster Thorman?' 'Du kommer, som du vore sänd ifrån Gud' sa' jag! 'Det är bara mörker och elände, hvart jag vänder mig, men då du kommer, tycker jag det blir lite ljusare strax', sa jag till Johan. Då tog han upp bibeln och läste berättelsen om änkan i Nain, och det passade så riktigt in på mig, men gossen min kunde jag ju ej få tillbaka ändå, och jag tyckte, vet jungfrua, att jag inte orkade lefva utan honom och att Gud var så hård emot mig, då han tog min Adolf ifrån mig, så jag kunde ingen tröst få af allt, hvad Johan läste och talade. Då frågade Johan: 'Är moster säker på, att aldrig återfå sin son?' 'I våra dagar ske inga underverk, mente jag tro på, så det är nog säkert, att jag aldrig får se honom mera.«

'Men kommer det icke ett lif efter detta'? frågade han. Ser hon, jungfru Johanna, det hade jag aldrig kunnat få mig att tro, förrän vid gossens död. När jag såg, hur glad han sträckte upp händerna, liksom han sett en god vän däroppe, och tackade in i sista andetaget, då började jag att få andra tankar om den saken. Jag svarade Johan, att jag tror det, på Guds makt. 'Men', sade han då, det finns icke allenast ett evigt lif utan äfven en evig död; hvart tror ni, att Adolf gick?' 'Jag är viss om, att min gosse gått till det eviga lifvet', svarade jag lite

hastigt, för se jag blef smått stött på Johan, för att han kunde sätta den saken i fråga.«

'Det är jag också', svarade han, 'men är det ingen tröst för er att veta, att Adolf är evigt salig?' 'Jo', svarade jag, 'det är nog den enda tröst jag har!'

'Då kan ni snart nog få se er son igen däroppe', sade Johan då. 'Det är bäst ställa så, att ni får möta honom i de eviga fridsboningarna!' 'Ja, om jag bara finge dö snart och slippa gå här och sörja, sa' jag!' 'Är moster säker om, att hon passar att komma dit, där Adolf nu är?' frågade Johan då och såg på mig, som om han kunnat se tvärtigenom mig. Åh, gubevars för annat!' svarade jag. 'Jag kan väl aldrig tro annat, än att jag det får', svarade jag i min fåkunnighet. 'Där skall intet inkomma det besmitteligt är, det styggelse gör och lögn. Där skola endast de inkomma, som hafva tvagit sina kläder och gjort dem hvita i Lammets blod', svarade Johan då, med detsamma han tog afsked och gick. Men aldrig en blund fick jag i mina ögon den natten, skall jungfru Johanna tro! Allt hvad jag gjort i mina dar, fann jag vara besmitteligt; och jag, som hade ett så godt och bra hjärta, fick se, att det var fullt af bara styggelse — och hvem hade väl varit värre att ljuga och föra skvaller än jag — och ju mer jag sökte ursäkta mig själf, ju värre blef det, och jag kunde inte bärga mig, förr än jag fick tala med Johan igen. Han visade mig vägen till Jesu sår, och jag fick syn därpå, att dar var det godt rum för mig också, och sedan dess har jag hållit till i såren och varit vid godt mod och hvilat vid Guds fasta löften, fast jag inte kan glömma gossen min, som skulle gå ifrån mig och lämna mig ensam och öfvergifven i sorg och fattigdom på gamla dagar.«

«Alla Herrens vägar äro godhet och sannings sade Johanna, under det hon med försiktig och van hand skummade gräddskålen full af den tjocka, gula sommargrädden. «Men nu har jag kalaset färdigt, blott jag fått kittlarne påspädda och putsade«, fortsatte gumman hurtigt, «och nu skulle de gärna få komma för mig, innan kaffetåren står af sig!«

«Kommer det inte någonting där ute i sjön, jungfrua? Jag tycker mig se någonting, men jag har så dåliga ögon«, yttrade madamen och närmade sig fönstret.

«Där ha vi båten! Ja, så ha vi inte det!« ropade Johanna förnöjdt «Ja, nu sitta vi här och prata, tills de landstiga, för se, jag vill inte bära ut brickan i bersån, innan de komma opp. Det kunde hända, att katten vaknade och ville smaka på grädden, eller sådant där.«

«Jaså, de äro allesammans och möta nere vid hamna?« frågade madam Thorman.

«Ja, hvarenda en! Båten skulle komma klockan nio, men nu är hon nära tio, tror jag. Tyst, nu slår hon inne i kammaren! De ha stått där nere och väntat en hel timme nu!«

«Och Bellin är väl glad öfver sin sonkvinna? Hon skall vara en präktig människa har jag hört.«

«Skulle inte han vara glad åt detta, han, som är glad åt allting! Ja, hon ser riktigt hygglig ut, efter porträttet, som han skickat dem och som hänger där inne i kammaren.«

«Hur, tro, jungfru Fina tycker om att ha fått en svägerska, hon som är så grannlaga?«

«Åh, hon säger just inte så mycket om hvad hon tycker. Men jag har hört på henne, att hon är rädd svägerskan skall vara för fin och förnäm förstås!«

«Hon skall ju inte vara förnämare hon än han, har jag hört, och — fint skall fint ha, vet jag.«

«Åhnej, förnämitén är väl inte så stor, ty hon är af samma 'adel' hon som han — dotter till gamle trädgårdsmästaren, som hade platsen före Johan Bellin, och — hvad heter hon nu igen? Jo, hon heter Selma Helgeson — så var det!«

«Åh, må det då! Hon är kanske rik?«

«Hon är inte rikare hon än han. Gubben, far hennes, har blifvit sjuklig på gamla dar och har en slags pension af herregården, så länge han lefver, så arf har hon inte att vänta, men hon skall vara grufligt snäll i sina händer, och det är, näst Guds nåd och vänskap, den största rikedomen.«

«Men Johan, som är en så hygglig och rik gosse, kunde väl ha fått hvilken rik tös som hälst.«

«Det hade han visst kunnat få, madam, men se Johan är inte af det slags läsare, som fikar efter förgängligt silfver och gull — visst inte! Han vet, att det står så här i ordet: 'De, som rike vilja varda, falla i många dåraktiga och skadliga begärelser, hvilka sänka människorna i fördärf och förtappelse', och 'att det är svårt för de rika att komma in i Guds rike'. Sådana faror borde ju hvarje kristen fly i stället för att söka dem, och Johan Bellin är allt månare om det himmelska arfvet än att byta bort det mot ett jordiskt. Så tror jag, vet madam!«

«Ja, det har allt jungfrua rätt i«, svarade madamen suckande. «En tycker det är illa att vara fattig och ha det knappt i alla delar, men en kommer så litet ihåg, att den välsignade Jesus äfven var fattig och vet därför, hur en fattig stackare har det. Har jungfru Fina själf

väft öfverdraget på soffan och stolarne? Det var riktigt vackert och väl väfvet.«

«Ja, det tror jag, det! Det är allt Fina, som både hittat på mönstret och väft det. Hon har riktigt godt för att göra gagn, flickan; och rask har hon blifvit som en spole, på senare tiden. I minns väl, hur det var förr madam«, fortsatte gumman i låg och hemlighetsfull ton, «så länge far hennes söp och hon jämt gick så där tungsint, så dugde hon icke mycket till. Det såg ut som Jerusalems förstöring ikring henne.«

«Ja, det var inte så godt för henne att ha det annorlunda heller, vet jungfrua. Ingen vet bättre än jag, som ofta tittade hit, hur många hennes svårigheter voro, medan fadern söp och ungarne voro små. Och så hade hon ett sådant humör, att hon lade allting så tungt vid sig. Hon behöfde allt att få lägga sin börda på Herren, hon.«

«Ja, Gud ske lof! det blef ingen ann råd för henne till slut. Hon bar allt för länge på både synder och sorger ändå. Det är väl inte mer än ett år, som hon varit glad i Gud.«

«Så olika kan det gå med oss«, anmärkte madamen, «jag, som var en sådan gammal hård syndare, fick tro nåd efter bara två dagar, då däremot jungfru Fina, som alltid varit en bra och hederlig flicka, får gå och bära på bördan hela året. Men hvem tro det var, som fick blifva henne ett gladt budskap, vet jungfrua det?«

«Det gör jämt detsamma, tycker jag, vet hon, madam lilla! Hvem af sina skröpliga barn Gud vill sända i sina ärender, det angår just inte oss. Det är i alla i *han* som förer ordet in i hjärtat; och det har han fått göra med det kära barnet här; prisadt vare hans namn?«

Hon hade således kommit till ro och fått frid för

sitt oroliga hjärta, den stackars kämpande Fina, som trodde, att hon kommit till världen endast för att sörja.

Och se'n vilja vi i förbigående förtro dig, käre läsare, att orsaken till gamla Johannas förbehållsamhet var ingen annan än den, att Gud skickat just henne med det glada budskapet till den sörjande flickan. Det var denna trogna tjänarinnas enfaldiga ord, som skingrade mörkret i Finas själ och bringade henne ljus och glädje. Efter det långa samtalet med brodern, som läsaren fått bevittna, blef Fina en högst flitig bibelläserska, och med hennes genomträngande förstånd och snabba uppfattning förvärfvade hon sig inom kort en så gedigen kunskap i Guds ord, att hon därmed kunde slå mången erfaren och till himmelriket lärd kristen på fingrarne. Men för henne var denna kunskap ännu en död bokstaf, och hon kände sig blott alltmera fridlös och olycklig. Hon ville nödvändigt känna en djup och blödig sorg öfver synderna i sitt lefverne, hvilka hon aldrig tyckte sig få rätt i sikte, men fick i stället erfara sitt hjärtas inre hårdhet, tomhet och torka. Klart såg hon i ordet, att hennes egen rättfärdighet var ett orent kläde, som föll i trasor, så fort det kom i beröring med Andens svärd, och att Herren allena, den korsfäste Gudasonen med de fem blödande såren och förlåtelsens ord på sina läppar var hennes enda rättfärdighet. Hon visste detta, men under det hon läste och bad, tänkte och grubblade, upprättade hon på ett fint och fördoldt sätt sin egen rättfärdighet däruti, att hon sökte upparbeta sig själf att blifva skicklig att tro. Lyckligt för henne hann hon icke så fort uppresa dessa prunkande men bräckliga babelstorn, som de föllo i spillror för den trofaste Andens nådesvind. Slutligen höll hon på att gifva allt hopp förloradt. Hon såg sig i inbillningen föraktad af Gud och öfvergifven i

ett vrångt sinne. Men han, hvars Ögon pröfvar människors barn; mästaren med den lärda tungan, som vet att tala med de trötta i rätt tid, han hade ock sina ögon fästa på denna elända, öfver hvilken alla väder gingo, han kom ock med hjälpen, då den utarbetade och hjälplösa flickan minst väntade. En dag satt hon vid sitt arbete utan lust och förmåga att fortsätta det och undrande i sitt sinne, huru många uns smärta till hon skulle kunna uthärda, innan hennes hjärta skulle brista. Hon hade låtit täta skurar af tåreregn falla öfver sitt «ohjälpliga elände«, men nu hade tårekällorna sinat ut, och bedröfvelsens hetta brände hennes hjärta allt mera hårdt och oemottagligt för all tröst. Så trodde hon själf; men så fick hon genom fönstret syn på ett gammalt bekant ljusrutigt hufvudkläde och dito ett bekant ljust och gladt ansikte och småningom höjde sig hela gestalten af hennes vän Johanna öfver bergplatån, och Fina kunde ej hjälpa, att hennes omöjliga hjärta genomilades af en glädjekänsla. Johanna kom med sömnad ifrån sin fru. Hon hälsade på sitt vanliga hjärtevarma sätt men märkte snart på flickans förstörda utseende, att den inre striden var häftigare än vanligt.

«Hvad fattas det vår lilla sömmerska i dag?« frågade hon deltagande och fäste sina ärliga ögon på den unga flickan. «Är inte Gud nådig i dag? Är inte Jesu hjärta öppet för syndare nu längre?«

«Hvad hjälper det de redan förtappade att det finns en nådig Gud? Hvad hjälpte det trollkarlen Simon, att han gaf sanningen rätt, då likväl hans hjärta icke var rätt för Gud?« svarade Fina dystert. «Blott så mycket värre för honom!«

«Och nu tycker jungfru Fina, att hon är lik denne Simon?«

«Jag måtte väl vara det, ty det känns så som Herrens ande vore viken ifrån mig och mitt hjärta blir hårdare«, svarade Fina med hopplös röst.

«Men, kära hjärtans, det var ju till Simon, som Petrus sade: 'Bättra dig och bed Gud, att ditt hjärtas tankar må förlåtas dig!' Så hade väl aldrig Petrus talat om han inte trott, att Simon kunde frälsas?«

«Men det står likväl icke, att Simon blef frälst.«

«Icke heller står det, att Jesus kastar ut den, som kommer till honom, Fina lilla! Han kastade inte ut det där gamla trollet Johanna, när hon kom.«

«Då måtte jag aldrig hafva kommit, fast jag hvarenda dag i ett helt år ropat och bedt att få komma«, yttrade flickan tröstlöst, och nu öppnades tårekällorna åter och flödade ymnigt.

«Hon har väl inte gjort det, kära barn, ty då skulle hon redan för ett år tillbaka ha varit sluten i Jesu kärleksfamn. Men låt bli att stå på afstånd och ropa och be att få komma, då Jesus för längesen har bjudit henne, utan kom hon i stället genast, skall hon få se.«

«Det var en gång, vet Johanna, en förbrytare, som blef satt i lifstidsfängelse, och det hade han förtjänt, det visste han väl, men han kunde dock icke låta bli att längta efter ljus och frihet, och han vågade sig till att inlämna en böneskrift till konungen. Så, efter mycken väntan, får han se fängelsedörren på glänt; ljuset, det kära ljuset, kastar en klar stråle in i det mörka fängelset, och konungen själf synes i dörröppningen. Han bjuder nu den arme fången med många vänliga ord att få komma ut i ljuset och friheten, och huru glad reser sig icke denne för att efterkomma denna ljufliga inbjudning — men ack, han var bunden i hårda fjättrar, hvarutur han icke kunde lösa sig — dörren var öppen — ljusetlyste och bjudningen ljöd så kärleksfullt, men fången satt, där han satt, hans händer och fötter voro fängslade, hvad gagnade det honom att höra frihetens budskap, då ingen lossade hans kedjor?« Fina gömde ansiktet i händerna och snyftade.

«Men, i allan dar! Bad inte fången, att konungen skulle lösa banden?«

«Jo — han ropade och bad — men han satt där i fjättrarne ändå.«

«Ja, det var då en bra konstig konung, som kunde gäckas så med en fattig stackars fånge! Men, Gud ske lof! sådan är inte *min* konung! Då han bjuder en fånge frihet, så lossar han med egen hand alla kedjor. Men jag misstänker, vet hon, Fina lilla, att den där fången får skylla sig själf, att han fick sitta, där han satt. Konungen löste honom nog, men då tyckte fången, att det icke gick så cirkladt och ceremoniöst till väga, som han föreställt sig det skulle gå, därför satte han åter på sig sina fjättrar för att sedan lösa dem efter sitt eget tycke, eller också försökte han att få något att betala konungen med först, innan han tillät honom att lösa sig.«

«Hvad skulle en utblottad fånge väl hafva att betala en konung med?«

«Åhå, han sökte väl gömma ihop några smulor af fångkosten att gifva som lösen, men se, det ville inte kungen ha — den hade han i alla fall själf bestått fången.«

«Hvarför smulor?« frågade Fina och kunde ej afhålla sig från ett leende.

«Åh, jag hörde namnen på några här om dagen: 'Angelägenhet om frälsning', 'ånger', 'allvar', 'sorg öfver synden'.«

«Det är misstag, Johanna, ty dessa 'smulor' har fången aldrig ägt«, afbröt Fina och utbröt åter i tårar.

«Min största sorg är att mitt hjärta skall vara så otillgängligt för Guds ande, att jag ingen sinnesändring är mäktig af. Och utan sinnesändring kan väl ingen komma till den saliggörande tron!«

«Ja, kalla det hvad hon vill, Fina, sinnesändring eller syndasorg, eller allvar! Allt detta är goda saker, ty Guds helige ande har ju verkat dem, men då vi vilja polera opp dem efter vårt tycke för att begagna dem till pengar att köpa oss Guds vänskap för, så förlora de sitt värde, för se, Gud har aldrig ämnat dem till pengar. Han vill ge oss utan penningar och för intet. Och det vill jag säga henne, mitt lilla gull, att hon skall sluta opp med att ställa Gud till freds med ånger, sinnesändring och syndasorg; — hon har sörjt rent för länge! Nej, tag hon alltsammans, så dåligt eller så bra det är, och bär det rakt fram till Jesus och säg: 'Här är jag nu, käre Frälsare, med alla mina synder och alla mina förtjänster! Kasta du alltsammans i nådeshafvets djup; men kasta inte bort mig, ty du har ju lofvat: Den till mig kommer, honom kastar jag icke ut!' Och Fina skall få se, att Jesus tar emot henne, just sådan hon är!«

«Just sådan som jag är! Ja, Johanna, får jag inte det, så blir jag aldrig färdig — det inser jag nu. O, hur gärna jag ville komma till Jesus och finna ro till min själ!«

«Ja, då är det allt redan gjordt, Fina lilla?« sade Johanna med tillförsikt. «Jesus säger, att den, som vill, får taga lifvets vatten för intet.«

Snart var Fina ensam med sin Gud. Och — hur underligt! Utan att hon fick erfara någon öfverväldigande fröjd, var det henne tydligt, att bördan var aflyftad och den stora segern öfver hennes otro vunnen.

Fången hade utan eget åtgörande blifvit lossad ur kedjorna och försatt i frihet och ljus. Hon kunde nu af hela hjärtat tacka Gud för sin själs frälsning och med full trosvisshet säga: Gud är *min* fader. Herren är *min* herde. *Jag*

har förlossning i hans blod, nämligen syndernas förlåtelse. Så fick också denna Sions dotters sorgedagar en ände.

Och nu fick Fina hvila ut sitt trötta hjärta vid Jesu frälsarehjärta, och blodet från hans sår fick som en helande balsam flyta in i hennes sår. Sällan fick hon väl smaka den fröjd i ljufva känslor, hvarefter hennes öfverspända själ längtade, men väl den frid, som öfvergår allt förstånd; den trygghet och hvila, som den uttröttade sjömannen får känna, då han kommit in i den lugna hamnen, efter att hafva lidit skeppsbrott på ett stormigt haf.

«Men, kära hjärtanes, här sitta vi och orera, tills vi hafva våra främmande rakt inpå näsan på oss!« ropade Johanna och rusade upp som en hvirfvel vind. «Se, där komma de nu nere på gatan, en, två, tre, fyra, fem, sex, sju! joo, vi ha dem allt här allihop! Titta nu, så får madam se, hur unga fru Bellin ser ut! Det skall allt tåla, om han kunnat få en så fin och rar hustru som han är själf! Ja, nu går jag ut med brickan, så är jag färdig att ta emot, då de kommit upp för backen.«

Under glädtigt samspråk nalkas nu en liten, glad grupp det högtidsprydda och väntande hemmet. Först kommer Henrik Bellin själf, välklädd, städad och leende som den varma sommarmorgonen, vid sidan af sin unga sonhustru. Han ser ut att vara litet stolt öfver henne och ridderligt bjuder han henne armen uppför det brantaste partiet af vägen. Den unga kvinnan är högväxt och smärt med ett fint utseende, oaktadt den kristliga

enkelheten i sin dräkt och sitt uppträdande. De välformade ögonen äro af en obestämd färg men af ett bestämdt uttryck af intelligens och värma, och fastän hon synes vara af ett öfvervägande allvarligt och tänkande sinne, har hon dock ett sådant där hjärtligt och tilldragande sätt, att en hvar känner god lust att hålla sig i hennes närhet, och så fort hon talar och ler, måste man tycka om henne. Visserligen är hon en sådan kvinna, om hvilken man med Lemuel kan säga: «Hennes mans hjärta tör förlita sig på henne.« «Hon gör honom ljuft och icke ledt i alla sina lifsdagar.« Det ser verkligen ut, som Gud valt maka åt Johan Bellin.

Efter komma Johan och Fina, fördjupade i ett allvarligt men lifligt samtal. Johan ser lycklig ut, och lilla Fina i sin ljusa, enkla klädning, sin hvita hatt med de blå banden ser nätt och fin ut som en liten elfva. Det vanliga allvaret har hos henne lämnat rum för glädjen att åter vara belyst af hemmets solsken. Så komma gossarne. Wilhelm är nu en lång sextonårig elementarist, sedig och belefvad, med riktiga små herrefasoner emellanåt. Han liknar mycket syster Fina, med sitt blonda hår och blå ögon och utgör för närvarande hennes största bekymmer. Bror Wille är nämligen mycket omtyckt af sina lärare för sin allvarliga flit, sitt goda hufvud och sitt sediga uppförande, och som han tyckes vilja blifva en riktig bokmal, fruktar Fina högeligen, att hennes älskade gosse skall insupa de giftiga fläktarne af de otrosvindar, som blåsa igenom de högre läroverken, ehuru hennes far söker lugna henne med biskop Ambrosii bekanta ord till Augustini moder: «En så många böners son kan ej gå förlorad.« August, hvars svarta skälmska ögon stå i skarp kontrast till hans ljusa hår, inger icke sin syster samma farhågor, ehuru hans ystra och

uppsluppna lynne gör honom mera fallen för hvarjehanda puts och pojkaktigheter, än Fina tycker om; men i folkskolan får August undervisning af en kristen lärare, och sedan får han plats hos Johans husbonde som trädgårdsgosse, ty äfven hans håg står åt trädgårdsmästareyrket. Men gladast i den lilla festliga skaran är dock den lilla flickan, som mjuk och smidig i sina rörelser som en vessla glider fram och åter mellan de andra, lekande och hoppande än här och än där. Man har svårt att i denna lifliga och rörliga varelse igenkänna den utmärglade sjuklingen, som förr icke ens kunde hjälpa sig till en droppe vatten, men som nu hinner med, att mellan klipporna samla vilda blommor och binda buketter åt hela sällskapet. Ja, det är verkligen lilla Nina, faderns älskling. 'Är Johan solskenet, så är väl Nina en solstråle', brukar Bellin säga, och någonting ditåt ser hon nästan ut med sin ljusa kjol och sina strålande ögon.

Den lilla gruppen hade nu hunnit inom inhägnaden omkring stugan, och Johan, som hade allt annat än angenäma hågkomster af sitt barndomshem, såg mycket öfverraskad ut, då den lilla smakfulla anläggningen föll honom i ögonen; och då han inträdde i stugan, kunde han ej afhålla sig från att utropa: «Men pappa! Fina! Det här ser nästan ut som en dröm! Hur han I kunnat komma ut med en sådan genomgripande omskapning? Ett leende af tillfredsställelse lekte på Finas läppar, och Bellin svarade med belåten min, i det han bjöd sin sonhustru plats i den lilla klädda soffan: «Jo, ser du, Johan, då Gud får komma in i huset, så har han ljus och himlaluft med sig,

och då trifs inte mörkret och smutsen längre, utan de måste ge sig på dörren. Det står ju i ordet, att 'gudaktigheten är nyttig till allting och hafver löfte med sig om detta lifvet och det tillkommande'.'Vår store Gud gör stora under', och ett af de största är det, som han gjort med Henrik Bellin«, tillade han med djup rörelse och knäppte samman sina grofva händer.

«Det minsta undret är icke, att han gjort den här lilla lärkan frisk som ett vinterny«, sade Johan, i det han fattade lilla Nina öfver båda armarne och svängde henne med lätthet öfver sitt hufvud.

«Johan, har du tackat Gud för att han gjort mig frisk?« frågade Nina flämtande efter sin luftsegling.

«Ja, hvarenda dag«, svarade han och log.

«Och näst Gud skall du tacka fru W., Johan, som tog Nina med sig till Mösseberg och vårdade henne som eget barn«, sade Fina och reste varsamt upp en blomkruka, som Pip slagit ikull, då han hoppade ned ur fönstret för att möta Nina.

«Ja, Gud välsigne henne!« instämde Bellin, «det skall varda henne igenlönt i de rättfärdigas uppståndelse; men i den saken har jag min tro för mig, skall jag säga er, barn. Gud han föreskrifver hvarken duschar eller elektriska stötar, utan han säger så här: 'Trons bön skall hjälpa den sjuka', och det medikamentet tror jag verkar kraftigast och det behöfver en inte droppa i sig, utan en får taga hela skeden full, och aldrig får en för mycket af den sorten. Och se *det* läkemedlet har inte blifvit sparadt på härvidlag, det kan Bellin gå i borgen för.«

Bellins åsikt om den omtalade medicinen tycktes vinna sympatier hos Selma. «Jaså, Nina är en af dem, som blifvit omedelbart botade af den store läkaren?« sade hon, med de vackra, allvarliga ögonen hvilande på den lilla flickan. «Säg mig, min lilla vän, kände du någon gång, hur den där helande handen vidrörde dig?«

«Ja, vet Selma«, hviskade Nina i förtroende till sin unga svägerska, «då pappa bad till Gud, att han skulle

göra mig frisk, så trodde jag säkert, att Jesus stod vid soffan, som lille Julius sade första gången han var här, och då var jag viss på, att han skulle göra som pappa bad, ty han har sagt, att allt, hvad vi bedja i bönen troende, det skola vi få. Och när jag blef bättre och bättre, så visste jag, att Jesus hade lagt sin hand på mig, fast jag just icke kunde veta, när han gjorde det.«

«Och ville du hellre blifva frisk än i Herranom dö?«

«O, hade Gud frågat mig, så hade jag allt hälst velat i Herranom dö, men det var nog bäst att Gud fick välja — och det är allt roligt att vara frisk«, svarade lilla Nina och lekte med Selmas klockkedja.

«Nu komma fru W. och Julius och Edith!« ropade August anfådd och rusade in i rummet. Han hade blifvit ställd på utkik efter de sista gästerna, hysande inom sig en liflig önskan att de och kaffebordets läckerheter ej alltför länge skulle låta vänta på sig.

Nina flög ut genom dörren som en fjäril och var snart omfamnad af Edith, som blifvit stora flickan på de tvenne sista åren.

August och Julius, som voro skolkamrater, marscherade arm i arm till bersån, där Johanna, åtföljd af Pip, nu nedsatte den blanka kannan, fylld med den varma, doftande drycken; men fru W. trädde in i stugan, där hon gladt och hjärtligt välkomnades af sina gamla vänner. Hon är sig lik, denna trogna vingårdsarbeterska, anspråkslös och vänlig, men den djupa sorgdräkten vittnar om, att äfven hon har sin andel af sorger och förluster i lifvets allvarsamma skola. Hennes enda syster, den unga Helene von Frieden, hade nyss efter en tärande bröstsjukdom fått insomna ljufligt och stilla som ett trött barn i sin faders sköte. Så hade åter ett band, som

fängstat Esthers hjärta vid det synliga, brustit. Ännu ett band förenade hennes själ med himlen.

«Var så go och kom och smaka på kaffet, innan det svalnar! Var så god, frua! Se så, Fina, tag nu ditt främmande med dig! Var så god, I med, madam Thorman! I är ju bjuden, vet ja! Var så god nu!«

Hela sällskapet med Johanna och madam Thorman till eftertrupp vandrade nu ut i det klara solskenet för att njuta

af den vackra junidagens friska grönska och ljufva luft. Fru W. hade bakat en läcker kaffetårta till dagens ära, och denna tronade midt på det prydliga kaffebordet, där koppar och teskedar glänste i de små nyfikna solstrålarne, som lyckats smyga sig igenom löfverket och, muntert hoppande från kopp till kopp, från blomma till blomma där på bordet, göto ett gyllene skimmer öfver alltsammans. Lille Pip hade lagt sig på ena bänken i en afvaktande ställning, ehuru han ej ville låta märka, att han väntade. Han hade lärt att behärska sig, den gamle gossen, men man såg likväl på de betydelsefulla klippningar han gjorde med öronen, då ljudet af någon välbekant röst nådde dem, att stunden äfven för honom hade sitt djupa intresse. Men det såg ut, som kaffebord, katt och solstrålar fått vänta förgäfves, för att icke tala om piltarne, som lagt sig raklånga i gräset och täflade om, hvilken som kunde få de tjocka syrénlöfven att smälla hårdast. Det lifvade sällskapet tycktes aldrig vilja lämna den lilla verandan, där de voro fördjupade i åskådandet af den sköna utsikten. Hela staden låg utbredd framför dem som en gigantisk karta med sina gator och torg, sina i alla möjliga färger målade hus, sina oräkneliga röda och gråblå tak, ur hvars skorstenar här och där upphvirflade små lätta ljusblå rökmoln, som styrde kosan rätt upp i den mörkblå luften.

Små gröna trädpartier med sina snöhvita äppel- och plommonträd afbröt behagligt den stela enformigheten. Nedanför bergets fot badade de små röda och grå stugorna mellan de stora gamla träden, sina hvita skorstenar i det gyllene solljuset, och på andra sidan såg man den vidsträckta blåa sjön med sina hvita svällande segel och sina leende stränder.

«Kära hjärtanes! Skall I låta kaffet bli alldeles kallt?« höres den goda Johannas oroliga stämma, och denna kallelse ljöd icke förgäfves. Alla samlade sig nu i den skuggiga bersån, som var bildad af blommande körsbärs- och plommonträd, och njöto under lifvadt samspråk af det förträffliga kaffet, som trots Johannas oro ännu var fullkomligt varmt. Humlor och bin fyllde luften med sitt oafbrutna sorl, och borta från granskogen ljöd emellanåt gökens melodiska röst.

«Nu skall herrskapet taga påtår«, påstod Johanna. «Var så god, fru Bellin! Ja, det är icke lönt, för se, min fru, hon dricker aldrig mer än en kopp!«

«Åh gulle frua! Om inte frua dricker, så törs inte de andra dricka heller, och då får kalaset ett snöpligt slut, ty gubben har inte något annat att bjuda på. Se här, får jag slå i en liten tår?«

Bellin var så oemotståndlig, att Esther skrattande räckte fram sin kopp.

«O, så vackert vattnet glittrar mellan löfvet!« utropade Edith, seende omkring sig med förtjusta blickar, sedan hon satt ifrån sig sin kopp och nigit på skolflicksmanér.

«Det är Henrik Bellins skattkammare, fröken lilla!« sade Bellin muntert. «Där har vår himmelske far nedlagt en stor rikedom åt oss, och där får gubben dra opp sina skatter ur djupet både natt och dag...«

«Och det gör farbror Stor med«, anmärkte Nina.

«Ja, det räcker godt åt både mig och farbror Stor, min lilla pulla!« svarade Bellin och upplyfte sin flicka på sitt knä.

«Hur är det med gubben Stor nu för tiden?« frågade Johan.

«Joo, galant! Han försökte allt i det längsta, Storgubben, om det inte skulle gå för sig att vandra med ena foten på den smala vägen och den andra på den breda, men det bar allt ikull för gubben rätt som det var; och han hade väl blifvit liggande där, om Gud inte hade hittat på råd att få honom på benen igen. Och det skedde på så vis: Stor var långt ute på sjön, vet du, och då skickade Gud en storm, som höll på att vältra honom i; och Stor kom i sjönöd till både kropp och själ, han. Men se, då fick Gud riktigt tag i honom, och han höll säkert i, fast han doppade gubben om och om igen, till dess han fått Stor så liten som ett solgrand. Och se'n dess lefver Stor på fri oförskylld nåd, han som jag. Liten och ringa i egna ögon, men i Guds ögon är han ännu Stor!«

«Nej, tänk, att jag skulle få höra en så glad nyhet i dag!« utbrast Johan med mer än vanlig liflighet. «Den satte kronan på dagens glädje. Men kunde inte pappa stött på gubben Stor och hans gumma, att de kommit med på 'repet'? Det hade varit bra roligt att träffa dem.«

«Jag stötte nog, må du tro, men se stången var för kort. Stor är tre mil ute på sjön vid detta laget, och gumman hade gått ut åt landet till dotter sin.«

Selma och Johan gingo med Fina, som ville visa broder trädgårdsmästaren, att hennes ärter och bönor redan hade stor blomknopp. Under tiden dukade de båda gummorna af kaffebordet.

«Nåå, frua, hvad tycker hon om sonkvinnan min?« frågade Bellin, sedan de blifvit lämnade ensamma i bersån.

«Jo mycket, käre Bellin«, svarade Esther med stark tonvikt på ordet 'mycket'. «Hon ser ut att kunna blifva 'sin mans krona' och göra honom lycklig, fastän hon icke till alla delar kan jämföras med honom. Men nog passar det bättre, att mannen är sin hustru öfverlägsen, än tvärtom.«

«Ja, ser frua, jag är inte karl till att leta opp mer än två kvinnfolk, som jag kan jämföra med Selma, och den ena var min Lina, för se hon var en krona till hustru, fast hon fick ett nöt till karl, stackare! Och vänare kvinna har jag aldrig sett. Och så är frua den andra, för se hon är då jämt som en Guds ängel.«

«Nu går ni för långt, Bellin, så får ni icke säga«, afbröt honom fru W. med någon förlägenhet «Fast nog är det min största ära att jag ibland får vara ett ringa sändebud ifrån min Herre. — Men hör så gladt Fina skrattar där borta! Hos henne kan man se, att det blifvit glädjeolja för sorg och sköna kläder för en bedröfvad ande. Ni har en stor skatt i henne, Bellin!«

«Bättre än gull, frua, ädlare än pärlor, som Lemuel säger! Så länge jag gick och söp och var en odåga, så var hon allt en riktig kinkblåsa, vet frua, och det var inte att undra på, förstås, för se hon fick taga itu med eländet så det pep efter! Men nu är hon så mjuk, så jag kunde linda henne om mina fingrar — och vänlig mot far sin — och flitig i huset som en liten myra och det synes allt, frua — gör det inte det? Hon har för länge se'n kunnat sätta fötter under eget bord, ska' jag tala om för frua«, fortsatte han i hviskande och hemlighetsfull ton. «Det är allt både tre och fyra, som titta blidt efter flickan, men tyst för all del! hon vill inte, att någon skall vetat. Men hon vill blankt inte gå in

på att gifta sig än. 'Jag lämnar aldrig pappa och syskonen, så länge de behöfva mig', säger hon, och med detta besked får friarne vända om med lång näsa de — den siste var riktigt en hygglig och galant karl. Men den rätta har väl inte kommit än. Det är min tro, frua!«

Fru W. ville göra en liten nyfiken fråga men blef hindrad af den lilla muntra gruppens återkomst från kryddtäppan.

«Vet pappa, jag har nästan blifvit stor på saken: Johan säger, att våra ärter och de bruna bönorna äro lika försigkomna som på Svanvik. Det var ju en riktig triumf!« sade Fina med ett gladt skratt.

«Det synes, att Fina värmes af hemmets solsken i dag«, sade fru W. leende och betraktade med intresse den unga flickans ansikte, som just nu hade en skär anstrykning.

Lilla Nina stod och såg på fru W. med ett begrundande utseende. Efter en stund utbrast hon:

«Men frun, är det inte orätt af oss att kalla Jokan hemmets solsken?

«Hur så, Nina?« frågade frun, och fattande den lilla handen i sin drog hon flickan ned bredvid sig på bänken. «Låt mig höra, hur min lilla vän resonnerar härom!«

«Jo, hemmets solsken är väl Jesus, tänker jag, och då borde ju ingen annan få heta så.«

«Nina tycker, att vi därmed röfva äran från Jesus«, sade fru W. leende.

«Och Nina har allt rätt hon«, sade Bellin. «Ingen annan än Jesus borde få heta hemmets solsken. Det är väl allt galet att kalla en människa så!«

«Jag vet just inte det!« inföll Fina. «Jesus är mer än 'solsken' — han är ju solen själf — och vi, som älska och äro ett med honom, få hvar och en för sig lysa och värma med det mått af ljus vi tagit emot af

honom. Därför kallar jag bror min hemmets solsken med största lugn.«

«Hör du det, Nina? Det lär icke hjälpa, att du sätter dig på tvären och vill beröfva mig min hederstitel«, sade Johan och nöp lekfullt lilla syster i kinden. «Men vet du hvad? jag tror nästan, att jag afstår min titel åt dig, ty eljest får hemmet allt för ofta blifva utan solsken. Således blir det din tur att hädanefter vara hemmets solsken!«

«Nej, jag är pappas solstråle, och det vill jag hälst heta«, svarade Nina och lade armarne om pappas hals.

Henrik Bellin reste sig upp, blottade sitt hufvud och knäppte tillsammans sina händer:

«Barn«, sade han med högtidlig stämma. «Jag är alltför ringa till all den barmhärtighet, Herren har gjort med mig och mitt hus! Låtom oss gemensamt tacka och prisa vår Gud, som fört oss alla ur mörkret till sitt underbara ljus!«

Alla reste sig upp, och Bellin uppläste utantill, med klar ljudelig stämma, Davids etthundratredje psalm. Sedan tackade han Gud på sitt rättframma sätt i varma ordalag, att han låtit sin nådesol lysa in i allas deras hjärtan, som voro närvarande vid denna enkla familjhögtid, och bad, att de fortfarande måtte förblifva ljus i Herren och hjälpa till att lysa och värma många förfrusna stackare, som ännu gå vilse i mörkret.

Då fadern slutat sin bön med ett kraftigt amen, sjöngo Johan och Fina: «Låt de mindre ljusen brinna«, hvaruti flere röster instämde, och därmed var då den lilla familjefästen slutad. Och härmed slutas äfven den anspråkslösa berättelsen om «Hemmets solsken«.

"För dem, som Herren frukta, skall uppgå Rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar."